

The background is a light cream color with a thin gold border. It is decorated with stylized yellow flowers and birds. In the top right, there are two branches with yellow flowers. In the top left, there are several small yellow birds in flight. In the bottom left, there is a branch with yellow flowers. In the bottom right, there are more small yellow birds in flight. The text is centered in the middle of the page.

Đủ - Gia - Bất - Hối Sinh

DƯ SINH

Gia Bất Hối

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Đô Thị, Sắc, Ngược, Sủng

Thể loại: Hiện đại, ngụy incest, song xử, đại thúc- loli, tình hữu độc chung, sủng, ngược, 20+, HE.

Chuyện tình yêu giữa hai con người cùng chung họ được xem như chú cháu nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài còn ẩn sâu bên trong chỉ có hai người trong cuộc hiểu rõ.

Trích đoạn ngắn:

Một ngày nọ, trong phòng ngủ lầu đài Cố gia, ánh đèn tường màu vàng nhạt hắt lên phong cảnh trên giường. Người phụ nữ tóc xoã tung, thân thể mềm mại trắng nõn nằm gọn trong lòng người đàn ông cao lớn. Dưới chăn là hai thân thể trần truồng quấn lấy nhau không một kẽ hở.

Cố Dư mở mắt, nhìn đồng hồ đặt trên tủ đầu giường, đã hơn 3h sáng rồi. Cô lật người, đánh thức người đàn ông bên cạnh,

"Cố Thần Sinh."

Người đàn ông vẫn yên tĩnh ngủ, hơi thở đều đều phả vào cổ cô. Cố Dư gọi mấy tiếng anh vẫn không dậy, liền rướn người thì thầm vào tai anh,

"Chú Cố, thanh tỉnh."

Cánh tay quàng bên hông cô bỗng siết chặt, Cố Thần Sinh cười một tiếng trầm thấp, gợi cảm đến ngất ngây. Anh mở mắt nhìn cô,

"Gan càng ngày càng lớn."

Cố Dư đẩy đẩy ngực anh, "Anh về phòng đi chứ."

Cố Thần Sinh bất đắc dĩ ngồi dậy, tấm chăn mỏng đắp trên người trượt xuống, lộ ra thân thể rắn chắc màu lúa mạch, nhặt quần áo rải rác dưới chân giường mặc lên.

Cố Dư giúp anh chỉnh lại vai áo, đứng trước cửa phòng, nhìn quanh một lượt, xác định không có ai mới cúi người hôn cô một cái rồi về phòng.

Tình yêu sai trái, người ngoài cuộc không hay biết, người trong cuộc cũng u mê.

"Cố Dư, ta muốn cùng người cộng độ dư sinh."

Couple: Cố Dư - Cố Thần Sinh

Nhãn: Đô thị tình duyên, song C, tình hữu độc chung, HE.

Mục lục

Chương 1: Lén lút làm chuyện điên rồ (1)
Chương 2: Lén lút làm chuyện điên rồ (2)
Chương 3: Hồi ức (1)
Chương 4: Hồi ức (2)
Chương 5: Hồi ức (3)
Chương 6: Người đàn ông em yêu (1)
Chương 7: Người đàn ông em yêu (2)
Chương 8: Lén lút sống chung (1)
Chương 9: Lén lút sống chung (2)
Chương 10: Lén lút sống chung (3)
Chương 11: Tinh khiết (1)
Chương 12: Tinh khiết (2)
Chương 13: Hôn trộm (1)
Chương 14: Hôn trộm (2)
Chương 15: Yêu (1)
Chương 16: Yêu (2)
Chương 17: Ngoan nào (1)
Chương 18: Ngoan nào (2)
Chương 19: Do dự (1)
Chương 20: Do dự (2)
Chương 21: Dứt khoát (1)
Chương 22: Dứt khoát (2)
Chương 23: Chia tay (1)
Chương 24: Chia tay (2)
Chương 25: Bất ngờ (1)
Chương 26: Bất ngờ (2)
Chương 27: Thành thật đối diện (1)
Chương 28: Thành thật đối diện (2)
Chương 29: Trộm yêu (1)
Chương 30: Trộm yêu (2)
Chương 31: Bảo bảo (1)

Chương 32: Bảo bảo (2)

Chương 33: Công khai (1)

Chương 34: Hoàn chính văn

Chương 1: Lén lút làm chuyện điên rồ (1)

Đêm ba mươi. Bắc Kinh đón thêm một đợt rét cuối năm, nhiệt độ ngoài trời chỉ còn -5 độ.

Vậy mà dưới đại lộ vẫn rực rỡ cờ hoa, từng dòng người tấp nập hướng về toà nhà Thời Đại chờ đếm ngược.

Trái ngược hoàn toàn với vẻ đông đúc náo nhiệt đó, toà lâu đài sừng sững nhưng đơn độc trên sườn núi toát lên vẻ cổ kính tĩnh mịch trong đêm đen.

Bên ngoài cổng dựng vài chiếc xe hơi sang trọng, có hai người vệ sĩ mặc đồ đen đứng cạnh gác.

Lúc này, đèn đuốc từ trong nhà ra ngoài cổng đều được bật sáng, dọc hai bên lối đi vào nhà đều được chăng đèn nháy lấp lánh.

Cố Dư từ trên tầng 4 nhìn xuống tác phẩm của mình, chống tay lên cửa sổ cười híp mắt.

Thân thể mảnh mai thoát nhìn còn có chút yếu đuối, mái tóc đen dài ngang lưng xoã tung trên bờ vai gầy của cô, đổ xuống trước ngực. Trời lạnh nhưng cô chỉ mặc chiếc váy xếp li màu hồng dài ngang gối, đôi chân dài khẽ cong lên, tựa vào lan can.

Cố Dư nhìn ra con đường bên ngoài sườn núi, thờ ra từng làn hơi trắng xoá. Một lát sau, cô mới cảm thấy lạnh, nhìn chiếc áo khoác lên mỏng màu xanh trên người, rùng mình một cái rồi xoay người xuống

tầng.

Đèn chùm trên trần nhà sáng trưng, tivi màn hình cực lớn đang chiếu chương trình chào xuân năm mới, lúc này trên sofa chỉ còn cô em họ Cố Mạn đang chăm chú nghịch điện thoại.

Cố Dư thờ dài, tiến lại gần, "Tiểu Mạn, bố mẹ em bao giờ về?"

Cố Mạn nhẩn tin nhanh thoăn thoắt, mắt vẫn không rời màn hình, trả lời cô,

"Tối nay ạ."

Cố Dư suyt nửa thì bật cười, vỗ đầu cô nhóc, "Chị hỏi là mấy giờ về?"

Cố Mạn lè lưỡi, đưa tay lên nhìn đồng hồ, "Sắp rồi đấy, chị Tiểu Dư, chị vội vã cái gì chứ, canh đậu đỏ bác dâu cả nấu rất nhiều, sẽ không ai ăn hết phần chị."

Cố Dư trừng mắt, nhìn con bé, "Quý linh tinh."

Nói rồi lại ngồi trên ghế sofa đối diện, xem chương trình.

Dưới bếp là mẹ cô Diệp Lộ và cô ba Cố Noãn đang nấu bữa cơm tất niên, tiếng bát đĩa va vào nhau lạch cạch, hoà vào tiếng nhạc phát ra từ tivi, trong nhà rất có không khí tết.

Một lát sau, ánh đèn pha từ ô tô chiếu vào tận thềm, Cố Dư đặt điều khiển trên bàn, xỏ dép bông chạy ra ngoài.

Người trên xe vừa bước xuống, cô còn chưa kịp nhìn rõ là ai thì Cố Mạn đã nhảy tót vào lòng người đó, nũng nịu,

"Bố mẹ đã về."

Người vừa về là vợ chồng chú hai, Cố Lự và Ôn Diệp, bố mẹ của Cố Mạn.

Cố Dư hơi hụt hẫng, nhỏ giọng chào hai người. Ôn Diệp mặc sườn xám đi giày cao gót vừa cười vừa xoa đầu cô. Cố Lự vừa ôm con gái, vừa đi vừa hỏi Cố Dư,

"Trong nhà đã ai về chưa Tiểu Dư?"

"Bố cháu đã về, đang ở trên phòng ông nội cùng chú ba, cô ba và mẹ cháu đang ở dưới bếp ạ."

Cố Lự thay giày, gặt đầu. Cố Mạn từ trong lòng ông chạy vào nhà.

Vừa vào nhà, Cố Lự đã lên phòng gặp ông nội, còn Ôn Diệp cũng xuống phòng bếp phụ mọi người một tay. Phòng khách rộng rãi thoáng chốc lại chỉ còn cô và Cố Mạn.

Mọi người đều đã về hết, chỉ còn một người. Lúc này Cố Dư mới hơi sốt sắng nhìn đồng hồ, đã gần 10h rồi.

Mười một giờ, Ôn Diệp lên phòng ông nội trên tầng hai gọi mọi người xuống ăn cơm, Cố Mạn ngạc nhiên,

"Chúng ta không đợi chú Cố hay sao ạ?"

Cố Dư ngẩng đầu nhìn mẹ, Diệp Lộ nhìn đồng hồ, nói,

"Chú sắp về rồi, chúng ta dọn trước."

Cố Dư xuống phòng bếp phụ mọi người sắp thức ăn lên bàn, mọi thứ đều thịnh soạn. Cố Lự, chú ba Hàn Mặc và bố cô Cố Đông cũng đưa ông nội ngồi xe lăn xuống. Cố Noãn nhìn mọi người đã ngồi vào bàn ăn,

"Có nên đợi lão tứ về rồi ăn một thể luôn không, ăn tất niên thì đông đủ mới vui chứ?"

Cố Dư nhìn chỗ trống bên cạnh, im lặng. Lúc này người có uy quyền nhất trên bàn ăn vẫn là ông nội, nghe xong câu hỏi của Cố Noãn, mọi người đều đồng loạt nhìn ông cụ. Ông nội nghiêm khắc nhíu mày,

"Đi làm quanh năm suốt tháng, đến cả bữa tất niên cũng không về kịp giờ. Ăn, không cần chờ nó."

Cố Mạn vẫn hồn nhiên nhất, nhìn ông nội giận dỗi chú tư, phì cười. Mọi người trên bàn ăn đều bắt đầu rôm rả nói chuyện, bắt đầu dùng bữa.

Cố Dư chần chừ một lát cũng cầm đũa bắt đầu ăn.

Mọi người vừa ăn vừa trò chuyện rôm rả, đến ông nội bình thường luôn nghiêm khắc nhưng hôm nay vẫn bị con cháu trêu chọc đến mức cười lớn. Tâm trạng Cố Dư cũng vui vẻ hơn phần nào.

Chưa được bao lâu thì ngoài cổng vang lên tiếng động cơ xe ồn ào, tiến vào sân nhà rồi tắt hẳn.

Tiếng động khoa trương thế này cũng chỉ có lão tứ mới làm như thế, mọi người đều biết là anh về nên cũng không ai đứng dậy, chờ anh vào.

Cố Thần Sinh thay giày, đi ngang qua phòng khách trống không, ngó nghiêng một lát rồi vút chìa khoá xe trên sofa, đi thẳng xuống bếp.

Nhìn mọi người ngồi đầy đủ trên bàn, anh lắc đầu, đúng là ăn mà không đợi thật.

Mọi người thấy anh về, ồn ào chào hỏi một trận, cũng không hề khách sáo lại tiếp tục bữa ăn.

Từ đầu đến cuối, Cố Dư đều ngồi yên cúi đầu ăn cơm, là người duy nhất không tỏ vẻ chào mừng anh.

Miếng cà rốt cô đã ngậm trong miệng được mấy phút rồi, tim đập rạo rức cảm nhận ghế bên cạnh bị kéo ra, tiếp theo là mùi hương quen thuộc xộc vào sống mũi.

Cố Thần Sinh ngồi xuống, nhìn cô gái bên cạnh đang ung dung nhai rột rột miếng cà rốt trong miệng, cười lưu manh,

"Không thèm chào chú luôn sao?"

Cố Dư ngẩng đầu liếc anh một cái, lạnh nhạt, "Chào chú Cố."

Cố Thần Sinh bật cười, xoa đầu cô, "Chẳng đáng yêu chút nào."

Bữa cơm cuối năm rộn ràng, mọi người trừ Cố Mạn mới 16 tuổi đều cụng li, ai nấy sắc mặt đều đỏ bừng. Cố Dư uống không nhiều nhưng cũng hơi choáng váng, được một lát liền đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Hình như Cố Thần Sinh cũng chiuến choáng say rồi, lúc cô đi ra đã thấy anh nghiêng đầu nhìn mình, nhướn mày cười ngả ngớn, tóc anh hơi xù lên, áo sơ mếp áo sơ mi vốn lúc đầu nằm trong thắt lưng cũng đã tuột ra ngoài, hết sức tùy tiện.

Cố Dư lơ đi ánh mắt anh, cúi đầu ngồi vào chỗ, tiếp tục dùng bữa.

Bữa ăn kéo dài cho đến gần 12 giờ, mọi người bỏ ra sân trước chuẩn bị bắn pháo hoa.

Cố Dư lúc này khoác thêm một chiếc áo lông dài đến đầu gối, chống tay ngồi trên bậc thềm nhìn Cố Mạn nghịch ngợm đốt pháo hoa, đợi tia lửa sáng lên liền cười phá lên, chạy ù té.

"Đoàng đoàng đoàng"

Hàng loạt tiếng pháo nổ lên đúng khoảnh khắc bước qua năm mới, Cố Dư nhìn pháo hoa muôn hình vạn trạng, cười híp mắt. Khuôn mặt người con gái xinh đẹp, môi hồng răng trắng, lọt vào mắt người đàn ông, phút chốc còn rực rỡ hơn cả pháo hoa trên trời.

Giữa tiếng ồn ào, mọi người đều chúc nhau năm mới vui vẻ, ai nấy đều cười đến quên cả men say. Cố Thần Sinh nhìn cô, trong mắt như chứa cả dải ngân hà,

"Năm mới vui vẻ."

Cố Dư cũng nhìn anh, đôi mắt cong lên tựa vầng trăng khuyết, "Năm mới vui vẻ."

Vì trước đó ai nấy đều đã uống rượu nên cũng không lâu sau liền

đồng loạt đi ngủ.

Phòng ngủ Cố Dư ở tầng ba, cô vừa tắm xong, trên người đang mặc bộ váy ngủ màu hồng ngắn ngang đùi, ngồi trên giường sấy tóc. Nhìn thành phố vẫn đang rực rỡ dưới kia, cô bất giác thở dài, vậy là lại trôi qua thêm một năm, cô cũng đã 22 tuổi, chẳng bao lâu nữa sẽ tốt nghiệp rồi.

Tắt đèn, căn phòng chìm vào bóng tối, rèm cửa cũng đã kéo lại, ánh sáng bên ngoài mờ nhạt hắt vào.

Không biết qua bao lâu, Cố Dư đã thiếp đi, thì đột nhiên trên người có một sức nặng đè ép khiến cô khó thở, cựa quậy. Bầu ngực mềm mại bị bắt lấy, bàn tay xấu xa từ phía sau bóp nhẹ. Cô giật mình mở mắt, còn chưa kịp phản ứng thì mắt đã bị che kín, tiếp theo là một tiếng cười đè nén vô cùng quen thuộc bên tai,

"Suyttt...Đoán xem ai nào?"

Cố Dư cúi kinh kéo bàn tay đang bịt mắt mình xuống, đưa lên miệng cắn không chút lưu tình, trước khi buông ra còn day mạnh.

Người đàn ông phía sau rên lên một tiếng, hô hấp phả vào cổ cô nóng rực. Bàn tay to từ ngực cô men theo đường cong mê người, vuốt dọc từ đùi lên, thoáng chốc, váy ngủ đã bị anh kéo lên tận thắt lưng.

Cố Dư ngăn anh lại, "Đang ở trong nhà, anh cũng không thể đứng đắn một chút sao?"

Cố Thần Sinh vùi đầu vào hõm cổ cô, ngửi mùi sữa tắm trên da thịt cô, bàn tay tiến vào trong quần lót,

"Có anh đây, em sợ gì?"

Cố Dư lật người, nương theo ánh trăng, nhìn thẳng vào người đàn ông trước mắt. Ba mươi hai tuổi, cái bộ dáng nên có đó là trưởng thành, nhưng lúc nào cũng lưu lưu manh manh, không bao giờ chịu nghiêm túc. Hình như anh cũng vừa tắm xong, mái tóc ngắn còn chưa khô hết đã chạy sang đây rồi. Ngón trỏ cô vuốt khẽ lông mày anh, điểm nhẹ một cái,

"Hư hỏng."

Cố Thần Sinh cười xấu xa, ngón tay bên dưới lật mở hai cánh hoa, đột ngột chọc vào một cái,

"Tiểu cô nương, giờ mới biết cũng thật là muộn đi."

Cố Dư thờ dốc, chưa kịp phản đối đã bị anh áp môi xuống, đầu tiên chỉ là cắn nhẹ, dần dần hôn sâu, đầu lưỡi anh vẽ theo hình dạng cánh môi cô, ngón tay bên dưới khẽ tiến vào sâu hơn một chút, Cố Dư hé miệng rên lên, đầu lưỡi anh liền trượt vào.

Trên giường lớn, hai người liêu chết triền miên. Cố Thần Sinh nằm nghiêng trên giường, áp lấy Cố Dư, lồng ngực hai người sát sao dính chặt lấy nhau, anh cứng rắn, cô mềm mại, nhưng đều nóng bỏng.

Một chân của Cố Dư vắt lên thắt lưng anh, bàn tay anh xoa bóp trên hông cô, ngón tay thỉnh thoảng chọc vào lỗ nhỏ ướt át.

Đầu lưỡi cô bị anh mút chặt lấy, nhả ra, lại mút lấy, không ngừng đùa bỡn, thoáng chốc cô đã biến thành một vũng nước mềm mại dưới người anh.

Đêm còn dài, ánh trăng là thứ chứng kiến tất cả.

Khai hố khai hố

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình

Cảm ơn bạn Lâm Duẩn Nhi đã design cho mình một bìa truyện cực xinh nhé

Lịch đăng không cụ thể, nếu mình không có việc gì bận thì khoảng 2 ngày một chương nhé

Yêu thương

Chương 2: Lén lút làm chuyện điên rồ (2)

Vì chỉ mặc chiếc váy ngủ nên chỉ bằng một động tác của Cố Thần Sinh, Cố Dư đã hoàn toàn nguyên sơ trước mắt anh, quần lót của cô đã sớm bị anh vút dưới chân giường.

Cố Thần Sinh ngồi thẳng người, cởi chiếc áo ngủ trên người vút xuống, tiếp tục cúi người định hôn cô. Cố Dư nghiêng đầu né tránh, thở dốc,

"Cửa khoá chưa?"

Cố Thần Sinh nhìn môi cô, cúi đầu mút nhẹ, "Đoán xem."

Cố Dư đạp vào chân anh một cái, đẩy anh ra, nhổm người định xuống giường khoá cửa.

Cố Thần Sinh liền ôm lấy thắt lưng cô, đè xuống,

"Khoá rồi, tổ tông của anh ời."

Cố Dư hung hăng nhéo vào eo anh một cái, bị anh bắt lấy bàn tay, kéo xuống đặt vào nơi phồng lên giữa hai chân mình,

"Sờ ở đây này."

Dù đã ân ái nhiều lần nhưng Cố Dư da mặt mỏng, mỗi lần anh buông lời hư hỏng trên giường đều đỏ mặt. Cố Thần Sinh cảm thấy thật con mẹ nó đáng yêu, thế nên càng nói nhiều hơn, cho đến khi Cố Dư

không thể nghe thêm nữa, chủ động chặn môi anh.

Gật thịt to lớn vẫn chưa được giải thoát, căng cứng dưới lòng bàn tay cô. Cố Dư vừa chậm chạp cởi quần ngủ anh, vừa đáp lại nụ hôn sâu của Cố Thần Sinh.

Vài phút sau, quần lót được cởi xuống, gậy thịt nhanh chóng bật ra ngoài, chĩa lên thẳng đứng, theo động tác của anh mà chọc vào bụng dưới của cô.

Cố Dư rên khẽ, Cố Thần Sinh rời khỏi cánh môi cô, liếm dọc theo làn da trên cổ, xuống ngực, nhẹ nhàng ngậm lấy đầu ngực đã sớm sưng lên, day mút, đầu lưỡi không ngừng trêu chọc.

Hoa huyết bên dưới đã ướt đầm đìa, gậy thịt của anh thỉnh thoảng cọ cọ, Cố Dư thoải mái đến run người.

Mái tóc anh chưa kịp khô đã lại ướt đầm vì mồ hôi, cọ xát trước ngực cô, ngứa ngáy. Cố Dư đưa tay xuống dưới nắm lấy gậy thịt anh, nghịch ngợm lắc lắc, vuốt nhẹ quy đầu, làm nó tiết ra một dòng chất nhờn đặc sệt, trơn tuột rơi khỏi tay cô, "bộp" một cái, rơi trên bụng Cố Dư.

Cố Thần Sinh thẳng người dậy, quỳ trước hai chân cô, một tay cầm lấy gậy thịt chính mình, không nhanh không chậm vuốt lên xuống vài cái rồi đặt trước cửa động ướt đầm của cô, trơn tuột tiến vào.

Bên trong chặt chẽ khiến anh vô thức thở dài, chống hai tay bên người cô, thắt lưng bắt đầu hoạt động.

Cố Dư hai chân bị banh rộng, hoa huyết gắt gao sít chặt khiến anh thiếu chút nữa không nhịn được mà bắn ra ngoài. Cảm giác lâu ngày chưa được nếm thử khiến cả hai người đều muốn triền miên không

dứt.

Cố Thần Sinh cúi đầu, chóp mũi cọ vào chóp mũi cô, giọng khàn đặc,

"Dư Dư, gọi tên anh."

Cố Dư ôm chặt lấy tấm lưng trần của anh, cả người không ngừng lắc lư kịch liệt, lời nói ra lại giống như đang rên rỉ,

"Chú Cố...chú Cố...ưm..."

Cố Thần Sinh nắm chặt ga giường, thắt lưng thúc mạnh một cái, thật thiếu dạy dỗ mà.

Cố Dư bị khoái cảm ập đến bất ngờ, muốn hét lên nhưng nghĩ tới vẫn đang trong nhà, cô đành cắn chặt lấy bờ vai anh, hoa huyết có rút từng hồi, nhanh chóng cao trào.

Cố Thần Sinh rút gậy thịt ra ngoài, nhìn dòng nước trong suốt chảy ra thấm ướt cả ga giường màu hồng, cười khế, gậy thịt nhấn một cái, lại tiếp tục đi vào. Anh ra vào chậm rãi, ghé vào bên tai cô, nửa ra lệnh, nửa dụ dỗ,

"Dư Dư ngoan, gọi tên anh."

Cố Dư sợ anh lại trừng phạt, không dám bướng bỉnh, nhỏ giọng gọi tên anh, hết lần này đến lần khác,

"Thần Sinh...Thần Sinh...Thần Sinh..."

Nào ngờ vừa dứt lời, thắt lưng anh lại càng ra vào mãnh liệt, hoa huyết bị cọ xát đến sưng đỏ, vắt vãi phun ra nuốt vào gậy thịt khổng lồ.

Qua một lúc lâu, khi ánh trăng đã biến mất khỏi khung cửa sổ, ga giường dưới thân hai người cũng bị giày vò đến đáng thương, Cố Thần Sinh mới đề mông cô áp sát về phía mình, gậy thịt giật giật mấy lần, nhanh chóng rút ra, tinh dịch nóng bỏng bắn lên bụng cô. Trong không khí nồng đượm mùi vị tình dục, tanh nồng.

Cố Dư nằm nghiêng, ngón tay không buồn động đậy. Sau lưng là lồng ngực như lò lửa của anh. Cố Thần Sinh vươn người kéo lấy chân ở dưới đất lên, phủ lên thân thể hai người, ôm gọn lấy cô vào lòng, hôn nhẹ lên đầu vai gầy của cô,

"Ngủ ngoan."

Cố Dư nắm lấy tay anh, yên lặng nhắm mắt.

Sáng hôm sau, khi Cố Dư tỉnh dậy, bên cạnh đã trống không, một chút hơi ấm cũng không còn, trên người cũng đã được anh thay một bộ đồ ngủ khác, mọi thứ trong phòng đều ngăn nắp, nếu như không phải hoa huyết vẫn trướng đau, cô sẽ nghĩ chuyện tối qua chỉ là một giấc mơ.

Vươn người sờ điện thoại ở đầu giường, đã là 8 giờ sáng rồi, trong điện thoại tràn ngập tin nhắn chúc mừng năm mới từ bạn bè, hầu hết đều là tin nhắn tự động.

Cố Dư tựa vào đầu giường cẩn thận soạn tin nhắn cho một vài người bạn thân thiết, còn lại đều gửi tự động.

Cố Dư mặc một chiếc váy đỏ dài quá đầu gối và áo sơ mi màu trắng. Vì hôm nay là ngày đầu năm mới nên mọi người đều đang xúm lại

trong phòng khách bắt lì xì.

Cố Dư vui vẻ bắt lì xì từng người một, nhìn Cố Mạn bên cạnh đang hận không thể lật từng bao một ra để xem xét, phì cười.

Đến lượt Cố Thần Sinh, nghĩ tới chuyện tối qua, gò má cô hơi phồng. Anh trước mặt cô đã trở về với bộ dáng đường hoàng chính trực thường ngày.

Cố Dư rút bừa một bao lì xì màu đỏ trong tay anh, bị anh nắm chặt lại. Cô nhú mày, tỏ vẻ không hiểu. Lúc này Cố Thần Sinh mới lấy từ túi áo măng tô một bao lì xì màu vàng, đưa tới trước mặt cô,

"Của cháu."

Cố Dư bĩu môi cầm lấy, "Cảm ơn chú tư."

Nhân lúc mọi người đang ầm ĩ mở lì xì ở phòng khách, Cố Dư lên ra vườn.

Vườn sau của toà lâu đài chính là một thảm cỏ, hai bên lối đi lát đá đều là hoa Bất Tử mọc chen chúc đủ loại màu sắc. Giữa vườn có chiếc xích đu mắc trên cây đại thụ cao lớn, từ nhỏ, chính tay ông nội đã làm cho cô.

Cố Dư ngồi trên xích đu, đôi chân dài trắng nõn khẽ đung đưa, cô ngắm nghía bao lì xì của anh, bên trong hơi phồng lên, chắc chắn không phải tiền rồi.

Cô cẩn thận xé mở, nhìn thấy vật bên trong, liền nín thở. Chiếc vòng tay cực đẹp nằm yên trong lòng bàn tay cô được đan bằng chỉ màu

trắng sữa, ở giữa có đính một viên ngọc hình tròn, hơi dẹt màu xanh ngọc.

Cố Dư đeo vào cổ tay trái của mình, tháo phăng chiếc lắc bạc thàng trước mới mua xuống, híp mắt ngắm nhìn, đẹp quá!

"Thích không?"

Chiếc xích đu nhẹ nhàng đung đưa, Cố Thần Sinh từ phía sau đẩy nhẹ, hỏi cô.

Cố Dư giật mình, theo bản năng giấu nhem đi cổ tay vào gấu váy, nhìn anh.

Cố Thần Sinh tiến lên trước mặt cô, thân hình cao một mét chín chắn hết ánh nắng, Cố Dư cảm thấy anh thật chói mắt.

"Đưa tay chú xem nào."

Cố Dư chìa tay ra trước mặt anh, cổ tay nhỏ trắng tinh sạch sẽ đeo lên chiếc vòng tay anh tự mình chọn cho cô lúc đi công tác qua chợ thủ công bên Thái.

Cố Thần Sinh cười khế, "Mắt nhìn của anh cũng thật tốt."

Cố Dư nhìn anh, hiểu rõ ý trong lời nói của anh.

Đúng vậy, mắt nhìn của anh thật tốt, chọn trúng người con gái xinh đẹp quyến rũ như hồ li cô.

Cố Dư liếm liếm đôi môi khô khốc, chậm rãi thốt ra,

"Chú Cố, em yêu anh." Là thật lòng.

Cố Thần Sinh ngay lập tức chỉ hận không thể trực tiếp ôm lấy cô, thông báo cho cả thế giới rằng anh cũng yêu cô, người con gái này là của anh, duy nhất một mình anh.

Lúc hai người lần lượt vào nhà, mọi người đều đã tản đi hết, mẹ cô, Ôn Diệp và Cố Noãn đều đã xuống bếp chuẩn bị cơm. Cố Đông, Hàn Mặc và Cố Lự đều đang thay phiên chơi cờ vây cùng ông nội. Cố Dư nhìn ông nội giận dữ vì thua quá nhiều, thiếu chút nữa phì cười.

Ông nội cô, Cố Đình Xuyên, thời còn trẻ đã từng là quân nhân đi chinh phạt khắp nơi nên về già, sức khỏe không được tốt, phải đi chuyển bằng xe lăn, dù thể trạng yếu ớt nhưng đầu óc ông vẫn vô cùng minh mẫn. Bà nội mất sớm, để lại 3 người con trai và một người con gái. Người con trai cả là bố cô, Cố Đông, chú hai, bố Cố Mạn là Cố Lự và cô ba Cố Noãn, cuối cùng là con trai út Cố Thần Sinh.

Toà lâu đài này là của nhà họ Cố đã từ rất lâu rồi. Gia tộc họ Cố nổi tiếng quyền thế và bí ẩn. Nói bí ẩn thực ra cũng không bí ẩn lắm, chỉ là chuyện đời tư trong gia đình chưa được ai tiết lộ ra bên ngoài.

Ví dụ như, vị phu nhân thị trưởng thành phố, Diệp Lộ, xuất hiện trước báo chí đều là bộ dạng đoan trang nhã nhặn, không ngờ là một người có thể không khách sáo cười ha hả trên bàn ăn

Ví dụ như người ta đồn thổi về các cuộc tranh giành quyền lực, đấu đá lẫn nhau trong các gia tộc lớn, mọi người trong nhà đều không quan tâm, tất cả đều yêu thương, đùm bọc nhau, tự nhiên không chút câu nệ.

Ví dụ như, con gái thị trưởng Cố Đông và con trai út của ông Cố lên lút yêu nhau. Trời biết, đất biết, không ai hay biết.

Cố Dư khoanh chân ngồi bên phiến đá bằng phẳng ngoài vườn, nhìn Cố Thần Sinh chơi cờ với ông nội. Hai người mỗi người một câu, không ai nhường ai.

Ông nội nhăn mày nhìn tướng của mình lại vừa bị anh chiếu, nghĩ ngợi, nhanh chóng đi nước giải vây, nhìn thế cờ trên bàn đã an toàn liền vuốt cằm, hừ lạnh một tiếng,

"Khả năng của anh cũng chỉ đến thế thôi, nhãi ranh ạ."

Cố Thần Sinh đang nghĩ ngợi có nên giả vờ thua để ông cụ vui lòng không, nghe thấy thế liền không chút do dự, cầm con hậu của mình ở một góc bàn cờ đá bay vừa của ông cụ, nhếch mép,

"A, lại thắng thêm một trận nữa rồi. Dư Dư, đếm giúp chú, đây có phải là trận thứ 5 rồi không?"

Dư Dư phì cười, "Đã là trận thứ 6 rồi ạ."

Ông nội tức giận đứng dậy, chống nạng định ngồi lên xe lăn,

"Hai đứa bắt nạt một người già như ta sao? Không chơi nữa."

Cố Dư vội vàng ngồi dậy đỡ ông cụ vào nhà, cười ha hả, ngày đầu năm cứ thế trôi qua.

Hoa Bất Tử là hoa cúc đại đóa mọi người, vì kiên cường nên được gọi là Bất Tử, ngôn ngữ của loài hoa này là "Tình yêu bền vững" đó.

Comment và vote ủng hộ truyện đi các bạn

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 3: Hồi ức (1)

Sau khi ăn xong bữa tối, mọi người đều tụ tập ở phòng khách tầng hai chơi mạt chược.

Diệp Lộ hẳn là người chơi giỏi nhất, Cố Dư ngồi cạnh bà sắp lại đồng tiền mười tệ, hai chục tệ la liệt trên bàn, hô hào đến mỗi miếng.

Cố Thần Sinh ngồi trên ghế sofa gần đó, nhìn cô chăm chăm, từ đầu đến cuối đều cười sủng nịnh.

Gương mặt cô vẫn xinh đẹp, vẹn nguyên như trong kí ức.

Năm anh 28 tuổi, tập đoàn dưới tay anh đã trở thành thế lực mới trong ngành xa xỉ phẩm ở Châu Âu.

Cố Thần Sinh nhớ rõ đó là ngày tuyết rơi dày đặc ở Pari, đoạn đường quốc lộ kéo dài hàng trăm kilomet tắc nghẽn đến mức chết cứng. Lúc đó anh đang ngồi trên chiếc xe khách đường dài.

Chiếc xe nhích từng chút một khiến mọi người đều mệt mỏi. Cố Thần Sinh gục đầu vào cổ áo len, chiếc mũ lưỡi trai che khuất gần nửa gương mặt anh tuấn. Anh yên lặng tựa đầu và cửa sổ, bên tai đều là những lời than thở bằng tiếng Pháp đã sớm quen thuộc.

Bỗng nhiên chiếc ghế trống bên cạnh có người ngồi xuống, một mùi hương nữ tính tự nhiên xộc vào sống mũi anh. Cố Thần Sinh hé mắt, trong tầm mắt là đôi dày thể thao màu trắng lấm lem tuyết trắng, trên

người cô gái còn mang theo chút hơi lạnh.

Cố Thần Sinh tiếp tục nhắm mắt ngủ cho đến khi tiếng Trung Quốc ngọt ngào vàng lên bên tai, giọng Bắc Kinh đặc sệt,

"Alo, xin lỗi cậu, hôm nay chắc mình không thể đến đúng giờ được, xin lỗi cậu nhé."

"Ừ, quốc lộ đang bị tắc, chắc phải đến tối mới có thể đi tiếp, cậu nói với mọi người giúp mình nhé."

"Ừ, cảm ơn, tạm biệt."

Giọng cô gái cố gắng nén lại để giữ yên tĩnh cho khoang xe, vô tình lọt vào tai anh lại trở thành thứ âm thanh mềm mại.

Cô gái hình như có quay sang nhìn anh một chút rồi quay đi, thực hiện cuộc gọi khác, lần này là đối thoại bằng tiếng anh, nội dung cũng tương tự như cuộc gọi vừa nãy.

Cố Thần Sinh thở dài một hơi, ngẩng đầu, lúc này mới nhìn rõ gương mặt cô. Là người Trung Quốc, da trắng tóc đen, môi đỏ, thậm chí cô không hề trang điểm nhưng cũng thật xinh đẹp, thanh thuần. Đó hẳn là ấn tượng đầu tiên của anh về Cố Dư.

Cố Dư cúp điện thoại, bỏ vào túi áo khoác lông dày sụ, trên đầu đội chiếc mũ len màu hồng, ánh mắt vô tình chạm phải đáy mắt sâu thẳm của anh, hơi giật mình, chột dạ,

"Tôi đã đánh thức anh sao?"

Cố Thần Sinh nhìn cô thêm một lát, quay đầu trả lời, "Không có."

Cố Dư rút rè thở phào, lúc này mới nhận ra điều gì đó, tròn mắt nhìn anh,

"Anh cũng là người Trung à?"

Cố Thần Sinh có chút buồn cười, đúng là ngốc nghếch,

"Ừ. Cô là người Bắc Kinh sao?"

Cố Dư mỉm cười, "Vâng, tôi là Cố Dư, rất vui được quen biết." Dù sao ở nơi đất khách xa lạ này, quen biết một người cùng quốc tịch cũng là chuyện tốt.

Cố Thần Sinh nghiêng đầu nhìn cô, cô đang cười với anh, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, sự uể oải bỗng chốc tan biến, anh ngồi thẳng người, lộ mũi lười trai,

"Tôi là Cố Thần." (Anh khai tên giả đấy mọi người)

Cố Thần? Vậy là cùng họ với cô sao? Cố Dư nhìn người đàn ông cực kì điển trai trước mặt, thầm nghĩ, đúng là duyên phận tốt.

Cố gật đầu, thoáng yên lặng, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyết rơi dày đặc, phủ lên thân những chiếc xe hơi bên cạnh từng lớp tuyết dày. Cô thở dài,

"Tuyết không ngừng rơi thì làm sao có thể trở về thành phố đây?"

Cố Thần Sinh nhìn ra ngoài, cũng không nói gì.

Cố Dư tiếp tục bắt chuyện, cô thề đây chính là lần can đảm nhất trong cuộc đời cô, chủ động nói chuyện với một người xa lạ suốt mấy tiếng đồng hồ,

"Tôi là sinh viên du học, anh làm gì ở bên đây vậy?"

Cố Thần Sinh vẫn trả lời nghiêm túc, "Lập nghiệp."

Cố Dư thốt lên một tiếng, còn trẻ như vậy đã sang nước ngoài để lập nghiệp? Ấn tượng của cô đối với người này lại tốt hơn một chút.

Vậy là suốt 6 tiếng đồng hồ ngồi trên chuyến xe xa lạ, bên cạnh là một người xa lạ, nhưng hai người lại như thể đã quen biết nhau từ rất lâu, trò chuyện không dứt.

Đến khi đèn đường bật sáng, dòng xe cuối cùng cũng thuận lợi tiến vào thành phố. Cố Thần Sinh nhìn đường phố hoa lệ, không hiểu sao tâm tư lại có chút hốt hoảng.

Anh liếm liếm đôi môi khô khốc, nhìn cô,

"Đã đủ mười tám chưa?"

Cố Dư ngẩn người trong giây lát, trả lời, "Rồi, sao vậy?"

Cố Thần Sinh chậm rãi thốt ra, "Nếu không cô về nhà tôi một đêm nhé?"

Giây phút anh thốt ra lời đó, cả hai đều ngẩn người. Cố Dư sống ở đây đã được hơn một năm, hiểu rõ, đây chính là một lời mời.

Nếu như bình thường, cô đã từ chối thẳng thừng, nhưng đêm nay, hình như vì trời quá lạnh, hình như vì quá cô đơn, cũng vì người đàn ông trước mặt đã vô tình khiến cô rung động, Cố Dư thoáng do dự.

Tình một đêm.

Cụm từ gần như sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc đời Cố Thần Sinh, càng là điều không thể với Cố Dư.

Nhưng giây phút cô đi theo anh vào căn hộ sang trọng ở toà cao ốc gần tháp Eiffel, cô đã nghĩ mình điên rồi.

Mãi sau này Cố Dư nhớ lại đêm đó, cô cũng chưa từng một lần hối hận.

Cố Thần Sinh nghĩ, đây chính là hành động đường đột nhất trong cuộc đời anh, một người chưa bao giờ quen biết bạn gái, cuối cùng lại vì rung động trước người con gái xa lạ mà dễ dàng khuất phục.

Gấu váy của Cố Dư gần như đã bị cô vò nát rồi. Cô ngồi ở ghế sofa rộng rãi, cầm trên tay cốc nước ấm mà Cố Thần Sinh vừa đưa, đó dự có nên chạy trốn không, nhân lúc vẫn kịp.

Nhưng chưa kịp đưa ra quyết định thì Cố Thần Sinh đã từ trong phòng ngủ đi ra, hình như anh vừa tắm xong, trên người đầy hơi nước.

Anh mặc quần áo dài, nghiêm túc đến ngồi cạnh cô, cũng ngắc nói,

"Cô có muốn đi tắm không?" Anh thề anh không phải là một con người khách sáo câu nệ thế này.

Cố Dư như vừa được giải thoát, đặt cốc nước lên bàn, đứng bật dậy, trả lời anh,

"VẬY TÔI ĐI TẮM MỘT CHÚT ĐÃ."

Lúc Cố Dư mặc bộ đồ anh đưa cho cô ra ngoài, là đồ nam, mới tinh. Chiếc quần dài cô phải xắn lên mấy gấu mới miễn cưỡng lộ ra mắt cá chân, áo phông rộng thùng thình.

Cố Dư nhìn Cố Thần Sinh ngồi bên mép giường, chăm chú nhìn cô. Bỗng nhiên mặt cô đỏ bừng, lấp bắp,

"Tôi...tôi tắm xong rồi...bây giờ chúng ta..."

Cố Thần Sinh nhìn người con gái mảnh mai trước mắt, nếu cô không xác nhận thì anh sẽ không tin cô đã đủ mười tám, gương mặt non choẹt kia đúng là khiến anh không nỡ xuống tay. Nhưng chuyện đó bây giờ đã không còn quan trọng nữa. Anh vỗ tay vào khoảng trống bên cạnh,

"Lại đây nào."

Cố Dư chần chừ một lát, hơi sợ hãi, cuối cùng vẫn cắn răng tiến lại gần. Cố Thần Sinh nắm chặt lấy cánh tay cô, kéo mạnh về phía mình.

Cố Dư hốt hoảng, chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi ngã nhào vào lòng anh.

Đến khi xung quanh đã yên tĩnh lại, cô mới nhận ra một vấn đề lớn hơn, đó là mình đang không mặc áo ngực, lại cứ thế nằm trong lòng người đàn ông này.

Dưới ánh mắt chăm chú của Cố Thần Sinh, Cố Dư cảm nhận ngực mình ép sát vào ngực anh, cô nhắm chặt mắt vùi mặt vào vai anh, sống chết không chịu mở mắt.

Cố Thần Sinh nhìn bộ dạng như đang liều chết của cô, dờ khóc dờ

cười, ánh mắt nhìn xuống đầu ngực đang nhô lên dưới lớp áo mỏng kia, dần tối lại.

Anh cúi đầu chạm nhẹ lên môi cô, cũng nhắm mắt. Đầu tiên là khẽ vươn đầu lưỡi ra liếm liếm, dựa vào bản năng mà mút nhẹ môi cô, lại liếm một chút.

Nụ hôn không chút kinh nghiệm này trong mắt một người cũng không hề có kinh nghiệm khác như Cố Dư lại trở thành thứ kích thích nhất trên đời.

Hai con người xa lạ, ở một nơi xa lạ, làm một chuyện vô cùng mới lạ đối với họ, cuối cùng lại trở thành một đêm tình đáng nhớ mà suốt những năm sau này, cả hai đều không thể quên được.

Cố Dư lần đầu tiên lộ da thịt trước mặt người khác, ngại ngùng đến nỗi chỉ muốn vùi cả thân thể đỏ bừng vào chăn. Cố Thần Sinh vội vàng cởi đồ của chính mình, sau một hồi trúc trắc thì cuối cùng bản năng của người đàn ông cũng thức tỉnh.

Dù không quá hiểu rõ nhưng anh biết lần đầu tiên của người con gái là rất đau. Mà nhìn biểu hiện của người con gái trước mặt, rõ ràng đến cả nụ hôn đầu cũng chưa mất.

Anh thành kính từ phía sau hôn nhẹ lên tấm lưng trần của cô, một tay ở trước bầu ngực no đủ của cô xoa nhẹ, dần dần dờ xuống, lướt qua chiếc bụng bằng phẳng, tiến tới nơi thần bí xa lạ kia.

Cố Dư từ đầu đến cuối vẫn nhắm tịt mắt, cũng vì thế nên tất cả những giác quan còn lại đều nhạy cảm hơn bao giờ hết.

Cô cảm nhận rõ bờ môi anh dao động trên làn da cô, cánh tay anh ôm chặt lấy thắt lưng cô, nâng niu, cẩn thận, cho đến khi bàn tay anh

chạm đến nơi chưa ai chạm vào kia, Cố Dư khẽ rùng mình, theo bản năng khép chặt chân lại.

Cố Thần Sinh bất đắc dĩ, ghé vào tai cô, "Ngoan, tôi cũng rất sợ, phối hợp một chút, được không?"

Giọng nói trầm thấp khàn khàn của người đàn ông rót vào tai cô như bùa chú, Cố Dư dần thả lỏng cơ thể, bàn tay to lớn nhân cơ hội tiến vào, chậm rãi xoa nhẹ lên hai cánh hoa.

Một trận tê ngứa lan truyền khắp toàn thân khiến Cố Dư run rẩy, cô cảm nhận nhận nơi đó của mình siết sao siết chặt, còn có thứ đó của đàn ông từ phía sau chọc vào mông cô.

Cố Thần Sinh xoay đầu cô lại, đặt lên môi cô một nụ hôn sâu, giữa lúc môi lưỡi triền miên, ngón tay anh bất ngờ tiến vào. Chặt chẽ đến mức khiến anh khó thở.

Cố Dư tròn tròn mắt cảm nhận vật xa lạ tiến vào hạ thân, khó chịu uốn người, lại bị cánh tay anh chế trụ, ngón tay dần cử động, bắt đầu chậm rãi ra vào.

Cố Thần Sinh vô cùng cẩn thận, tỉ mỉ, vì muốn cô thả lỏng trước khi gậy thịt to lớn của mình tiến vào nên bước dạo đầu vô cùng lâu, cho đến khi Cố Dư lần đầu tiên đạt cao trào dưới tay anh, cả người mềm nhũn, Cố Thần Sinh mới hôn khẽ lên môi cô, thấp giọng dụ dỗ,

"Ngoan, chịu đựng một chút, sẽ hơi đau."

Éc, gặp nhau cũng thật là kích thích quá đi.

Cả nhà vote để ra nhanh ra chương mới nhé.

Chương 4: Hồi ức (2)

Khoảnh khắc Cố Thần Sinh xuyên qua cô, Cố Dư đau đến thân thể co lại, nước mắt thoáng chốc ào ra.

Cố Thần Sinh cũng chẳng dễ chịu gì, bên trong cô siết chặt đến mức khiến anh phát điên. Nhìn người con gái dưới thân khóc nức nở, rên rỉ từng tiếng như đang nỉ non, anh cúi đầu hôn nhẹ lên mi mắt cô,

"Cố Dư, thả lỏng một chút."

Cố Dư làm sao còn có thể để ý đến mấy lời dụ dỗ của anh, nức nở mấy cái, đánh vào lồng ngực anh,

"Anh đi ra đi, không làm nữa."

Cố Thần Sinh dờ khóc dờ cười, nằm sấp trên người cô, gậy thịt vẫn chôn sâu trong cơ thể cô, chậm rãi nhích từng tí một, nửa cầu xin, nửa dụ dỗ,

"Ngoan, tôi cũng là lần đầu tiên, tôi cũng khó chịu, phối hợp một chút, được không, hửm?"

Cố Dư thanh tỉnh, đôi mắt đỏ hỏn mở to nhìn anh, chớp mũi ửng đỏ vì khóc,

"Nhưng mà đau quá."

Cố Thần Sinh hôn lên môi cô, trước khi bốn cánh môi lại lần nữa hoà quyện, anh lại nói,

"Một lát sẽ hết đau."

Sau đó, thắt lưng anh rút ra một chút, gậy thịt lúi ra ngoài, chỉ còn lại qui đầu bên trong, rồi lại tiến vào. Cố Dư cắn chặt môi, nhúu mảy, móng tay sắc nhọn cào mấy vết ứa máu trên tấm lưng rộng của anh.

Một lát sau, sự đau rát dần qua đi, đổi lại là cảm giác căng trướng và thoải mái theo động tác ra vào của anh ập đến.

Cố Thần Sinh bắt đầu ra vào nhanh hơn, cảm giác chưa bao giờ được nếm thử khiến anh không nhịn được, tiếng rên trầm thấp cũng bật ra từ yết hầu gợi cảm.

Dẫu cho đây là tình một đêm, nhưng mọi chuyện chỉ kéo dài khoảng một tiếng rồi kết thúc. Suốt quá trình đó, Cố Thần Sinh bị khoái cảm nhấn chìm, bắt đầu lộ ra bản chất thực sự là một con sói xấu xa.

Anh không ngừng ở bên tai cô nói những lời mà chỉ những cặp tình nhân mới nói cho nhau lúc ân ái, thỉnh thoảng anh lại đưa tay vỗ mạnh vào mông cô khiến nó trở nên đỏ bừng.

Sau khi kết thúc, Cố Dư nằm sấp trên ngực anh, dưới thân là chất lỏng hỗn loạn, nhóp nháp, nhắm mắt thở dốc.

Mồ hôi dính dính trên cơ thể thật khó chịu, cô khế cựa người, liền bị bàn tay đặt trên eo ép chặt, giọng nói khàn khàn truyền đến từ đỉnh đầu,

"Yên nào, muốn thêm một lần nữa sao?"

Lúc đó Cố Dư chỉ là một cô nhóc vừa tròn mười tám, bị những lời lẽ lưu manh của anh kích động đến mức cả người đỏ bừng, vui sâu vào

ngực anh.

Cô thoáng nghĩ, nếu như ở trên xe cô biết anh vốn là một người lưu manh như vậy, cô sẽ suy nghĩ lại một chút. Nhưng đó cũng chỉ là nếu như, vì bây giờ, cô đã trao thân cho người đàn ông xa lạ này rồi.

Sáng hôm sau, Cố Dư thức dậy trong vòng tay anh. Ngơ ngẩn nhìn gương mặt đang ngủ say không chút phòng bị trước mặt, cô mới nhận ra, người đàn ông này đẹp trai hơn cô nghĩ, thậm chí còn có chút quen quen, giống như đã từng gặp nhau ở đâu đó.

Lúc mở mắt ra, ánh mắt sắc bén, thậm chí có chút khó gần, nhưng khi ngủ, lại trở nên ngoan ngoãn như một đứa trẻ. Cô vươn tay vẽ dọc theo hàng lông mày rậm kia, đến cuối liền điểm nhẹ một cái, người đàn ông liền nhú mày, cựa quậy. Cô cười khúc khích.

Cố Dư định luồn tay vào mái tóc rối của anh, liền bị bắt lại. Cố Thần Sinh mở mắt, cánh tay đặt bên dưới eo cô siết lại, gương mặt hai người phút chốc sát lại gần nhau, gần đến nỗi cô còn cảm nhận được tim anh đang đập từng nhịp, từng nhịp khẩn trương.

"Em làm anh tỉnh sao?"

Cố Thần Sinh cầm lấy bàn tay cô, đặt lên má mình, rồi áp bàn tay mình lên, nhìn cô một hồi lâu, lát sau mới nói chuyện,

"Không có."

Cố Dư cười híp mắt, rút tay ra khỏi, ôm lấy chăn che trước ngực, ngồi dậy,

"Đến lúc em nên về rồi."

Cố Thần Sinh nhìn cô gái nhỏ ngồi bên mép giường quay lưng lại với anh, rõ ràng hôm qua còn nhút nhát như thế, qua một đêm đã trở nên quyến rũ thế này rồi.

Cố Thần Sinh yên tĩnh nhìn cô mặc đồ, một lúc sau, lúc Cố Dư mặc xong chiếc áo cuối cùng, liền vội vàng tiến tới, ôm cô từ phía sau, giam cô vào lòng,

"Cố Dư, nếu không, em làm bạn gái anh nhé?"

Lần đầu tiên trong đời kết giao bạn gái, không ngờ sẽ qua loa thế này.

Cố Dư nghe anh nói xong, ngẩn người, một lát sau, cô liền cười khế, đưa tay gỡ tay anh đang ôm rõ mình,

"Cố tiên sinh, chẳng qua chỉ là tình một đêm, không cần thiết phải như thế."

Anh hơi hoảng hốt, siết chặt tay cô, liếm liếm môi,

"Anh cảm thấy thích em, thật hoang đường nhưng anh thích em mất rồi, em là người phụ nữ đầu tiên của anh, chúng ta thử một lần, được không?"

Không được. Cố Dư chắc chắn trong lòng. Cô chỉ cho phép mình phóng túng đến đây thôi, mọi chuyện đã đi quá xa, cả đời có mơ cô cũng không ngờ lần đầu tiên của mình sẽ trao cho một người xa lạ, bây giờ người đó lại muốn cô làm bạn gái anh, đúng là nhất thời không đỡ được.

Cố Dư không trả lời anh, yên lặng dùng sức rút tay mình khỏi tay anh, đứng dậy, cầm áo khoác nơi cuối giường, hướng cửa phòng đi thẳng.

Người đàn ông phía sau trầm giọng,

"Nếu như vấn đề trách nhiệm thì sao? Em không để anh chịu trách nhiệm với em, thì cũng phải chịu trách nhiệm với anh chứ."

Cố Dư dừng chân, thiếu chút nữa phì cười, đúng là một kẻ lưu manh ấu trĩ. Cô quay đầu, giọng nói cực kì nghiêm túc,

"Cố tiên sinh, chúng ta có duyên gặp lại."

Sự thật chứng minh, duyên phận chính là thứ trêu ngươi con người nhất.

Lần tiếp theo gặp lại, họ đã không còn là những người xa lạ, mà anh lại trở thành con trai của ông nội cô.

Cố Dư tròn mắt nhìn "Cố Thần" ngồi đối diện mình trên bàn ăn gia đình, Cố Thần Sinh dù đang nói tự nhiên với mọi người nhưng ánh mắt vẫn kín đáo nhìn cô mấy lần, khiến Cố Dư không khỏi rung mình sợ hãi.

Chuyện quái gì đang xảy ra thế này?

"Cố Thần" lại là người chú út mà Cố Dư chỉ mới được nghe tên chứ chưa hề biết mặt?

Nói chưa hề biết mặt cũng không đúng, nếu như đứa con nít sáu tuổi

cười nhe răng trong bức ảnh chụp cùng ông nội được tính thì cô đúng là đã biết mặt anh rồi.

Duyên phận đúng là trớ trêu. Suốt bữa cơm hôm đó, Cố Dư không thể nuốt trôi hạt cơm nào.

Một năm trôi qua, chuyện đêm đó cũng giống như một giấc mơ vậy. Thời gian đầu, mỗi ngày cô đều nhớ tới đêm đó, nhớ tới người đàn ông lưu manh vô cùng quyến rũ đó. Dần dà, về sau, chỉ còn là thỉnh thoảng những lúc tuyết rơi.

Cố Thần Sinh ở nước ngoài mười mấy năm trời, cuối cùng cũng về nhà được một lần, Cố Mạn mười ba tuổi ngây thơ nhìn người chú út rơi từ trên trời xuống của mình, ngại ngùng rúc vào lòng mẹ.

Tối đó, trừ Cố Mạn và Cố Dư mới gặp anh lần đầu vẫn đang "lạ lẫm", thì mọi người đều như chưa từng có khoảng cách mười mấy năm, ăn uống no say.

Cố Dư vừa chùi hai tay vào vạt váy bên hông, vừa cúi đầu bước ra khỏi nhà vệ sinh tầng hai.

Trong tầm mắt đột nhiên xuất hiện một đôi chân dài chần giữa hành lang chật hẹp. Tim Cố Dư rung lên một hồi báo động, cứng ngắc ngẩng đầu. Một năm không gặp, anh lại nhiều hơn một nét quyến rũ trưởng thành, đối mặt với tình huống này, Cố Dư lắp bắp,

"Anh...Chú...Chú út."

Cố Thần Sinh hai tay để trong túi quần, tựa vào tường nhìn cô, như con mèo lười đang nhìn con chuột yếu đuối trước mặt,

"Ừm, xưng hô rất được, rất tình thú."

Cố Dư trợn mắt nhìn anh, người đàn ông này thế mà lại không biết điều, dùng thân phận này gặp cô mà vẫn còn dám nhớ tới chuyện đêm đó.

Cô ghen hòng, "Anh bị điên rồi. Nếu cả nhà biết được, thế nào tôi cũng không còn đường sống."

Cố Thần Sinh nhìn bộ dạng hết sức khoa trương của cô, nhếch mép cười,

"Lần gặp lại này, có được tính là duyên phận không?"

Cố Dư kinh hãi, anh vẫn còn nhớ tới câu nói cô bỏ lại vào sáng hôm đó. Cô nghĩ, cách tốt nhất là giả điên, anh cũng không thể làm được gì.

Cô cúi đầu bước nhanh quá người anh, mùi hương nam tính vừa quen thuộc vừa xa lạ lọt vào sống mũi, tim Cố Dư "thịch" một tiếng.

Cánh tay bị bắt lại, anh thẳng thừng lôi cô vào trong nhà tắm, đè chặt cô lên tường,

"Giả ngốc sao, hỏi lại em, chúng ta thế này có được tính là duyên phận không?"

Cố Dư chột dạ, co rúm người, "Duyên phận thì không được tính, nhưng được tính là loạn luân."

Cố Thần Sinh hừ lạnh một tiếng, "Em thừa biết chúng ta không có quan hệ máu mủ."

Cố Dư cúi đầu, đúng là không cùng huyết thống, anh không phải con ruột của ông nội, mà là con của người chiến hữu thân thiết năm đó hi sinh trên chiến trường của ông, từ đó, đứa con sáu tuổi của người chiến hữu đó được ông coi như con đẻ mà nuôi nấng, đó chính là anh. Nhưng dù thế, họ vẫn trên danh nghĩa là người cùng một nhà.

Cố Dư ậm ờ, "Tại sao năm đó anh lại nói dối tôi?"

Cố Thần Sinh nhất thời nghĩ không ra cô đang nói tới chuyện gì. Cố Dư nghiêng rằng,

"Nếu anh nói ra tên thật, tôi cũng sẽ không bệnh đến mức đi tình một đêm với người cùng tên với chú mình."

Cố Thần Sinh hiểu ra, bật cười, "Nhưng anh sẵn sàng lên giường với người con gái cùng tên với cháu gái anh."

Cố Dư rít qua kẽ răng, hung tợn trừng mắt nhìn anh, "Biến thái."

Cố Thần Sinh vây cô giữa lòng ngực mình với bức tường, cúi đầu, gương mặt áp sát, cánh môi hai người như có như không ma sát lẫn nhau,

"Có biến thái hay không tới đó không phải em đã biết rồi sao?"

Cố Dư hết nói nổi, vùng vằng cố thoát ra khỏi vòng tay như kìm kẹp của anh, nhưng vô ích. Cả người bị anh kéo vào lòng ngực, phồng tấm đầy hơi nước cộng thêm thân nhiệt nóng hổi từ người anh cách một lớp vải mỏng truyền sang cô, Cố Dư cảm thấy thật nóng. Cố Thần Sinh hôn khẽ lên môi cô, cô liền rụt đầu, tránh né,

"Không được, anh điên rồi."

Trước còn bày đặt ra luật một tuần ba chương, giờ thì thành mỗi ngày một chương rồi tui đúng là thiếu nghị lực.

Luật cũ, mọi người vote và comment đi tui up chương mới nhanh cho

Chương 5: Hồi ức (3)

Cố Thần Sinh cọ cọ chớp mũi vào má cô vài cái rồi tách ra, nhìn cô thành khẩn, giọng đột nhiên nghiêm túc,

"Cố Dư, anh thật lòng thích em, yêu anh, chờ anh thêm vài năm nữa, ổn định được sự nghiệp, anh sẽ tìm cách nói với mọi người, được không?"

Lòng Cố Dư thoáng rung động. Anh nói thích cô. Còn cô, cô có thích anh không? Chắc chắn là có. Cố Dư không phải là người tùy tiện, nếu năm đó, không phải đã động lòng, cô sẽ không bao giờ chấp nhận yêu cầu đó của anh.

Cũng tối hôm đó, cô bé quàng khăn đỏ Cố Dư chính thức bị sói xám lưu manh Cố Thần Sinh dụ dỗ đem về nhà, lén lén lút lút làm chuyện yêu đương.

Cũng đã ba năm, lúc gặp anh, Cố Dư chỉ là cô nhóc mới trưởng thành, dễ dàng bị anh dụ dỗ. Vậy mà bây giờ đã trở thành yêu nữ hằng đêm bên gối quyến rũ anh, mà Cố Thần Sinh, một chút cũng không hề có suy nghĩ thoát khỏi móng vuốt của hồ li nhỏ này.

Ba năm bên nhau, phần lớn thời gian đều là yêu xa, Cố Thần Sinh bận sự nghiệp ở nước Pháp xa xôi, Cố Dư cũng có việc học hành của riêng mình.

Thỉnh thoảng chán chường, mệt mỏi hay lo sợ vì thứ tình cảm lén lút

sai trái này, Cố Dư đã từng có ý muốn chia tay. Nhưng ý nghĩ mới nuôi nấng chưa được mấy ngày đã bị sự lưu manh vô lại đến mức đáng yêu của anh bóp chết, không ngừng trầm luân.

Cố Dư là sinh viên năm cuối trường đại học Bắc Kinh, trường học không xa nhà nhưng cũng không quá gần, vì vậy, Diệp Lộ dứt khoát mua cho cô một căn hộ nhỏ ở toà cao ốc gần trường để cô tiện đi lại.

Nhưng có trời mới biết, Cố Dư có nhà gần không muốn ở, lại suốt ngày rúc trong cái ổ bừa bộn của Cố Thần Sinh ở cách đó khá xa.

Dù chỉ thỉnh thoảng anh mới về nước một lần nhưng mỗi lần về, trừ lúc đi làm, nếu không sẽ dành cả ngày để ngủ cùng cô trên chiếc giường mềm mại rộng hơn hai mét.

Cố Thần Sinh đã từng nghĩ đến hậu quả của hai người, cũng đã từng nghĩ đến việc chia tay, nhưng cuối cùng vẫn chưa một lần buông bỏ. Bởi trong chuyện này, kẻ ngu ngốc là anh, kẻ sai lầm là anh, gã đàn ông ba mươi tuổi bị tình yêu làm cho mù quáng, bỏ qua cả luân thường đạo lý. Anh không có tư cách.

Quay về với thực tại, họ đã là tình nhân 3 năm, nhưng thân phận của nhau vẫn chưa thể công khai ngoài ánh sáng.

Cuối năm ngoái, Cố Thần Sinh đã chính thức đem trụ sở tập đoàn chuyển về Bắc Kinh, chờ anh có cơ hội nói sự thật với ông cụ, nhất định sẽ tách ra khỏi nhà họ Cố, danh chính ngôn thuận cưới cô về, bởi Cố Dư đã vì lời hứa của anh mà tin tưởng chờ đợi, cũng vì anh, không thể chờ thêm lâu hơn được nữa.

Chờ cho cả nhà chơi đến lúc mệt mỏi thì cũng đã hơn 11 giờ đêm.

Cố Dư nhìn Diệp Lộ mới đầu còn thắng được rất nhiều bây giờ trong ví đã không còn một đồng đang ngồi tiếc rẻ, bật cười.

Chiếc sofa gần đó đã trống không, Cố Thần Sinh đã đi khỏi rất lâu rồi, tại cô mãi chơi nên không để ý.

Cố Lự bế con gái Cố Mạn ngủ gật trên sofa lên phòng ngủ, không khí trong nhà thoáng chốc liền âm đạm.

Cố Dư chờ mọi người đi ngủ hết, tầng dưới trống không, cảm thấy mình vẫn chưa buồn ngủ, liền xuống phòng bếp lấy từ tủ lạnh ra một đĩa salad hoa quả. Suy nghĩ một lát rồi quyết định lên tầng trên cùng.

Tầng trên cùng là đỉnh lầu đài. Từ trên này có thể nhìn thấy được toàn bộ cảnh đẹp hoa lệ dưới thành phố.

Ngày đầu năm nắng đẹp như vậy, nhưng đến đêm nay trời lại mưa rả rích, cảnh vật ngoài cửa sổ mờ ảo, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng chim rừng kêu sau núi cùng tiếng mưa rơi trên tán lá.

Cố Dư ngồi thoải mái trên chiếc ghế sofa dài bên cạnh cửa sổ, căn phòng gác mái nhỏ, trống không, đèn chùm chiếu ánh sáng màu vàng nhạt ấm áp.

Cô cầm điện thoại lên, mở một ca khúc cổ phong yêu thích, thường thức đĩa hoa quả trên tay, hípc mắt. Đây là nơi người trong nhà cực kì ít đến, đến cả người hầu cũng chỉ thỉnh thoảng mới dọn dẹp một lần. Nhưng đây lại là nơi hẹn hò bí mật của Cố Dư và Cố Thần Sinh.

Mỗi đêm mọi người đều đã đi ngủ, hai người lại quần quít say mê. Lúc thì anh ôm cô từ phía sau, ngắm cảnh ngoài cửa sổ, nói đủ thứ chuyện trên đời. Lúc thì xấu xa áp cô lên tường, triền miên không dứt.

Không biết bài hát trong điện thoại đã lặp lại mấy lần, lúc Cố Dư đã ăn sạch đĩa hoa quả, người cũng đang mơ màng định thiếp đi, thì cửa phòng nhẹ nhàng "cạch" một tiếng, từ từ mở ra.

Cố Thần Sinh vừa tắm xong, chỉ mặc chiếc áo len mỏng và quần dài, đi đôi dép lê trong nhà bước vào. Anh xoay người khoá trái cửa phòng, Cố Dư hé mắt nhìn anh một cái, không thêm động đậy tiếp tục lim dim.

Anh tiến lại gần, ngồi một bên mép ghế, bàn tay to lớn cầm lấy cổ chân tùy tiện đặt ngành trên ghế của cô, cười khẽ,

"Cảm lạnh thì làm sao bây giờ?"

Cố Dư "hử" một tiếng, xoay người gối đầu lên đùi anh, cọ cọ tìm tư thế dễ chịu nhất, cánh môi mấp máy,

"Cho em nằm một chút nhé."

Cố Thần Sinh hiếm khi không trêu chọc cô, yên tĩnh nhìn người trong lòng, mái tóc đen mượt như thác đổ xuống xoã tung trên đùi anh, nhưng trái tim lại ngứa ngáy.

Anh đưa tay luồn vào tóc cô, lưu luyến vuốt ve.

Chờ đến khi nhạc trong điện thoại cô tắt hẳn, cô cũng đã ngủ say. Cố Thần Sinh nhẹ nhàng đứng dậy, bế ngang người cô lên, ra ngoài.

Bước chân anh cố gắng bước nhẹ để không tạo tiếng động trên hành lang gỗ dài, toà lâu đài chìm trong yên tĩnh, chỉ có ánh sáng màu vàng nhạt từ đèn tường nhuộm khắp nơi.

Cố Dư vừa được đặt lưng lên giường đã thở dài một tiếng lật người tìm chăn, vùi sâu vào gối đầu mềm mại.

Cố Thần Sinh quỳ một gối bên mép giường, cúi đầu hôn lên môi cô một cái, đặc ý,

"Ngủ ngon, tiểu cô nương của anh."

Tắt đèn, căn phòng chìm vào bóng tối. Người con gái trên giường vẫn say giấc, khoé môi cong nhẹ như vầng trăng.

Cố Thần Sinh hiếm khi dậy muộn, lúc anh quần áo chỉnh tề xuống nhà thì trong nhà chỉ còn Diệp Lộ và Cố Dư ngồi ở phòng khách, còn có thêm một người phụ nữ xa lạ.

Diệp Lộ thấy anh xuất hiện ở cầu thang, liền vỗ tay, hào hứng,

"Lão Tứ, ngủ dậy rồi sao, mau lại đây."

Cố Thần Sinh vuốt vuốt mái tóc rối bù, mày hơi nhíu lại, chậm rãi bước xuống. Người đầu tiên anh chú ý là Cố Dư, cô hơi cúi đầu, tà váy màu hồng dài tới gối. Lúc cô ngẩng đầu nhìn anh bằng ánh mắt lạnh nhạt, anh hơi giật mình, sao lại thế này?

Diệp Lộ chờ anh ngồi xuống, nắm tay cô gái thoạt nhìn hết sức dịu dàng thực nữ bên cạnh, cười nói,

"Lão Tứ, đây là con gái của bạn chị, Úc Thượng Linh, hai đứa mau mau làm quen." Ý tứ trong câu nói rõ ràng, lông mày Cố Thần Sinh nhíu lại càng sâu, hoá ra đây là lí do khiến Cố Dư khó chịu với anh sao?

Cô gái tên Úc Thượng Linh có vẻ khá tự tin với bản thân mình, nở nụ cười mà cô ta cho là đẹp nhất, nói,

"Chào anh, em là Úc Thượng Linh, rất vui được làm quen với anh."

Cố Thần Sinh thu lại vẻ khó chịu trên mặt, hướng về phía Úc Thượng Linh đang thẹn thùng cúi đầu ngồi đối diện, lịch sự gật đầu một cái, ánh mắt vô thức nhìn về Cố Dư từ đầu đến cuối vẫn đang nhìn chăm chăm vào mặt bàn trước mắt, hơi hoảng hốt.

Cố Thần Sinh không chút chần chừ, giả vờ nhìn đồng hồ trên tay, nói với Diệp Lộ,

"Chị dâu, lát nữa em còn có cuộc họp đột xuất, em lên phòng chuẩn bị một chút, mọi người ngồi chơi vui vẻ."

Diệp Lộ ngạc nhiên, "Ơ kìa, ngồi một lát đã chứ."

Bà nói vài câu nín kéo như vậy chỉ để giữ lại chút mặt mũi cho Úc Thượng Linh đang ủy khuất ngồi bên cạnh thôi, lão tứ đã nói như vậy, bà còn không hiểu thái độ của anh sao, đúng là cứ như vậy không biết bao giờ mới có bạn gái.

Cố Dư rầu rĩ đi trên hành lang, vừa đến ngã rẽ đã bị một cánh tay mạnh mẽ kéo vào.

Cố Thần Sinh dịu dàng cọ mũi vào má cô, hơi thở dồn dập,

"Giận anh sao?"

Cố Dư nhỏ giọng, "Không đâu, em làm gì có tư cách."

Đúng là giận thật rồi.

Cô còn chưa kịp dứt câu, môi đã bị anh ngậm lấy, cắn nhẹ giữa hai hàm răng, day khế, nhanh chóng nhả ra,

"Vợ à, tư cách của em nhiều đến nỗi có thể lấy luôn mạng anh bất cứ lúc nào."

Cố Dư tròn mắt nhìn anh, trái tim như có sợi lông vũ mềm mại quét qua.

Làm gì có người phụ nữ nào giận dỗi nghe những lời này mà còn có thể tiếp tục chứ?

Dù trong lòng vẫn hơi khó chịu nhưng cô đã không còn mặt nặng mày nhẹ với anh nữa, ngoan ngoãn chui vào lòng anh, đầu ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực trái anh,

"Em không thích cô ta."

Cố Thần Sinh vùi đầu vào tóc cô, cười khế, "Anh cũng đâu thích cô ta."

Cố Dư nói tiếp, "Em không thích anh thân mật với người khác trừ em."

Cố Thần Sinh gãi nhẹ lên eo cô, nụ cười có chút đắc ý,

"Chẳng phải em đã cướp đi đời trai của anh sao? Anh còn có thể mặt dày mà đi thân mật với ai khác nữa?"

Người này tại sao có thể xấu như thế?

Cố Dư phì cười, mới nghiêm túc không bao lâu đã lại dờ dỗi lưu manh rồi. Cô ngẩng đầu hôn nhẹ lên môi anh, chậm rãi nói,

"Chúng ta sẽ không chia tay chứ?"

Cố Thần Sinh nhìn cô bất an, thở dài, kéo cô vào ngực mình, ôm chặt, yết hầu cuộn mấy vòng,

"Anh sẽ không bao giờ chia tay em."

Còn chưa kịp để cô nói, anh lại tiếp tục,

"Không lâu nữa, anh sẽ nói chuyện với mọi người, rồi chúng ta sẽ đường đường chính chính ở bên nhau, có được không?"

Cố Dư nghe giọng anh trầm thấp vang lên đều đều bên tai, cảm nhận lồng ngực anh rung lên, gật đầu chắc nịch, hai tay ôm chặt thắt lưng anh, cảm thấy bản thân chưa bao giờ tin tưởng một người nhiều như thế.

Mọi người cố gắng vote ủng hộ truyện nhé

Chương 6: Người đàn ông em yêu (1)

Sáng mùng hai Tết, mọi người đều đã chia nhau đi chúc Tết họ hàng, trong nhà vắng vẻ.

Cố Dư đưa bữa sáng lên cho ông nội. Ông nội đang ngồi tựa trên đầu giường, đeo kính đọc sách, cô nhẹ nhàng gõ cửa,

"Ông nội, ông ngồi dậy ăn sáng đã ạ."

Ông nội đã già, động tác đều chậm chạp, gấp quyển sách lại, đặt trên tủ,

"Ừ, Tiểu Dư ngoan."

Cố Dư bưng chén cháo lại gần, đặt bàn ăn nhỏ lên trên giường, đưa tới trước mặt ông.

Ông nội Cố nhìn đứa cháu gái mình thương nhất, mỉm cười,

"Sắp tốt nghiệp rồi, cháu ra trường sẽ làm nghề gì?"

Câu hỏi này ông nội đã hỏi cô rất nhiều lần rồi, trí nhớ của ông cũng đã kém, Cố Dư không vạch trần,

"Cháu sẽ vào xin việc ở công ti chú Cố ạ, đúng chuyên ngành của cháu."

Ông nội gật gù, "Cũng được, lão tứ bình thường tuy không nghiêm

túc nhưng đối với công việc nó vẫn là một đứa trẻ ngoan."

Cố Dư thầm đắc ý trong lòng, mỉm cười nhìn ông, "Cháu cũng thấy vậy."

Hai ông cháu to nhỏ trò chuyện. Bình thường, trong nhà chỉ còn mẹ cô ở nhà chăm sóc ông cụ, mặc dù cuối tuần mọi người, ngoại trừ Cố Thần Sinh đi làm xa, đều sẽ về thăm nhà, nhưng Cố Dư nhìn ông nội đã già yếu, trong lòng thoáng chốc bùi ngùi, nhin không được nhớ lại hồi còn nhỏ, cô chính là công chúa nhỏ trong toà lâu đài của ông.

Suốt cả buổi sáng, Cố Dư ngồi khoanh chân trên giường chơi cờ vây cùng ông nội, Cố Thần Sinh có vào đưa nước một lần, ánh mắt hai người lén giao nhau trong không trung, trong lòng ngọt ngào đến mức lên men.

Tối hôm nay đã là ngày cuối cùng của Tết, mọi người đặc biệt cao hứng, đến cả Cố Mạn còn được nâng li chúc mừng.

Người đầu tiên say đến bất tỉnh nhân sự là Diệp Lộ, Cố Đông nhanh chóng bế bà lên phòng nghỉ ngơi rồi lại xuống tiếp tục.

Cố Dư ngồi bên cạnh anh, chỉ thiếu nước gục hẳn xuống bàn. Khuôn mặt đỏ đến tận mang tai, hai mắt khép hờ, chống tay lên cầm mơ màng, đôi môi đỏ bừng hơi chu lên, thỉnh thoảng chớp chớp một cái, vô cùng đáng yêu.

Cố Thần Sinh quay sang thấy cảnh này thì suýt nữa bật cười, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, muốn vén sợi tóc bên má cô lên nhưng lại chần chừ không dám. Mọi người vẫn đang tỉnh táo.

Bàn tay to của anh dưới bàn lạng lẽ đặt lên đùi cô, nhẹ nhàng vuốt ve, thỉnh thoảng xấu xa chạm vào đùi trong khiến Cố Dư "hừ" khẽ một tiếng. Ngồi được một lát thì bị Cố Đông xách ngang bế lên phòng.

Cố Dư mở mắt, đồng hồ trên đầu giường kêu từng tiếng tích tắc, cô thoáng chốc thanh tỉnh, đầu đau như búa bổ.

Cô khẽ đưa tay day day huyệt thái dương, lắc lắc đầu ngồi dậy, nhìn đồng hồ.

Đã 12h.

Cả toà lâu đài chìm trong yên lặng, mưa rơi rả rích. Cô men theo đèn hành lang tiến xuống phòng khách tối om.

Nhà bếp vẫn đang bật sáng đèn, nhưng lại không có ai. Cô lấy từ tủ lạnh ra một chai nước mát, áp vào má, cực kì dễ chịu, cứ như thế đi lên lầu.

Đột nhiên phòng khách yên tĩnh vang lên tiếng động sắc nhọn của thủy tinh. Cố Dư xoay người, ai đó đang ngồi ở sofa.

Cố chậm rãi lại gần, là Cố Thần Sinh.

Nửa đêm nửa hôm không đi ngủ, lại ngồi ở đây uống rượu sao?

Cô tức giận vung tay, nhân lúc anh vẫn chưa phát hiện ra mình đánh anh một cái.

Cố Thần Sinh mở mắt, nhìn thấy cô, liền cười lưu manh, "Dư Dư của

chú đã dậy rồi sao?"

Cố Dư không dám ngồi xuống, chỉ sợ ai đó xuống tầng sẽ phát hiện mất, cô đứng trước mặt anh, chống hai tay lên hông, hơi cao giọng,

"Chú Cố còn không mau lên phòng nghỉ ngơi, ngồi đây uống rượu sẽ không tốt chút sức khỏe."

Cố Thần Sinh đưa tay vuốt khẽ làn da dưới váy cô, bóp nhẹ, "Em quên là em cũng vừa mới tỉnh rượu sao?"

Cố Dư nhớ lại bộ dạng mình lúc tối, đỏ mặt, hắng giọng, "Kể cả như vậy..."

Cánh tay đột nhiên bị kéo mạnh, cô ngã ngồi xuống ghế sofa, anh nhanh chóng lật người nằm xuống, đầu gối lên đùi cô, giọng trầm khàn,

"Suyt...bé cưng nói khẽ thôi, cả nhà vẫn chưa ngủ say đâu."

Cố Dư hốt hoảng, vỗ vỗ vào vai anh, "Anh ngồi dậy đi, lỡ ai xuống thì sao?"

Cố Thần Sinh hình như đã hơi mơ màng, giọng anh như phát ra từ trong lồng ngực,

"Kể cả bị phát hiện, anh cũng sẽ bảo vệ em..."

Giây phút ấy, Cố Dư khẳng định người đàn ông xấu xa này đã say thật rồi. Cô khịt mũi, hốc mắt cay cay, bàn tay mềm mại đưa tay vuốt nhẹ mái tóc ngắn của anh,

"Đồ ngốc."

Cố Thần Sinh nắm lấy tay cô, áp lên má mình, nhắm mắt, "Anh không ngốc, Cố Dư ngoan, cho chú nằm như thế một lát..."

Cố Dư cúi đầu nhìn anh, mái tóc anh đâm vào đùi cô, ngứa ngáy. Nương theo ánh đèn nơi phòng bếp, gương mặt người đàn ông vùi sâu vào bụng cô, tay anh ôm lấy eo cô, thỉnh thoảng theo thói quen lại vuốt khẽ.

Cô nhận ra anh luôn tỏ ra không sợ, nhưng thật ra vẫn luôn để ý, để ý rằng sẽ có ngày mọi chuyện bị phơi bày, anh còn có thể gánh được, nhưng cô thì không. Cố Thần Sinh không muốn cô chịu thiệt thòi, nhưng anh cũng không biết, ngay từ lúc yêu anh, cô đã sẵn sàng cho một ngày như thế.

Cô còn nhớ rõ những ngày đầu tiên anh trở về nhà họ Cố, cô đã phải chột dạ đến mức nào. Thậm chí còn không dám nhìn anh trước mặt mọi người, đến Cố Mạn cũng dần quen thuộc, suốt ngày không ngừng bám lấy anh gọi "chú út", còn cô chur rụt rè như chú chó nhỏ.

Đến giờ ăn.

Vô tình hai người lại ngồi cạnh nhau trên bàn, mỗi lần khuỷu tay đụng vào nhau hay cùng gấp chung một đĩa thức ăn, Cố Dư đều như bị điện giật, vội vàng rút về.

Những lúc như thế, Cố Thần Sinh đều tỏ ra không để ý nhưng cánh tay dưới bàn của anh đã chậm rãi bóp nhẹ đùi cô.

Cố Dư nghĩ, anh thật to gan, khác xa với người đàn ông điềm tĩnh năm đó ở trên xe khách. Nếu như, nếu như cô biết mọi chuyện sẽ

thế này, sẽ không bao giờ đồng ý.

Về sau, khi Cố Dư đang ở dưới thân thể anh lắc lư kịch liệt, bị giày vò suốt đêm, nhin không được liền nói ra những lời này, Cố Thần Sinh mới biết, anh cười nhếch môi, xấu xa cúi đầu cắn mạnh vào eo cô, thắt lưng lại tiếp tục ra ra vào vào, hơi đứt quãng nói, "Đồ lưu manh xấu xa này "làm" chết em."

Đúng là đồ lưu manh xấu xa.

Ngày thứ hai khi hai người gặp lại, trước khi Cố Dư buông đũa xuống, kết thúc bữa tối lên phòng, bàn tay anh đã kịp níu chân cô lại, lạng lẽ viết lên đùi cô dòng chữ, "Tối đợi anh."

Cố Dư vội vàng ngồi bật dậy, che mặt chạy lên phòng, cả nhà đều ngán ngẩm nhìn cô, không buồn chỉ trích.

Dù nội tâm Cố Dư có lo lắng, có mắng anh là đồ khốn khiếp vô số lần nhưng trong lòng vẫn có chút chờ mong, tối đó còn đặc biệt tắm lâu hơn bình thường, lúc ra ngoài cả người đều đầy hương sữa tắm.

Kết quả là tối đó, Cố Dư ngốc nghếch đợi đến khi không thể đợi được nữa, thiếp đi.

Lúc Cố Thần Sinh nhẹ nhàng mở cửa, đã thấy người con gái mặc váy ngủ nằm cong lại trên giường, đường cong mềm mại từ sống lưng xuống bờ mông tròn đều bị ánh trăng lọt trần.

Anh khoá cửa, đến gần, ngồi trên mép giường, nghiêng đầu nhìn cô, bật cười, đúng là đã ngủ thật rồi.

Anh ghé sát lại vào tai cô, thủ gọi nhỏ, "Cố Dư ới."

Cố Dư "hmm" một tiếng, đưa tay gãi nhẹ vành tai ngứa ngáy, lật người tiếp tục ngủ. Cú lật người này của cô, thành công khiến hai người sát lại nhau hơn, cô gần như chui vào ngực anh, Cố Thần Sinh thuận thế ôm cô vào lòng, vén chăn nằm xuống.

Cố Dư ngủ chưa sâu, bị người khác ôm liền giật mình, tỉnh dậy, đập vào mắt là lồng ngực rộng lớn, áp sát mình. Phải sửng lại một lúc lâu cô mới hoàn hồn, nhận ra đây là Cố Thần Sinh.

Cố Thần Sinh vừa nhắm mắt, cảm nhận người bên dưới đang ngo nguậy, anh khẽ tách ra, cúi đầu, phòng tối, không nhìn rõ mặt cô, chỉ biết là cô cũng đang nhìn anh,

"Dậy rồi?"

Cố Dư ngây ngốc, "Chú Cố." Gọi suốt mấy ngày đã quen miệng rồi.

Cố Thần Sinh xách cô lên ngang tầm mắt với mình, một tay để cô gối đầu, tay còn lại khẽ vuốt ve nơi vùng eo cô,

"Gọi cũng đúng nhưng nếu em còn gọi như thế, anh sẽ không nhận được lại ức hiếp em."

Cố Dư đỏ mặt, cảm thấy sự gần gũi này thật gượng gạo, hơi dấy dục, lại bị anh khoá chặt vòng ôm, hai người sát sao không một kẽ hở, bầu ngực no đủ của cô ép sát ngực anh, lồ lộ ra giữa cổ áo ngủ rộng.

Cô gắt gỏng, "Anh thả ra đi chứ."

Cố Thần Sinh vẫn ôm cô, hơi thở chậm rãi phả lên mặt cô, "Không thả, anh phải tìm lại cảm giác."

Cảm giác gì, đồ lưu manh.

Cố Dư tò mò, "Cảm giác gì?"

Cố Thần Sinh cúi đầu chạm lên môi cô, mút nhẹ, rồi thả ra, "Cảm giác "làm" em."

Một cú đấm rơi ngay trên mặt anh, Cố Thần Sinh đỡ không kịp, gò má đau điếng, rên lên một tiếng. Cố Dư định nhân cơ hội này chạy trốn sang phía bên kia giường, nhưng eo đã nhanh chóng bị bắt lấy.

Cố Thần Sinh trực tiếp đè lên người cô, hai tay Cố Dư bị anh dùng một tay nắm lại đặt trước ngực, hai chân cũng bị anh đè lấy, hoàn toàn bị động,

"Mới một năm thôi mà đã thành mèo hoang."

Lập tức cúi đầu hôn lên môi cô, vừa chạm vào đầu lưỡi đã vươn ra, lúc hai đầu lưỡi quện vào nhau, Cố Dư run lên một cái, nhắm tịt mắt, quên cả phản kháng.

Bốn cánh môi nhanh chóng ướt át, dù cảm giác của một năm trước cô vẫn luôn nhớ, nhưng lần này trải nghiệm lại, cảm giác đã khác một trời một vực.

Cố Thần Sinh chăm chú hôn sâu, lưỡi không ngừng cuốn lấy đầu lưỡi cô, đưa ra miệng mình, coi như một thứ mỹ vị mà nhắm nháp, trong căn phòng yên tĩnh thoáng chốc chỉ còn tiếng nước róc rách.

Hai tay đã được trả tự do lúc nào Cố Dư cũng không biết, lúc nhận ra thì môi anh đã vùi vào ngực cô, liếm láp. Bàn tay to lớn của anh phủ lên hông, không ngừng xoa bóp, xúc cảm đàn hồi mềm mại dưới tay khiến anh không thể ngừng.

Dưới thân căng trướng, Cố Thần Sinh chửi thề một tiếng, đột ngột thẳng dậy, cởi áo ném xuống giường.

Lại bị cô mê hoặc đến tinh trùng lên não rồi.

Hôm nay tâm trạng không tốt, câu từ có lủng củng thì mọi người thông cảm cho mình nhé

Chương 7: Người đàn ông em yêu (2)

Cố Dư bị động tác mãnh liệt của anh dọa sợ, kéo lại áo ngủ vừa bị vén lên tận vai, ngồi dậy, run rẩy,

"Anh điên à? Đang ở trong nhà đấy."

Cố Thần Sinh ngồi đối diện cô, hơi thở dồn dập, cả người nóng hừng hực áp sát.

Lại một nụ hôn sâu ập xuống, Cố Dư bị anh ôm ngồi dạng chân trên đùi, vòng tay qua cổ anh. Thân dưới hai người cọ xát, nơi mềm mại của cô cảm nhận rõ nơi đó của anh đã căng cứng, cách một lớp quần vải chọc chọc vào đùi cô.

Bộ ngực bị bắt lấy, bàn tay anh cùng một lúc nắm lấy cả hai bên, bóp thành đủ mọi hình dạng.

Cô ngáp ngừng, cố rút đầu lướn từ miệng anh về, tách ra, trán cụng trán, hơi thở hoà quyện nhau. Vì tư thế ngồi nên cô cao hơn anh một đoạn, cúi đầu, né tránh cánh môi đang rượt đuổi của Cố Thần Sinh,

"Đừng, đêm nay không được."

Cố Thần Sinh không để ý, tiếp tục mút lấy môi cô,

"Tại sao không được, anh chờ một năm rồi."

Cố Dư cúi kinh đập vào vai anh, "Mọi người sẽ không chấp nhận."

Thì ra là vẫn sợ chuyện này.

Anh bật cười, hai tay dờ xuống, ôm lấy eo cô, để cô đóng đưa người, thân dưới hai người lại trước sau ma sát, cực kì dễ chịu. Cố Dư ngại ngừng, vùi đầu trên vai anh, mặc anh giày vò. Cố Thần Sinh hôn lên tai cô, nói nhỏ,

"Anh bảo vệ em."

Bảo vệ thế nào? Bằng cách nào? Dẫu sao cũng là tình thân máu mủ, cô không thể vì ích kỉ mà bỏ qua mọi người.

Cố Dư nhìn sâu vào mắt anh, phòng tối om, cả hai đều nhìn nhau nhưng không rõ biểu cảm trên khuôn mặt.

Qua một lúc lâu, Cố Thần Sinh đặt cô nằm xuống giường, đưa tay cởi quần dài, gậy thịt to lớn nằm ngang trong quần lót, Cố Dư tưởng tượng một giây nữa nó sẽ lập tức bật ra ngoài.

Cô nghĩ tới thứ này một năm trước đã tiến vào trong thân thể cô, một lát nữa sẽ lại tiếp tục cuộc chinh phạt, không nhịn được hơi rụt người.

Cố Thần Sinh áp tới, cánh môi hạ xuống cổ cô, lưu lại từng dấu vết đỏ bồng. Anh cầm lấy tay cô, đặt lên vật phía sau quần lót.

To, cứng, nóng đến dọa người. Cố Dư sợ hãi kêu lên một tiếng, muốn rút tay về nhưng bị anh bắt lại.

Quần lót bị kéo căng, Cố Dư theo sự dẫn dắt của anh, kéo nó xuống, gậy thịt bật ra ngoài, chĩa lên thẳng đứng.

Cố Thần Sinh tách khỏi môi cô, thở một hơi dài, cúi đầu nhìn xuống nơi đó, phân vân một chút, cuối cùng vẫn quyết định đè cô xuống.

Cố Dư bị thân thể cao lớn nặng trịch của anh đè đến khó thở, không cam chịu mà khuất phục, để anh cởi áo ngủ của mình.

Lần thứ hai trong đời lộ thân thể ra trước mặt người khác, mà cả hai lần, đều trao cho duy nhất một người, cảm giác thật kì diệu.

Trong bóng tối, mắt cô mở to hết cỡ để nhìn anh hành động nhưng vô ích. Trong không gian yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng thở dốc của cả hai người.

Một chân bị nâng lên, quần lót bị kéo xuống. Cố Thần Sinh cúi đầu nhìn nơi đó của cô, đã ướt đầm.

Anh liếm liếm môi, do dự vài giây, khom người.

Cố Dư hét lên thất thanh, dùng chân đạp lên vai anh, "Cố Thần Sinh, anh đừng làm thế!"

Cố Thần Sinh liếm liếm nơi đó của cô, vụng về. Rất nhanh lên khôi phục tư thế, bàn tay thay thế đầu lưỡi, dò dẫm xoa nhẹ lên hai cánh hoa mập mạp.

Cố Dư bị anh nâng cằm, hôn sâu, mơ hồ cảm nhận được mùi vị của chính mình. Lại nghĩ đến hành động của anh vừa rồi, đỏ mặt.

Triền miên một hồi lâu, cho đến khi "em trai nhỏ" dưới thân không nhìn được mà giật giật, Cố Thần Sinh mới tách hai chân cô ra, cầm lấy gậy thịt đặt trước cửa huyệt ướt đầm, ma sát vào cái rồi đút vào lỗ nhỏ.

Lần đầu tiên đã là một năm trước, hoa huyết vốn đã chật hẹp, này lại bị kích thích mà co rút, khiến Cố Thần Sinh muốn tiến vào cũng không được, mà rút ra cũng không xong.

Anh thấp giọng bên tai cô dụ dỗ, "Ngoan, thả lỏng nào, em cần của anh đứt mất."

Cố Dư chỉ hận không thể đạp anh ra ngoài cửa sổ.

Cảm nhận cô đã thoải mái hơn, anh nhấp thắt lưng một cái, tiến vào tận cùng.

Động tác eo của anh nhanh dần, khiến Cố Dư bắt đầu không nhận được mà rên rỉ. Anh cảm thấy mình sắp phát điên rồi, hai cánh tay chống bên hai người cô, cong người, ra vào mãnh liệt, có tiếng nước nhóp nhép phát ra từ nơi kết hợp của hai người.

Đêm đó, anh đã không còn ngây ngô như một năm về trước nữa, bây giờ đã biến thành lão sói xám xấu xa bắt nạt cô bé quàng khăn đỏ yếu đuối.

Cố Dư cao trào tới hai lần, mà gậy thịt trong cơ thể cô vẫn ra vào không có hồi kết. Anh không biết chừng mực, động tác nhanh đến nỗi mấy lần ép cô đến mép giường, thiếu chút nữa đã rơi xuống thì lại bị anh nắm lấy eo kéo về.

Cố Thần Sinh trong lúc cao hứng, lật người cô lại, để tấm lưng trắng nõn đối diện trước mặt, từ phía sau tiến vào, tiếp tục cho đến hơn một giờ sáng.

Từ sau đêm hôn đó, quan hệ lén lút của hai người chính thức được

xác nhận.

Cố Dư bây giờ nghĩ lại, thấy năm đó quyết định như thế, sai lầm nhưng cô tuyệt đối không hối hận.

Cố Thần Sinh như con sư tử được vuốt bồm mà ngoan ngoãn nằm trên đùi cô. Thấy cô trầm mặc, khẽ hỏi,

"Đang nghĩ gì vậy?"

Cố Dư gãi gãi đầu anh, "Đang nghĩ, năm đó nếu không gặp anh trước đó, chúng ta liệu có như bây giờ không?"

Cố Thần Sinh mở mắt, ánh mắt tối đen như mực, nhìn mãi không thấy đáy, cuốn Cố Dư vào, không thoát được. Anh im lặng một hồi sau mới trả lời,

"Có, chắc chắn có."

Câu trả lời chắc nịch. Cố Dư nhìn anh, cũng không hỏi tại sao. Bởi trong lòng cô cũng đã có câu trả lời.

Có. Chắc chắn có.

Sáng hôm sau, ngoài ý muốn, lúc Cố Dư thức dậy, ngái ngủ xuống phòng bếp, lại thấy Úc Thượng Linh đang cùng mẹ cô làm bữa sáng cho cả nhà.

Cô khẽ nhíu mày, tiến đến gần,

"Chào chị Úc."

Úc Thượng Linh một thân giản dị, áo sơ mi và quần jeans, mặt lấm lem bột làm bánh trắng xoá. Thấy Cố Dư xuống, cô ta liền niềm nở,

"Tiểu Dư đã dậy rồi sao?"

Được lắm, rất có phong thái của nữ chủ nhân. Cố Dư trong lòng lại hung hăng đem Cố Thần Sinh giận cá chém thớt một bận.

Cô cười một cái lấy lệ, quay sang hỏi Diệp Lộ,

"Mọi người ở đâu hết rồi ạ mẹ?"

Diệp Lộ đang lăn bánh, "Còn đi đâu nữa, đi chúc Tết rồi, hôm qua vẫn chưa đi hết."

Cố Dư nhìn Úc Thượng Linh một cái, lơ đãng hỏi, "VẬY CHÚ CỐ ĐÂU Ạ?"

Diệp Lộ lúc này mới dừng tay, nhìn Úc Thượng Linh, "Thằng bé vẫn chưa dậy, Linh Linh, nếu không cháu lên phòng thức nó dậy đi."

Úc Thượng Linh ngập ngừng, nghĩ đến anh, đỏ mặt, "Như thế, có tiện không ạ?"

Cố Dư cảm thấy mắt mình mờ hắc đi. Đúng vậy, là ghen đến mờ mắt. Nụ cười của cô cứng đờ trên môi, vội vàng ngăn lại,

"Mẹ, không tiện đâu ạ. Mẹ biết tính chú út mà, không thích người lạ vào phòng."

Hai chữ "người lạ" đã thành công đổi lấy một cái nhú mày của Úc Thượng Linh. Cố Dư giả vờ không nhìn thấy, trong lòng làm mặt quỷ

với cô ta.

Diệp Lộ nghĩ nghĩ, "Cũng đúng, vậy Cố Dư, con lên phòng thức chú út đây, khách đến nhà không thể ngủ mãi như thế được."

Úc Thượng Linh gượng cười một tiếng, quay người tiếp tục làm bánh.

Cố Dư chạy biến.

Cố Thần Sinh không thích người lạ vào phòng mình, là sự thật. Dù giúp việc mỗi ngày đều vào đây để dọn dẹp nhưng cũng đều là những người làm lâu năm trong lâu đài, đối với anh đều thân quen.

Cố Dư không thèm gõ cửa, mở cửa tiến vào. Cố Thần Sinh vừa tắm xong, mặc quần vải và áo sơ mi trắng ngồi bên kia mép giường xoay lưng lại với cửa phòng, xem gì đó trong điện thoại.

Chiếc loa kiểu dáng cũ trong phòng đang phát ra một bài hát không lời thịnh hành vào những năm 90. Cố Dư rón rén đến gần, rồi bất thành lình nhảy tọt lên giường, như chú gấu kola bám lên vai anh, cười khúc khích,

"Sói xám đây, mau chạy."

Cố Thần Sinh bị cô làm giật mình, thả điện thoại xuống giường, nắm lấy hai tay cô đang để trước ngực mình, đưa lên miệng hôn nhẹ,

"Sao vậy? Cao hứng chuyện gì?"

Cố Dư nghiêng đầu thơm lên má anh một cái, "Không có chuyện gì

thì không thể lên phòng chú Cố sao?"

Cố Thần Sinh bật cười, xoay người nhìn cửa phòng đóng chặt, kéo đầu cô ra trước, lưu manh cắn mút một phen.

Hai người mới sáng sớm đã nhằng nhít trong phòng ngủ, mãi một hồi sau mới lần lượt xuống nhà ăn sáng.

Cố Thần Sinh xuống phòng bếp, phát hiện trên bàn ăn có thêm một người, quay đầu nhìn Cố Dư. Cô lè lưỡi, cười với anh một cái rồi chạy đến chỗ ngồi của mình.

Úc Thượng Linh ngồi bên cạnh Diệp Lộ, Cố Noãn hình như không thích cô ta lắm, chỉ khách sáo mời vài tiếng rồi bắt đầu ăn cơm.

Cố Thần Sinh không thèm để ý đến chỗ trống mọi người cố tình chừa lại bên cạnh Úc Thượng Linh, kéo ghế xuống ngồi bên cạnh Cố Dư.

Cố Dư bề ngoài tỏ ra bình thản, nhưng bên trong đã đặc chí đến phát điên rồi. Coi như anh biết điều.

Cố Thần Sinh làm sao không biết trong đầu cô đang nghĩ gì chứ, chỉ biết nhìn cô một cái, kín đáo cười sùng nịnh.

Bữa sáng hôm nay là tự tay Úc Thượng Linh làm dưới sự dẫn dắt của Diệp Lộ, mọi người đều khách sáo khen ngon, cô ta từ đầu đến cuối đều cười bên lên, ra vẻ cực kì thân thiết hỏi han mọi người.

Cố Dư chán ghét đến mức mí mắt không buồn nâng lên một cái.

Lúc Cố Dư đang rửa tay trong nhà vệ sinh, Úc Thượng Linh cũng

tình cờ bước vào, cười dịu dàng,

"Thật trùng hợp."

Cố Dư nhìn cô ta, cười một cái, lau khô tay, định bước ra ngoài.

Úc Thượng Linh gọi giật cô lại, "Tiểu Dư, có thể gọi cháu là Tiểu Dư không?"

Cố Dư cười giấu trong lòng. Gọi Tiểu Dư thì còn miễn cưỡng chấp nhận, còn chữ "cháu" kia, cô ra đang gọi ngang hàng với Cố Thần Sinh sao? Với tuổi đời chỉ hơn cô có bảy năm?

Cô xoay người, cười khách sáo, "Chị cứ gọi là Tiểu Dư là được ạ, chúng ta cũng không hơn nhau nhiều tuổi lắm."

Đừng quên vote tiếp thêm động lực cho ta nhé

Chương 8: Lén lút sống chung (1)

Cô ta hình như không ngờ rằng Cố Dư thoát nhìn ngoan ngoãn lại đối đáp thiếu lễ phép như thế, nụ cười trên môi trở nên gượng gạo,

"Dù sao thì, cô cũng ngang hàng với chú út cháu..."

Cố Dư vẫn cười, "Chị là con gái của bạn mẹ em, đương nhiên là em phải gọi chị rồi, như thế mới hợp lễ chứ."

Để tránh không khí càng ngọt ngào hơn, Úc Thượng Linh bật cười,

"Không cãi lại em, vậy thì chị em, không vấn đề."

Cố Dư ánh mắt lạnh lẽo, chẳng nói chẳng rằng xoay người ra ngoài.

Hôm nay chỉ có Diệp Lộ, Cố Noãn cùng ông nội ở nhà. Cố Thần Sinh sau khi ăn sáng xong cũng đã lái xe đi đâu mất.

Cố Dư nhìn Úc Thượng Linh giả tạo chị chị em em muốn làm thân với mọi người, chán nản ngáp dài một cái, lên lầu chơi cờ cùng ông nội.

Cố Thần Sinh đi cả ngày không về, Cố Dư liền dứt khoát qua nhà Hàn Phỉ Phỉ chơi.

Hàn Phỉ Phỉ là bạn thân của cô từ thời tiểu học. Cả hai người đều

học ở trường tư nhân cao cấp Trung Anh, có hệ thống giáo dục từ tiểu học đến cấp ba. Vì vậy, trong quãng thời gian đó, cả hai đều học chung với nhau, thân thiết như chị em.

Nếu như nói Cố Dư yên tĩnh, suốt ngày ngồi bên cửa sổ toà lâu đài cổ kính mờ màng suy tư thì Hàn Phỉ Phỉ chính là công chúa kiêu sa hoạt bát trong cung điện nguy nga.

Cố Dư đi chơi đến tận hơn chín giờ mới trở về. Lúc bước xuống từ chiếc Maybach, trên tay còn lĩnh kính đủ túi đồ mua sắm ở trung tâm thương mại.

Cố Thần Sinh đứng trên thềm nhìn cô bước vào, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Cố Dư nặng nhọc bước qua anh, không khách khí lờm anh một cái, rồi nhanh chóng làm như chưa có chuyện gì xảy ra, cúi đầu lễ phép,

"Chú Cố."

Cố Thần Sinh lười biếng liếc cô một cái, xoa đầu cô tỏ ý đã biết rồi quay người vào nhà.

Mọi người đang ở phòng khách xem ti vi, nói cười rộn rã. Cố Dư lấy cớ mệt, chỉ ngồi một lát rồi lên tầng.

Hơn mười một giờ, cả nhà đều đã đi ngủ. Cố Dư nhìn tin nhắn mới được gửi đến một phút trước, tim đập thành thịch.

"Chờ anh, đừng khoá cửa."

Một lát sau, tay nắm cửa khẽ xoay một vòng, "cạch" một tiếng, hé mở.

Cố Thần Sinh bước chậm rãi trên thảm, hướng đến giường lớn. Chăn gối bừa bộn nhưng trên giường lại trống không.

Người đâu nhỉ?

Vừa xoay người định tiến vào phòng tắm thì một thân thể mềm mại đã nhào vào ngực anh. Tốc độ của cô khiến anh đỡ không kịp, cả hai trực tiếp ngã nhào xuống giường.

Cố Dư treo trên người anh, cười khúc khích như trẻ nhỏ, hai chân bám chặt lấy eo anh,

"Anh đúng là yếu ớt, hậu quả của việc hoang dâm vô độ."

Cố Thần Sinh bật cười, lật người cô lại, đảo khách thành chủ, thân dưới thúc vào giữa đùi cô, há miệng cắn lên má cô một cái rõ đau,

"Anh vẫn còn đủ sức làm em khóc thét lên cầu xin anh đấy, muốn thử không?"

Cố Dư đưa tay xuống xoa xoa mông rần chắc của anh, mắt cười lên lấp lánh,

"Chúng ta đã lâu rồi không ngủ với nhau đấy."

Cố Thần Sinh giả vờ nhú mày, "Chẳng phải trước Tết anh mới ngủ với em một đêm đấy thôi, rất nhiều lần."

Cố Dư cắn vào tai anh, tức giận, "Lưu manh."

Cố Thần Sinh bật cười, lật người nằm ngay ngắn. Cố Dư như chú mèo nhỏ nằm gọn trong lòng anh, hai chân gác lên eo anh. Anh đưa tay vuốt ve ngực cô, thờ dãi,

"Sao lại mềm thế này?"

Cố Dư để mặc anh làm càn, gối đầu trên vai anh, thổi hơi vào cổ anh,

"Bao giờ anh đi?"

Cố Thần Sinh tựa cằm lên đỉnh đầu cô, nhắm mắt, trả lời, "Lần này anh đi sớm."

Cố Dư ngẩng đầu, cánh môi vừa vặn chạm vào cằm anh,

"Sớm là bao giờ chứ?"

Cố Thần Sinh nhìn cô, mổ nhẹ lên môi cô một cái, "Ngày kia."

Cố Dư ngay lập tức cảm thấy sống mũi cay cay, vội vàng cúi đầu,

"Sớm vậy sao?"

Cô cố tỏ ra bình thường nhưng Cố Thần Sinh lại nghe rõ sự run rẩy ở trong giọng nói nhỏ như muỗi kia. Đau lòng ôm chặt cô hơn, hôn lên đỉnh đầu cô một cái,

"Bé cứng ngoan, anh đi một tháng sẽ về. Nhanh mà, đúng không?"

Đúng là nhanh thật, bình thường anh đi toàn ba tháng, thậm chí nửa năm mới về một lần.

Cố Dư gật gật đầu, vòng tay ôm lấy cổ anh, thoáng chốc yên tĩnh.

Cố Thần Sinh vẫn sợ cô giận, xoay người, nằm đối diện cô, "Giận anh sao?"

Cố Dư mở mắt, nhìn thẳng vào mắt anh, "Giận gì?"

Cố Thần Sinh đột nhiên trầm giọng, chậm rãi nói, "Mọi chuyện, em có giận anh không?"

Cố Dư giả vờ tức giận, dùng trán đập mạnh vào trán anh khiến cả hai đều choáng váng,

"Anh điên à?"

Cố Thần Sinh lập tức véo má cô, "Hỗn với anh đấy hả?"

Cố Dư thu lại móng vuốt, dụi dụi đầu vào ngực anh làm nũng, "Chú Cố..."

Cố Thần Sinh ôm sát cô vào người mình, thân dưới hai người cọ vào nhau, "Lần sau một lần nữa, trừng phạt em."

Ám chỉ rõ ràng, Cố Dư sao còn có thể không hiểu. Cô đỏ mặt dây anh ra, lại bị anh kéo vào. Giằng co một lát, cuối cùng căn phòng cũng trở nên yên tĩnh.

Anh hôn lên trán cô, áp má lên đó, nói nhỏ, "Ngủ thôi."

Cố Dư cũng ngẩng đầu hôn lên má anh một cái, "Ngủ ngon."

Như bình thường, đồng hồ báo thức của Cố Dư kêu đúng 3 giờ

sáng.

Cố Dư nhăn nhó chui từ trong chăn ra, mắt nhắm mắt mở sờ soạng đầu giường tìm điện thoại. Còn chưa thấy điện thoại đâu thì đã được người bên cạnh vươn tay tắt trước rồi.

Cố Dư giữ nguyên tư thế, tiếp tục nhắm mắt ngủ, trước khi ngủ còn không quên đạp vào chân anh một cái, như đang nói mơ,

"Dậy đi chứ."

Cố Thần Sinh hình như cũng rất buồn ngủ, anh gối đầu lên lưng cô, bàn tay nơi eo vẫn chưa buông lỏng, không chút phản ứng.

Cứ thế khoảng nửa tiếng sau, anh mới từ trong chiếc kén của cô bò ra, tóc tai rối bù, thoát nhìn có chút khổ sở.

Cố Dư xoay người, nhìn anh ngồi ngẩn người bên cạnh, lười biếng vươn tay sờ sờ má anh một cái, như an ủi,

"Anh nhanh về phòng đi."

Cố Thần Sinh lúc này mới hoàn hồn, nghiêng người hôn lên môi cô một cái rồi xuống giường.

Lúc anh đi ra cửa, Cố Dư cũng đã tiếp tục ngủ say.

Tối mai là Cố Thần Sinh lại lên máy bay đi rồi. Cố Dư có chút buồn bã, cả ngày đều ủ rũ như người mất hồn.

Lúc cô cầm bình tưới hoa ở ngoài thềm, Cố Noãn vừa lúc đi tập thể

dục về, Cố Dư chào một tiếng, lại tiếp tục ủ rũ.

Trong mắt Cố Noãn thoáng qua một tia phức tạp, hỏi Cố Dư, "Chú út cháu đâu rồi?"

Cố Dư nghe đến Cố Thần Sinh liền giật mình thon thót, chột dạ đáp, "Cháu không biết ạ, hình như còn chưa dậy nữa."

Cố Noãn gật gù, dùng khăn mặt vắt trên vai lau mồ hôi, "Úc Thượng Linh kia hình như đã về nói chuyện với bố mẹ cô ta rồi thì phải, hôm nay cô tình cờ gặp họ, hình như quyết tâm đạp đổ lão Tứ thì phải."

Cố Dư cười gượng, "Haha, vậy sao ạ?"

"Cháu ra lên ban công tầng hai tưới tiếp đây."

Nói rồi chạy nhanh như bay lên lầu.

Cố Thần Sinh cởi trần, hít đất trong phòng. Cơ bắp trên người anh thoát nhìn qua không quá rõ ràng, vậy mà khi gồng lên lại nhiều đến thế này, Cố Dư ngồi bên cạnh thán phục.

"Cũng đâu phải chưa nhìn thấy anh vận động bao giờ, tiểu cô nương, em đúng là diễn xuất không đúng chỗ."

Cố Dư chống cằm ngồi trên sofa cạnh cửa sổ, đếm từng giọt mồ hôi chảy từ trên người anh, vô thức đáp,

"Ít lắm."

Cố Thần Sinh ngừng lại, ngẩng đầu nhìn cô, cười lưu manh, "Chẳng

phải đêm nào anh cũng vận động trước mặt em đấy thôi, trực diện, chân thực, em còn chê ít à?"

Cố Dư ngẩn người, phải mất vài giây mới hiểu rõ hàm ý trong câu nói của anh. Lập tức nổi cơn giận, đứng phắt dậy, bỏ ra ngoài,

"Vô sĩ."

Lúc đi qua còn vung chân đạp một cái, Cố Thần Sinh né được, cười lớn.

Ngày mùng 4 tết, sinh hoạt dần đi vào quỹ đạo bình thường, thỉnh thoảng có vài người cấp dưới của bố cô hoặc họ hàng thân thích đến chúc Tết.

Cố Dư nghĩ đến ngày mai anh đi, liên tục thở dài.

Hôm nay Cố Thần Sinh lại ra ngoài rồi, hình như đi với bạn. Bây giờ đã chín rưỡi tối mà vẫn chưa về.

Lúc ăn xong, cô lại cầm theo quyển sách "Nghìn lẻ một đêm" lên phòng gác mái nằm lười biếng.

Đêm nay trời ấm lên đến 10 độ, cũng không còn mưa nữa, dưới ánh đèn vàng ấm áp, Cố Dư say sưa đọc lại câu chuyện mình đã thuộc lòng từ năm 10 tuổi.

Thỉnh thoảng lại ngó qua đồng hồ điện thoại, lông mày lại nhíu chặt, vẫn chưa về.

Một giờ rưỡi sáng, cổng lớn mở toang, ánh đèn ô tô rọi vào tận sân

nhà.

Cố Dư đứng bật dậy, từ trên cao nhìn xuống, đúng là xe anh rồi.

Chuyện Cố Thần Sinh đi đêm về muộn đã trở thành chuyện bình thường nên trong nhà đều ngủ say, không ai ra đón. Cố Dư nhón chân chạy xuống, xỏ dép lê chạy ra cổng.

Từ trên xe bước xuống là một người phụ nữ. Cố Dư cảm thấy mình bị hoa mắt rồi chẳng, đây rõ ràng là xe anh.

Người phụ nữ kia vòng qua ghế lái phía sau, mở cửa, Cố Thần Sinh loạng choạng bước xuống, hất tay từ chối cánh tay đưa ra của cô ta, cười nói gì đó rồi xoay người đi vào.

Từ đầu đến cuối Cố Dư đều không nhìn rõ được khuôn mặt người kia, chỉ biết ăn mặc rất hở hang, vóc dáng rất quyến rũ. Tiếng động cơ xe lại vang lên, chiếc Maybach lùi dần rồi đi mất.

Cố Thần Sinh để cô ấy đi xe về sao? Tâm trạng Cố Dư tụt dốc không phanh.

Cố Thần Sinh cúi đầu đi vào, tay đưa lên day day huyệt thái dương. Vừa ngẩng đầu đã thấy Cố Dư một thân váy ngủ màu trắng đứng dưới đèn tường màu vàng, đôi mắt trừng lên nhìn mình.

Anh có chút giật mình, nhanh chóng bật cười, đi đến tựa người vào cô, phân nửa sức nặng đều đổ lên người Cố Dư.

Trên người anh nồng nặc mùi rượu, giọng nói cũng khàn đặc, hơi thở phả vào vai cô nóng nùng,

"Chờ anh sao?"

Ánh mắt Cố Dư càng tối hơn một chút, đẩy mạnh anh ra,

"Anh tự đi đi, bằng không nói người phụ nữ kia đến mà dìu anh lên phòng ấy."

Cố Thần Sinh cười, thân hình cao lớn cố gắng khom xuống để tựa cằm vào vai cô, có chút khổ sở,

"Sao lại trở thành oán phụ rồi?"

_____Đừng quên để lại comment nhé _____

Chương 9: Lén lút sống chung (2)

Cố Dư lúc này mới để ý rằng bọn họ vẫn đang đứng trước cổng nhà. Vội vàng vừa lùi vừa kéo anh lên phòng.

Đóng cửa. Cố Thần Sinh đến ngồi bên mép giường, Cố Dư liếc anh một cái sắc lẹm, "Hình như đi chơi vui lắm, uống nhiều như vậy."

Cố Thần Sinh vừa nhìn đã biết tiểu tổ tông của anh đang ghen rồi. Vì vậy, nhân lúc cô đứng trước mặt anh cầm khăn lau qua loa trên mặt anh, hai tay vòng qua ôm lấy thắt lưng cô, áp mặt vào ngực cô, giọng như đang nũng nịu,

"Dư Dư ngoan, không cần tức giận với anh."

Cố Dư thả chiếc khăn ướt sáng một bên, lúc này mới hỏi, "Cô gái kia là ai?"

Cố Thần Sinh dụi dụi, "Không cần gọi cô gái, người ta cũng đã ba mươi rồi, khả năng cạnh tranh với em là bằng không. Với lại, trong xe anh còn có những người khác nữa, anh không đi một mình. Thế nên đừng ghen nữa."

Cố Dư đập nhẹ lên vai anh,

"Ai ghen hả?"

Trong căn phòng rộng lớn chỉ bật chiếc đèn ngủ đầu giường, cô nhìn Cố Thần Sinh vì mệt mỏi mà ngủ say đến mức quên cả thay đồ.

Cô ngấm nhìn gương mặt anh một lát, rồi đặt anh nằm lại ngay ngắn, lặng lẽ giúp anh cởi đồ, thấy một bộ đồ ngủ mới.

Cố Thần Sinh khi ngủ đúng là một đứa trẻ to xác. Anh là điển hình cho kiểu người ngoài lạnh trong nóng. Đối với người xa lạ thì đặc biệt lạnh lùng, thậm chí có chút xa cách. Chỉ những ai đối với anh thân quen, mới biết được, anh không những không nghiêm túc mà còn là một kẻ lưu manh siêu cấp. Mà sự lưu manh này, cũng chỉ có Cố Dư là người duy nhất biết được.

Gương mặt anh tuần vùi sâu vào gối đầu mềm mại, Cố Dư lau mặt lại cho anh lần nữa, bị anh cau mày né tránh, thậm chí còn nói mơ,

"Bé cưng, đừng quậy..."

Giọng anh trầm ấm, vang lên trong đêm tối quả thực khiến tim Cố Dư như mềm ra, biến thành một vũng nước nhẹ nhàng chảy vào lòng anh.

Cô đắp chăn cho anh, vặn nhỏ độ sáng của đèn ngủ, lặng lẽ hôn anh, ra ngoài.

Cố Thần Sinh có chuyến bay vào 11 giờ đêm nay. Vì hành lí của anh hầu hết đều ở Pháp, chỉ đem về một vali nhỏ để dùng vào mấy ngày Tết nên việc sắp xếp hành lí cũng không quá phức tạp.

Sáng hôm nay, Cố Dư ngồi ở xích đu ngoài vườn xem điện thoại, thỉnh thoảng lại cười rộ lên. Vì Cố Dư thích mặc váy nên vẻ đẹp của đôi chân dài được phát huy triệt để. Mái tóc ngang lưng xoã đều trên vai, đổ xuống trước ngực. Cố Thần Sinh đã bắt gặp hình ảnh này vô

số lần, trong điện thoại anh cũng hầu hết đều là hình ảnh chụp lên của cô.

Xích đu được người khác từ phía sau đẩy nhè nhẹ. Cố Dư mãi đọc, không để ý. Chờ đến khi trên má trở nên mềm mại, môi anh hạ xuống một nụ hôn phớt, rồi dờn đi thật nhanh.

Cố Dư giật mình che má lại, vừa quay người đã gặp ngay ánh mắt dịu dàng của anh, cô thờ phào, ngay lập tức lại ngó nghiêng xung quanh, xác định không có ai mới đứng dậy,

"Anh to gan thật đấy."

Cố Thần Sinh nhìn chiếc xích đu lấp sau tán cây đại thụ, liếm liếm môi,

"Tối em có đi tiễn anh không?"

Cố Dư buồn rầu, "Không đâu, mọi người sẽ nghi ngờ mất."

Thoáng chốc cả hai đều yên lặng. Cố Thần Sinh do dự một chút, tiến lên ôm lấy cô vào lòng. Cố Dư chỉ đứng đến vai anh, đỉnh đầu đen nhánh trước mặt, Cố Thần Sinh áp má lên đó, nhẹ nhàng cọ cọ,

"Ở nhà ngoan nhé."

Cố Dư ôm lấy thắt lưng anh,

"Anh đang dặn một đứa trẻ đó hả?"

Cố Thần Sinh bật cười, "Lát nữa anh đi ra ngoài một chuyến, tối chỉ về kịp lấy hành lí rồi đi luôn."

Cô ngạc nhiên, ngẩng đầu, "Không ăn tối sao?"

Cố Thần Sinh hôn nhẹ lên môi cô, liếm láp, "Ra sân bay ăn cũng được."

Cố Dư nhắm mắt hưởng thụ nụ hôn sâu của anh, đầu lười nhẹ nhàng quán quít.

Khoảng nửa phút, hai người mới tách ra, lần lượt vào nhà.

Cố Thần Sinh đi rồi, Cố Dư cảm thấy ở nhà thật nhạt nhẽo.

Suốt ngày cô chỉ luẩn quẩn trong phòng ngủ đọc sách, rồi lại xuống chơi cờ cùng ông nội, thỉnh thoảng lại chạy sang nhà Phỉ Phỉ.

Cứ thế, đến mùng mười, cô trở về trường.

Trường đại học Bắc Kinh là ngôi trường danh tiếng bậc nhất. Cố Dư đã sắp ra trường, cô nghĩ nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, sẽ xin việc vào công ti của Cố Thần Sinh, như vậy, thời gian hai người ở bên nhau sẽ nhiều hơn.

Cố Dư ở trường là nhân vật phong vân, mặc dù cô suốt ngày chỉ đi học rồi lại về nhà, hoạt động ngoại khoá cũng có tham gia nhưng không mấy tích cực, chủ yếu là Hàn Phỉ Phỉ lôi kéo.

Năm cuối cùng là năm bận rộn hơn bao giờ hết, vừa trở về sau kì nghỉ Tết, Cố Dư đã phải bù đầu viết luận văn, tiếp tục đợt thực tập. Không có Cố Thần Sinh ở bên cạnh, cô cảm thấy động lực để học cũng biến đi đâu một nửa.

Cố Thần Sinh đi đã được hai tuần.

Tối nay, Cố Dư mặc đồ ngủ, ngồi trên giường ôm laptop. Nhìn thời gian một cái, đã hơn 10 giờ rồi.

Điện thoại bên gối đổ chuông, Cố Dư bắt máy.

Gương mặt Cố Thần Sinh phóng lớn trước màn hình. Hình như anh vừa tắm xong, mái tóc ướt nhẹ. Cố Dư ngồi khoanh chân trên giường, chau mày,

"Anh phải sấy tóc đã chứ."

Cố Thần Sinh cười trần, đưa khăn nhỏ vắt trên vai xoa loạn trên đầu, "Thế này cũng được, nó tự khô."

Cô dờ khóc dờ cười, "Nhưng như vậy sẽ cảm lạnh mắt."

Cố Thần Sinh thở dài, nghiêng người nằm xuống giường, "Chú đã 33 tuổi rồi, Cố Tiểu Dư à."

Cố Dư giận dỗi, "Thế nên không được quản anh nữa sao?"

Cố Thần Sinh cười mỉm, "Tháng sau là anh hoàn tất chuyển trụ sở về Bắc Kinh đấy, sẽ không thường xuyên qua nước ngoài nữa, vui không?"

Cố Dư khá bất ngờ, dấu sao tập đoàn của anh cũng là tập đoàn mới nổi hàng đầu, mới lên kế hoạch năm ngoái mà bây giờ đã có thể chính thức chuyển trụ sở rồi sao?

Cô cười đến không khép miệng lại được, nhưng vẫn bướng bỉnh trả lời, "Úc Thượng Linh sẽ vui hơn em đấy."

"Ngoan nào."

Cố Thần Sinh nhìn nụ cười thuần khiết của cô, thoáng chốc cảm thấy mọi đánh đổi đều trở nên thật xứng đáng.

Cố Dư lại hỏi anh, "Vậy chúng ta sẽ có thời gian ở bên nhau nhiều hơn rồi đúng không anh?"

Cố Thần Sinh "ừm" một tiếng, nói tiếp, "Đợi khi em tốt nghiệp, anh sẽ nói với gia đình."

Cố Dư ngừng cười, do dự nói, "Vậy, nếu như mọi người không đồng ý thì sao?"

Làm sao có thể chấp nhận được chuyện này?

Cố Thần Sinh trầm mặc, suy nghĩ một lát, "Nếu không, chúng ta bỏ trốn nhé."

Cố Dư cảm thấy anh đùa thật không vui tí nào, nhỏ giọng, "Anh biết mình đã 33 tuổi rồi còn đùa vô lí được như thế sao?"

Cố Thần Sinh im bật, không dám cười nữa, thành kính nói, "Dư Dư ngoan, dù mọi chuyện thế nào anh cũng sẽ ở bên em."

Bằng cách nào?

Cố Dư tự hỏi. Anh định ở bên cô bằng cách nào nếu mọi người không đồng ý?

Cố Thần Sinh nhận ra cô lại không vui rồi, nhanh chóng chuyển chủ đề, "Buồn ngủ chưa?"

Cố Dư ngáp, "Vẫn chưa, nếu anh mệt thì ngủ trước đi."

Anh lấy ngón trỏ lau nhẹ camera, cười cười, "Phải chờ em ngủ đã chứ."

Cố Dư đắp chăn trùm kín, thoáng chốc trong điện thoại Cố Thần Sinh chỉ còn một mảnh đen kịt. Anh hỏi, "Em ngủ đi."

Cố Dư hất chăn ra, lộ mặt, "Vẫn chưa muốn ngủ mà."

"Vừa ngáp đấy thôi."

Cố Dư bướng bỉnh, "Tại em thấy anh ngáp đấy, ngáp dễ lây mà, đúng không?"

Cố Thần Sinh giả vờ ngạc nhiên, "Anh có sao?"

Đúng là nghịch ngợm, chỉ vài giây, trong đầu lại nghĩ đến việc trêu chọc cô.

"Cố Tiểu Dư."

Cố Dư che camera lại, ngáp một cái nữa, "Sao ạ?"

Anh ra vẻ thần bí, "Nếu em chưa buồn ngủ, chúng ta làm việc khác nhé?".

Cố Dư híp mắt nghi ngờ, "Làm việc gì?"

"Làm tình."

Cố Dư phụt một tiếng, cười phá lên, mái tóc rũ xuống bờ vai gầy, cô

cười đến mức điện thoại cũng rung theo. Cố Thần Sinh vui vẻ, đáy mắt dịu dàng như hồ nước.

"Sao vậy?"

Cố Dư lau lau khoé mắt ẩm ướt, "Chú Cố, chú suốt ngày nghĩ đến những chuyện như thế không sợ trí thông minh sẽ giảm sút sao?"

Cố Thần Sinh chống tay, nhồm người dậy, dựa vào đầu giường, để cô nhìn rõ mặt anh hơn, "Có cho không?"

Cô cong miệng, ngón tay khẽ đưa lên khều nhẹ vào dây áo ngủ trên vai khiến nó rơi xuống, để lộ ra một nửa bầu ngực trái, trắng nõn. Cố Dư nháy mắt,

"Không cho đấy, đồ lưu manh."

Cố Thần Sinh lúc này mới nhận ra cô nhóc mười tám tuổi chỉ cần anh chạm nhẹ đã đỏ mặt tía tai năm đó bây giờ đã bị mình làm hư rồi. Còn quyến rũ như vậy, anh liếm liếm môi, hạ giọng,

"Thật muốn ở bên cạnh em ngay bây giờ."

Cố Dư vuốt lại mái tóc, "Anh bớt nói nhảm đi."

Hai người trò chuyện đến hơn 12 giờ. Lúc tắt máy, Cố Dư cũng đã bị anh trêu chọc đến mặt đỏ bừng, tức giận ném điện thoại đi ngủ.

- - - - -

Hôm nay Cố Dư có được một ngày nghỉ hiếm hoi, cô quyết định không ra ngoài mà ở lại nhà Cố Thần Sinh dọn dẹp.

Căn hộ không quá rộng, bởi Cố Thần Sinh là người không thích hưởng thụ, nơi này đã có từ khi anh còn học ở thành phố, ở một mình nên cũng không cần quá rộng, chỉ có một phòng ngủ.

Cố Dư nhìn đồng hồ bừa bộn khắp nơi, thở dài một hơi, vào phòng tìm một bộ đồ thoải mái rồi bắt đầu.

Chai rượu chưa khai, đồ mới mua ở trung tâm mua sắm hay thất lưng đều bị ném lung tung, Cố Dư thậm chí còn có suy nghĩ nếu như trước kia biết anh là người như vậy, cô tuyệt đối sẽ không chấp nhận yêu đương.

Trong căn nhà này có một phòng nhỏ anh dùng để chứa đồ kỉ niệm của bạn bè hoặc quà sinh nhật. Cố Dư quét sạch bụi trên từng nắp hộp, cũng không mở ra xem bên trong có gì.

Chiếc chổi lông gà tùy tiện khua khua, "bộp" một tiếng, chiếc bình nhựa giả thủy tinh chứa đầy sao rơi xuống đấy, sao giấy đủ màu sắc rơi ra ngoài.

Cố Dư "a" lên một tiếng, chán nản ngồi xuống, cẩn thận nhặt bỏ vào. Bỗng nhiên tầm mắt nhìn trúng một ngôi sao giấy vừa bị bong ra, để lộ một hàng chữ thấp thoáng bên trong, cô nhú mày cầm lên,

"Mình thích cậu, có phải vì vậy hay không nhưng tớ cảm thấy cậu cũng đối xử thật đặc biệt với mình."

- -----

Tạ ơn Chúa, hôm nay bạn mình ngủ lại nên mình dùng mày nó type truyện cho mọi người này. Mình lại sắp thi rồi nên bạn ơi là bạn, mọi người thông cảm cho mình nhé

Chương 10: Lén lút sống chung (3)

Là nét chữ con gái, nắn nót, sạch sẽ, nhìn qua cũng đã biết người viết cẩn thận như thế nào.

Cố Dư bình tĩnh nhìn chiếc thiệp trên chiếc hộp nhựa,

"Gửi Cố Thần Sinh, sinh nhật vui vẻ.

Doãn Kỳ Kỳ."

Doãn Kỳ Kỳ, cái tên hoàn toàn xa lạ với Cố Dư. Cô nhặt thêm một ngôi sao nữa, nhẹ nhàng mở ra, vẫn là nét chữ ấy,

"Mình không thích bên cạnh cậu có thêm một người con gái nào khác ngoài mình."

"Hôm nay cảm ơn chai nước của cậu nhé."

"Cậu thật ấm áp."

Gì đây? Mỗi một ngôi sao bên trong đều là một dòng chữ. Cố Dư nghĩ lại, mới nhận ra, quá khú của anh, cô chưa hề tham dự và cũng chẳng biết một điều gì.

Cô yên lặng mở ra xem rồi lại xếp lại, cứ thế cho đến khi sao trong ống đã vơi đi một nửa, cô cũng hết kiên nhẫn, cất chiếc hộp, ra ngoài.

Cô gái tên Doãn Kỳ Kỳ thích anh, đó là điều chắc chắn, nhưng anh có thích cô ấy không? Cố Dư không biết, ngôn ngữ trong những dòng thư kia rất mập mờ, nếu không biết anh, cô còn có thể nghĩ đến đây là món quà sinh nhật của một cô gái dành tặng cho người yêu.

Cố Dư lại nghĩ về trước khi gặp được Cố Thần Sinh, cô chưa từng có cảm xúc khác thường với một người con trai nào cả. Chính vì điều đó cô cũng tự tin có một yêu cầu rằng bạn trai tương lai của mình cũng như thế, sạch sẽ đơn thuần, chưa từng yêu ai, mọi lần đầu tiên tốt đẹp họ đều sẽ cho nhau.

Nhưng khi cô gặp Cố Thần Sinh, anh cũng đã 28 tuổi, quá khứ trước đó của anh cô không hề biết anh đã từng yêu ai, đã từng được ai yêu hay mình có phải mối tình đầu của anh hay không?

Dù những chuyện đó bây giờ sẽ không còn quan trọng nữa nhưng trong lòng cô vẫn bất giác khó chịu.

Vậy là suốt ngày nghỉ hôm đó, Cố Dư làm việc gì trong đầu cũng chỉ xoay quanh suy nghĩ về chuyện lúc sáng.

Cho đến lúc Cố Thần Sinh gọi điện cho cô tối nay, Cố Dư mới giả vờ vô ý hỏi anh,

"Chú Cố, chú đã từng yêu ai chưa?"

Cố Thần Sinh hình như hơi ngạc nhiên vì chuyện này, im lặng một lát, khoé môi cong cong,

"Rồi chứ."

Biết ngay mà, Cố Dư như rơi xuống vực thẳm, buồn rầu,

"Ai vậy? Em có thể biết được không?"

Cố Thần Sinh ra vẻ vờ suy nghĩ, vuốt vuốt chiếc cằm lú nhú mấy sợi râu màu xanh,

"Người này em cũng biết đấy."

Cố Dư đột nhiên cảm thấy hồi hộp, "Ai vậy ạ?"

"4 năm trước anh gặp cô ấy một lần, lúc đó cô ấy vẫn đang là một chú hồ li tinh nhỏ nhút nhát, anh đã yêu cô ấy một lần. Một năm sau gặp lại, anh đã yêu cô ấy thêm một lần nữa..."

Cố Dư sứt sứt, bật cười, "Nghiêm túc đấy."

Cố Thần Sinh, "Sao vậy? Anh nghiêm túc mà, đời này anh chỉ mới yêu hai người, một là Cố Dư năm 18 tuổi, hai là Cố Dư của sau này, câu trả lời chưa thoả mãn em à? Vậy anh trả lời lại nhé?"

Cố Dư do dự một lát, ngắt lời anh, "Doãn Kỳ Kỳ là ai vậy?"

Cố Thần Sinh phải mất vài giây mới kịp tốc độ của cô, ngẩn người một lát, tựa hồ như đang suy nghĩ lại,

"Em nhắc anh mới nhớ đấy, cô ấy là người trong nhóm nghiên cứu sinh của anh hồi còn đại học."

Ra vậy, Cố Dư cười thầm.

"Sao em lại biết cô ấy?"

Cố Dư chột dạ, không biết có nên nói cho anh chuyện mình xem qua sinh nhật của anh không. Cuối cùng vẫn kể lại mọi chuyện.

"Anh không biết cô ấy thích anh à?"

Cố Thần Sinh lắc đầu, "Anh không biết thật mà."

Cố Dư bật cười, không biết thì không biết. Cô hiểu rồi là được.

Cố Thần Sinh nhìn nét mặt cô một chút, cảm thấy cô không giống như đang giận mình, mới tắt đèn trong phòng, bật đèn ngủ lên, nằm xuống.

Cố Dư chỉ còn thấy đường nét mờ mờ trên gương mặt anh,

"Chú Cố?"

"Hửm?". Anh hình như đang lục lọi gì đó.

"Bật đèn lên đi."

Giọng Cố Thần Sinh đột nhiên to hơn, "Làm gì?"

Cố Dư híp mắt, "Ngắm anh."

Cố Thần Sinh lại "sột soạt" vài tiếng, vài giây sau, bên kia lại sáng trưng, lộ ra nụ cười lưu manh trên gương mặt trắng noãn của anh,

"Nhớ anh đến vậy cơ à?"

Cố Dư chán ghét lườm anh một cái, "Đáng ghét."

Cố Thần Sinh cười càng lớn, vì đang cời trần nên khi anh cười, cơ bụng và cơ ngực càng nổi nên rõ ràng hơn. Cố Dư bỗng cảm thấy cả người khô nóng, sống mũi đỏ bừng.

Anh ngừng cười, hỏi cô, "Sao vậy?"

Cố Dư úp điện thoại xuống đệm, ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, bên tai là tiếng Cố Thần Sinh đều đều hỏi cô đang xảy ra chuyện gì.

Cố Dư, mày bị người đàn ông này làm hư rồi. Suốt ngày nghĩ đến chuyện xấu xa.

Hôm sau, Cố Dư theo giáo sư đi thăm một xưởng sản xuất nhỏ trong thành phố, tiện thể ghé qua nhà người bạn của ông.

Vì quan hệ của cô với giáo sư rất tốt nên cả ngày đều vui vẻ, đến khi về đến nhà đã là 8 giờ tối.

Cố Dư quét vôn tay, vừa vào nhà đã vớt túi xách lên sofa, vào phòng ngủ lấy đồ đi tắm.

Tối nay Cố Thần Sinh không gọi điện cho cô, cô sợ anh đang bận nên cũng không gọi sang. Lúc nằm trên giường, cô trần trọc không ngủ được, lăn qua lộn lại, cuối cùng bật dật thay đồ, ra khỏi nhà.

Nhà của Cố Thần Sinh có lưu dấu vôn tay của cô, Cố Dư nhấc tay nhìn đồng hồ, 1 giờ rưỡi sáng. Đúng là thiếu hơi anh một chút cô sẽ không thể ngủ được.

Ngoài dự đoán, đèn trong nhà đều tắt hết, chỉ có đèn phòng ngủ được bật sáng. Cố Dư nghĩ mình lúc sáng rời khỏi quên chưa tắt nên thông thả vào bếp rót nước uống.

Lúc cô vừa tiến vào phòng ngủ cũng là lúc cửa phòng tắm bật mở.

Cố Thần Sinh trần như nhộng bước ra ngoài, trên tay cầm chiếc khăn lông màu trắng xoa xoa mái tóc. Lúc thấy người con gái đứng trước cửa phòng, anh ngẩn người, động tác trên tay cũng dừng lại.

Tim Cố Dư như nhảy ra ngoài. Mừng rỡ đá dép chạy đến nhảy tót lên người anh,

"Anh muốn làm em bất ngờ sao? Đồ khốn."

Cố Thần Sinh loạng choạng về sau mấy bước, một tay ôm lấy hông cô, một tay xem đồng hồ, đã gần 2 giờ sáng rồi,

"Sao em đến giờ này?"

Cố Dư ôm chặt lấy cổ anh, "Em không ngủ được, sao anh lại về lúc này? Không phải còn nửa tháng nữa sao?"

Cố Thần Sinh dờ khóc dờ cười, chuyện này anh cũng bất ngờ. Đối tác quan trọng vốn đã hẹn lịch gặp vào ngày mai tại Pháp nhưng lại bị mất giấy tờ nên không thể trở về kịp lúc được, anh liền nể mặt họ trở về. Một phần cũng vì muốn gặp người đang ở trong lòng này.

Cố Dư mãi mừng nên không biết anh đang khoá thân, mà vật dưới thân cũng vì động tác của cô mà dần thức tỉnh, chọc chọc vào đùi cô.

Cố Thần Sinh hình như hơi mệt mỏi, vỗ vỗ hông cô,

"Xuống nào, sấy tóc cho anh nhé?"

Cố Dư gật gật, để anh bế mình trở về giường, sấy tóc cho anh.

Cố Thần Sinh nằm trên giường, nghiêng người nhìn Cố Dư đang quay lưng thấy đồ ngủ trước mặt mình, lại nhìn xuống thứ đang nhô lên dưới lớp chăn mỏng bên dưới, suy nghĩ một chút, làm hay không làm?

Bây giờ đã là 3 giờ sáng, ngày mai 7 giờ anh có một cuộc hẹn, sợ rằng sẽ không kịp.

Dòng suy nghĩ bị cắt đứt khi Cố Dư lúc nãy quần áo chỉnh tề lúc này lại không mảnh vải che thân nhào vào lòng anh, nháy mắt,

"Em nghĩ, anh không mặc gì hết nằm trên giường mà em lại mặc thêm đồ ngủ thì thật là bất công."

Cố Thần Sinh nhìn bầu ngực căng tròn trắng nõn của cô ép lên ngực mình, nhìn ra sau là bờ mông cong vênh lên, quyết định dẹp hết do dự trong lòng, lật người đè cô xuống,

"Em cố ý quyến rũ anh đúng không?"

Cố Dư vuốt vuốt yết hầu đang không ngừng cuộn lên cuộn xuống của anh, cười khúc khích,

"Còn phải xem bản lĩnh của anh thế nào đã."

Còn chưa kịp dứt lời, cơn thịnh nộ bỗng chen vào giữa chân cô, không hề báo trước một đường tiến vào.

Còn chưa dạo đầu nhưng anh vẫn có thể thuận lợi như vậy, Cố Thần Sinh bật cười, hôn lên môi cô, than nhẹ, "Dâm đảng."

Cố Dư ôm lấy eo anh, đầu lưỡi chủ động quấn lấy, mút lấy lưỡi anh,

đây khế, "Chỉ như vậy với mình anh."

Cố Thần Sinh đương nhiên thoả mãn với câu trả lời này, gậy thịt hăng hái thúc một cái, Cố Dư rên thành tiếng.

Đèn trong nhà đều đã tắt hết, chỉ còn chừa lại bóng đèn ngủ mờ ảo đầu giường, in hằn lên bức tường đối diện bóng lưng cường tráng điên cuồng nhấp nhô lên xuống.

Đêm khuya yên tĩnh, âm thanh thành phố bên ngoài hoàn toàn bị cách li, chỉ còn da thịt chạm vào nhau từng tiếng "bạch, bạch".

Tiếng Cố Dư thét lên vì sự phóng túng của anh, tiếng than trầm thấp của Cố Thần Sinh.

Đã lâu không làm, cũng thật lâu chưa ôm ấp gần gũi nhau thế này, Cố Thần Sinh đặc biệt mạnh bạo vào tối nay, anh thô lỗ thúc từng cú thật mạnh, mặc cho Cố Dư hét toáng lên vì cao trào.

Sau khi nhìn dòng nước kia phun ra từ tiểu huyết của cô, anh dùng gậy thịt của mình vỗ nhẹ lên đó, kéo Cố Dư đã mềm nhũn ngồi dậy, để cô quỳ gối quay lưng về phía mình, nắm lấy hai tay cô bẻ về phía sau, từ sau tiến vào.

Cố Dư cho dù có mềm mại dẻo dai đến thế nào cũng làm sao có thể bắt kịp với sự mạnh bạo và tốc độ này của, đạt đến cao trào lần hai đã co quắp xin tha.

Cố Thần Sinh quỳ gối bên cạnh cô, gậy thịt vẫn cứng như thép, chọc chọc vài cái bên ngoài rồi lại tiến vào thật sâu.

Anh đưa tay vuốt mái tóc ướt mồ hôi của cô ra sau tai, thắt lưng hoạt động không ngừng, tiếng nước dâm mĩ càng ngày càng to, càng liên

tục,

"Dám quyến rũ thì dám nhận hậu quả chứ."

Cố Dư kiệt sức, vùi đầu vào gối rên ư ử, nhưng tiểu huyết vẫn thắt chặt khiến anh phát điên.

Cố Thần Sinh gầm nhẹ, bàn tay to nắm lấy eo nhỏ của cô, liên tục kéo về phía mình. Tiểu huyết vất vả phun ra nuốt vào cây gậy thô to và nóng như lửa, mỗi lần anh rút ra đều kéo theo một mảnh thịt đỏ bưng.

Chất lỏng nhầy nhụa từ nơi kết hợp của hai người chảy xuống, thấm ướt ga giường, không ai để ý, dù sao cũng không phải lần đầu tiên.

Xong kì thi cấp thành phố sẽ là thi học kì, oh yeah

Cả nhà vote ủng hộ truyện nhé

Chương 11: Tinh khiết (1)

Lúc mọi thứ yên tĩnh, cũng đã là gần 5 giờ sáng.

Vì thời tiết vẫn đang là mùa đông nên trời sáng rất muộn, nơi Cố Thần Sinh ở cũng không phải là cao ốc nên lúc này xung quanh vẫn tối thui như mực.

Bức tường đối diện trống không, vì để tiết kiệm diện tích nên Cố Thần Sinh không đặt ti vi mà lắp máy chiếu.

Cố Thần Sinh nằm rạp trên lưng cô, đến khi hơi thở ổn định mới chống tay nhòm người dậy, theo động tác của anh, gậy thịt mềm nhũn quét nhẹ lên làn da cô, lưu lại từng vết tình dịch trắng đục.

Cố Dư nhắm mắt, thân dưới vẫn đang run rẩy nhẹ nhẹ, bị anh ôm vào trong ngực.

Hiếm khi làm tình xong mệt mỏi nhưng không buồn ngủ, cô tựa đầu lên ngực anh, ngón tay vẽ từng vòng lên đó. Cố Thần Sinh bắt lấy tay cô, đưa lên miệng hôn nhẹ, lại cắn mút một lát đến khi Cố Dư cáu gắt đánh anh mới nhà ra.

Cử động của hai người đều phản chiếu rõ lên bức tường. Cố Dư nhận ra điều này, lập tức thấy thú vị, đưa hai tay lên trước, làm thành hình con cáo.

Bàn tay nhỏ của cô được phản chiếu trở nên khổng lồ, trông rất giống. Cô giả vờ khàn giọng,

"Yếu quái đến, chạy mau."

Cố Thần Sinh bật cười, rút tay từ bên dưới cổ cô lên, cũng làm thành hình con rắn,

"Ta thấy ngươi là hồ li tinh thì có, định quyến rũ ai hả?"

Cố Dư làm ra vẻ đáng sợ, "Ta sẽ ăn thịt ngươi, a..."

Hai người ngồi trước bóng đèn, trần như nhộng, làm những trò trẻ con khiến người khác nhìn vào không thể tưởng tượng kẻ cầm đầu là cô gái 22 tuổi còn kẻ hùa theo cũng đã ngoài ba mươi rồi.

Tiếng cười nói trong phòng văng lên cho đến khi bình minh bắt đầu dâng lên ngoài cửa sổ, chiếc bóng trên tường cũng nhạt dần.

"Tách" một tiếng, đèn ngủ được tắt đi. Cố Thần Sinh cúi đầu nhìn người đã ngủ say trong lòng, đắm đuối. Một lát lại theo thói quen tự hỏi, bằng cách nào anh đã yêu em nhiều đến như vậy? Chỉ cần nhìn thôi đã thấy hạnh phúc.

Hơn 6 giờ, Cố Thần Sinh từ phòng tắm ra ngoài, vừa thất cà vạt vừa cúi đầu hôn lên trán cô một cái.

Một đêm không ngủ, nhưng cũng không hối hận.

Lúc Cố Dư thức dậy, ánh nắng đã xuyên qua tấm rèm cửa chiếu khắp phòng.

Bên cạnh trống không, dưới chân cô vẫn trần như nhộng. Đưa tay với lấy điện thoại ở đầu giường, đã gần 10 giờ sáng rồi.

Chắc anh cũng sắp về, Cố Dư xoa xoa eo, nhắm mắt xuống giường.

Lúc Cố Thần Sinh mở cửa, mùi thức ăn đã xộc vào sống mũi. Anh cất cặp công văn trên tủ giày, vội vã thay dép lê.

Cố Dư mặc tạp dề đang đứng nấu ăn, cảnh tượng này đã lâu anh mới bắt gặp một lần nữa.

Nhẹ nhàng tiến tới, ôm gọn lấy vòng eo thon nhỏ kia kéo vào lòng.

Cố Dư đương nhiên biết anh đã về, mỉm cười, để mặc hơi thở ấm áp của anh dao động nơi cần cổ.

Cố Thần Sinh nhắm mắt vùi đầu vào cổ cô, "Nấu gì đấy?"

Cố Dư đến tủ lạnh lấy thêm hành, anh vẫn bám theo cô không rời, "Thịt. Anh yên nào..."

Cố Thần Sinh dụi dụi, "Cho anh ôm một lát."

Cố Dư đảo đảo trong nôi một chút, đẩy nắp lại. Xoay người. Cố Thần Sinh vội vàng bắt lấy môi cô, tì eo cô lên kệ bếp, bàn tay nâng mông cô lên, ép tới.

Đầu lưỡi nhanh chóng tiến vào, Cố Dư không có cơ hội phản kháng. Anh mút lấy đầu lưỡi cô, triền miên khiến hai chân Cố Dư như nhũn ra, lại bị anh xốc lên kệ bếp.

Một phút sau, khi cô bấm mạnh vào mông anh một cái, hai người mới thở hỗn hển tách ra. Cố Dư liếm liếm đôi môi sưng mọng, đánh anh một cái,

"Anh bao nhiêu tuổi rồi hả?"

Cố Thần Sinh đứng giữa hai chân cô, ánh mắt vẫn dán vào môi cô, bộ phận đàn ông cách một lớp quần chọc vào đùi cô.

Cố Dư né tránh môi anh định tấn công lần nữa, đẩy vai anh, "Anh đi thay đồ đi, cơm nấu sắp xong rồi."

Cố Thần Sinh vuốt vuốt lại váy vô, nhìn xuống nơi đó của mình, thờ dài, hôn chụt lên môi cô rồi xoay người vào phòng ngủ.

Cố Dư nhảy xuống khỏi bếp, đưa tay xoa xoa gò má đỏ bừng, tiếp tục nấu cơm.

Lúc cơm canh được bung ra, Cố Thần Sinh đang nằm trên sofa xem điện thoại.

Căn hộ của anh không lớn, cũng không nằm ở vị trí đắt đỏ nào, chỉ là năm đó anh ra ngoài tự lập, dùng tiền tiết kiệm và học bổng dành dụm mua căn nhà này.

Phong cách trang trí trong nhà theo hướng giản dị, hai người ở tuy không chật nhưng cũng chẳng dư giả gì. Cố Thần Sinh đã mua thêm một căn ngay trung tâm thành phố, nhưng hai người vẫn suốt ngày chui rúc trong cái xó xỉnh này.

Cố Thần Sinh thấy cô bung cơm ra, bật dậy, thả điện thoại xuống một bên, định cầm đĩa. Cố Dư đập tay anh một cái, hất cầm, "Còn canh trong bếp, anh vào lấy đi."

Cố Thần Sinh vò mái tóc ngắn rối tung, ngồi dậy vào bung canh ra ngoài. Bữa cơm đạm bạc, Cố Dư cũng chỉ biết như vậy, nhưng trong suốt giờ ăn, không khí trong nhà đều vui vẻ. Trông bọn họ như vợ

chồng lâu năm, ăn cùng nhau một bữa cơm, không cần nói nhiều cũng quá đủ.

Cố Dư nằm trên giường xem Weibo, cười khúc khích.

Cố Thần Sinh rửa bát xong, vào phòng ngủ thay một bộ đồ thoải mái hơn, trèo lên giường.

Cố Dư lật người chui vào ngực anh, mắt vẫn không rời màn hình. Cố Thần Sinh thuận tay ôm lấy cô, cúi đầu xem nội dung trong điện thoại, tay khẽ chui vào váy ngủ, vuốt vuốt mông cô.

Cố Dư chăm chú xem điện thoại, không biết qua bao lâu, ngẩng đầu lên, anh đã ngủ từ bao giờ.

Cố Dư nhìn mái tóc rối bù như tổ quạ của anh, cười híp mắt, rướn người hôn lên môi anh một cái, tìm một tư thế dễ chịu, ngủ.

Khoé môi anh cong cong, vòng ôm lại siết chặt hơn một chút.

Lúc cả hai cùng lúc tỉnh dậy, đã là 5 giờ chiều.

Sửa soạn một chút, ra ngoài ăn tối.

Dù đã là tháng 2 nhưng trời vẫn còn rét thêm một đợt nữa. Cố Dư lạnh run người, vừa xuống xe đã dụi tay vào tay anh, Cố Thần Sinh cười, nắm chặt lấy, thật ấm.

Nhà hàng hai người ăn là nhà hàng Nhật, không khí yên tĩnh, Cố Dư chọn một chỗ ngồi xuống, Cố Thần Sinh ngồi đối diện cô, tháo khăn quàng cổ, "Sao không chọn phòng đơn?"

Cố Dư cầm menu xem một chút, "Không thích."

Gọi món xong, hai người lại nói chuyện trên trời dưới đất.

"Lão tứ?"

Giọng nói quen thuộc, Cố Dư giật mình, miếng sushi trong miệng nghẹn lại, cô không dám quay đầu, trợn mắt nhìn Cố Thần Sinh hết sức bình tĩnh trước mặt.

Anh đặt đĩa xuống, cười lớn, "Tiểu Noãn, anh rể, ngồi xuống ăn cùng đi."

Cố Dư lúc này mới quay đầu, cười tự nhiên nhất có thể, "Cô, chú, thật trùng hợp."

Cố Noãn mặc sườn xám khoác tay Hàn Mặc, nhìn hai người không nói một lời tiến tới ngồi bên cạnh Cố Dư. Hàn Mặc cũng ngồi cạnh Cố Thần Sinh, không khí bỗng trở nên lúng túng.

Cố Noãn gấp một miếng sushi cho vào miệng, hỏi, "May quá, đỡ phải đặt phòng."

Cố Thần Sinh tạm dừng cuộc trò chuyện với Hàn Mặc, nhìn Cố Dư một cái, "Hai người đi đâu vậy?"

Cố Noãn gọi phục vụ thêm một ly nước uống và vài món nữa, trả lời, "Vừa đi xã giao về, chẳng phải em đang ở nước ngoài sao, đột nhiên về không báo trước, còn nữa, hai đứa vừa đi đâu về à?"

Cố Dư từ đầu đến cuối vẫn cúi đầu yên lặng, nghe đến câu hỏi này mới chột dạ ngẩng đầu, nhìn Cố Thần Sinh, giành trả lời,

"Chú Cố hứa với cháu là dẫn cháu đi mua túi xách mẫu mới nhất của LV đấy ạ."

Cố Thần Sinh hòa theo, "Haha, đúng lúc em về nước công tác một chuyến."

Cố Noãn nhắc đến túi xách, lại trở nên hăng hái, bàn luận. Thoáng chốc bỏ qua vấn đề hai người, bàn ăn nhanh chóng náo nhiệt.

Ăn xong đã là 8 giờ tối, Cố Noãn nán lại một chút,

"Lão Tứ, Tiểu Dư, tối nay về nhà đi."

Cố Dư cười gượng, "Chắc lúc khác đi ạ, ngày mai cháu còn đi học."

Cố Thần Sinh nhìn cô, gật đầu, "Ngày mai em ghé sau cũng được, để em đưa con bé về trường."

Cố Noãn nhìn hai người một lượt, lờm một cái rồi lên xe trở về.

Cố Dư vừa lên xe đã thở hắt ra một cái, "Doạ chết em rồi, lần sau sẽ không cùng anh ra ngoài nữa."

Cố Thần Sinh thắt dây an toàn, nghiêng người cài dây cho cô, cười, "Cũng biết sợ cơ đấy."

Cố Dư đập anh, "Trừ chuyện này ra."

Cố Thần Sinh bắt tay cô lại, cúi đầu hôn chụt lên môi cô, khởi động xe, hướng về căn hộ của cô gần trường đại học.

Hai người vào nhà, thay giày. Vì Cố Thần Sinh cũng thường xuyên ở đây nên đồ áo anh đều treo đầy trong tủ đồ áo.

Cố Dư chọn cho anh một bộ, mở cửa phòng tắm, không thềm liếc đến người đang trần truồng dưới vòi hoa sen kia, đặt đồ vào giỏ,

"Sau này đi tắm nhớ mang theo đồ nhé, hôn này nếu không phải em thì anh sẽ để ai đưa cho anh hả?"

Cố Thần Sinh vuốt mái tóc ướt nhẹp, kéo kéo tay cô, "Không phải là đang ở cùng em nên anh mới như vậy sao?"

Cố Dư cong môi, vùng tay định ra ngoài, nhưng bị anh kéo lại, ôm vào ngực, nước ấm bao lấy thân thể cả hai người, lớp vải mỏng trên người cô trở nên vô dụng

Cố Thần Sinh ôm lấy cô, thì thầm, "Tắm chung đi."

Cố Dư tức giận vùng vẫy, "Không tắm."

Anh bật cười, từ phía sau hôn lên môi cô, "Bản vậy sao? Không rắm cũng được, nhưng tối nay anh muốn "làm" dưới nước."

Cố Dư cắn tay anh, "Lưu manh."

Anh để mặc cô cắn, ngón tay theo đó chui vào trong miệng cô, chọc chọc đầu lưỡi cô, "Bảo bối, tối nay anh sẽ cho em chết tại đây."

Vừa dứt lời, Cố Dư đã bị anh xoay người lại, nước từ vòi hoa sen chảy mạnh khiến cô không thể mở mắt, chỉ biết cánh môi đã bị anh hoàn toàn ngậm lấy, trần trọc mút không buông.

Váy ở nhà mỏng manh lúc này chỉ cần vài động tác của anh đã ướt nhẹp rớt xuống sàn nhà, tiếp theo là áo ngực, quần lót.

Một chân cô bị anh nâng lên, kẹp lấy thắt lưng mình, gậy thịt to lớn thẳng đứng cọ lấy bên ngoài tiểu huyết, cọ xát, không tiến vào.

Cố Dư vì duy trì tư thế này mà phải nhún chân. Được một lát thì không trụ được nữa, dần trượt xuống.

"A" một tiếng, Cố Thần Sinh bế cô lên. Tư thế quen thuộc.

Sắp tới là 26-3 rồi, nhiều hoạt động dã man, chiều nào cũng phải ở lại trường tối thui mới được thả về

Vừa về đã up chương mới liền đây, mọi người vote và comment ủng hộ để ta có động lực nhé

Chương 12: Tinh khiết (2)

Hai chân cô kẹp chặt lấy thắt lưng anh, hông bị hai bàn tay lớn không ngừng xoa nắn.

Gậy thịt sưng to cứng rắn nằm ngang ép lên bụng dưới hai người. Cố Dư tóc ướt nhẹ ôm lấy cổ anh, từ trên cao nhìn xuống, thở dồn dập,

"Hôn quân."

Cố Thần Sinh hôn môi cô, vừa cười vừa cắn nhẹ môi dưới, không buông.

Một lúc sau, trong phòng tắm bắt đầu vang lên tiếng nước vang dội và tiếng da thịt ma sát nhau.

Cố Thần Sinh nhìn bầu ngực to lớn nảy lên nảy xuống trước mặt, há miệng ngậm lấy, đầu lưỡi vươn ra trêu đùa.

Phòng tắm không lớn, không có bồn tắm, cô bị anh ôm lên, hai tay bấu chặt lấy vai anh, móng tay khám sâu.

Nước chảy lên thân thể hai người, men theo từng đường cong len lỏi xuống nơi kết hợp khăng khít, bị va đập vang lên từng tiếng "bạch, bạch", trong không gian nhỏ bị phóng đại, lọt vào tai Cố Dư trở thành âm thanh hết sức xấu hổ.

Cô cúi đầu vùi vào cổ anh, để mặc anh nâng lên hạ xuống, mỗi lần như vậy tiểu huyết nhỏ lại phải ngậm sâu gậy thịt to lớn, khoái cảm

càng nhiều, càng siết chặt.

Tốc độ không đủ, Cố Thần Sinh đột nhiên thả cô xuống, để cô chống tay vào bồn rửa mặt, từ phía sau tiến vào như vũ bão. Anh nắm chặt lấy thắt lưng cô, sức lực nhiều đến nỗi nơi đó in lên năm dấu ngón tay đỏ bồng.

"A...um...Thần Sinh...chú Cố..."

Cố Thần Sinh cúi người, hôn dày đặc từ thắt lưng lên gáy cô, ghé sát vào tai cô, giọng nói đứt quãng,

"Bảo bối ngoan, kêu lên, anh thích nghe..."

Cố Dư đỏ bồng mặt, ngón tay siết chặt thành bồn rửa, bị tốc độ và sức mạnh của anh làm choáng váng,

"A...chú Cố..."

Cố Thần Sinh hiển nhiên thích như vậy, gậy thịt càng vào sâu, đỉnh đến tận hoa tâm.

Vòi hoa sen vẫn chảy, nhưng hai người kia sớm đã đến một góc khác say sưa làm tình. Dần dần, hơi nước trên người dần biến thành mờ hôi, bên dưới cũng đã lây lội một mảnh dâm dịch hỗn độn.

Cố Thần Sinh dần thả chậm tốc độ, nhưng ra vào lại rất sâu, cũng rất mạnh, từng cú đều khiến Cố Dư mất thăng bằng ngã về phía trước, bầu ngực chấn vào thành bồn đau đớn, cô rên lên, rất nhanh, hai bàn tay từ phía sau đã vươn lên ôm trọn lấy, vừa xoa nắn vừa bảo vệ.

Cố Dư lại cao trào, cô run rẩy, tiểu huyết cũng co rút, cô lị xuống, Cố Thần Sinh lại xốc cô lên, ra vào thật nhanh mấy chục lần rồi rút ra,

bắn toàn bộ lên lưng cô.

Cố Dư ngã ngồi dưới sàn nhà, hai chân khép chặt vào nhau, run lấy bầy. Cố Thần Sinh ngồi xồm bên cạnh cô, đem chân cô tách ra, lộ ra tiểu huyết ướm đầm vẫn đang chậm rãi khép mở, bật cười, xốc nách cô đứng dậy.

Tắm xong một lượt, Cố Dư bắt anh cống ra ngoài. Đến khi cả hai đều ổn định trên giường, cô mới sức nhớ ra một chuyện,

"Bao giờ anh đi?"

Cố Thần Sinh vuốt tóc cô, lấy chăn đắp cho cả hai người, "Ngày mai."

Cố Dư "ồ" lên một tiếng, rúc vào ngực anh. Cố Thần Sinh vuốt mái tóc dài của cô, hôn nhẹ lên má cô an ủi.

Cố Dư chớp chớp mắt, lông mi dài quét lên làn da ở cổ anh, nhột nhột, "Liệu cô ba có nghi ngờ chuyện chúng mình ăn cơm cùng nhau không anh?"

Cố Thần Sinh cười cười, "Sao có thể."

Cố Dư không nói gì nữa, cô định nói rằng cô cảm giác Cố Noãn đã biết chuyện rồi.

Cố Thần Sinh đi vào buổi chiều ngày hôm sau, Cố Dư vừa tan lớp đã vội vàng về nhà tiễn anh ra sân bay.

Hôm nay Cố Dư rảnh rồi, về nhà một lần.

Lúc cô vừa về đã thấy Úc Thượng Linh ở trong phòng bếp bận rộn cùng mẹ cô, mệt mỏi thở dài. Cũng thật là kiên trì quá đi.

Trải qua cuộc nói chuyện lần trước, Úc Thượng Linh cũng không quá tự nhiên trước mặt cô, thấy Cố Dư về cũng chỉ cứng nhắc hỏi han vài câu rồi tiếp tục.

Cố Dư không thêm để ý, ra vẻ ta đây mới là chủ nhân của ngôi nhà này, vút túi xách ở sofa phòng khách, lên lầu chơi cùng ông nội, đến giờ cơm mới xuống ăn.

Giờ ăn trong nhà họ Cố bao giờ cũng vui vẻ, đặc biệt là ba chị em dâu thân thiết là mẹ cô, Cố Noãn và Ôn Diệp. Nhưng hôm nay, có thêm sự xuất hiện của Úc Thượng Linh, mọi người hình như trầm hơn một chút.

Cố Dư chăm chú ăn phần của mình, đóng tai nghe mọi người trò chuyện.

Ôn Diệp đang nói chuyện, cười ha hả, liếc sang thấy Úc Thượng Linh, liền sức nhớ, nói,

"Tiểu Linh, kể cũng thiệt thòi cho em quá, em thường xuyên sang đây mà lão Tứ lại đi biệt tăm biệt tích, đúng là đáng trách."

Úc Thượng Linh cười yếu ớt, "Không sao đâu ạ, em sang đây là muốn cùng mọi người, chuyện giữa em và anh ấy tính sau cũng được ạ."

Diệp Lộ cũng chen vào, "Lão tứ là người cứng cổ nhất trong cái nhà này, từ nhỏ đã không chịu nghe lời rồi, chỉ còn nước trông chờ em buộc được trái tim nó rồi dắt mũi nó thôi."

Cố Dư nghiến răng ken két nghe Úc Thượng Linh ngại ngùng xấu hổ đáp lại.

Từ đầu đến cuối Cố Noãn đều không tỏ thái độ.

Thấm thoát nửa tháng trôi qua, tháng ba hoa đào nở rộ, Cố Thần Sinh trở về.

Ngày anh trở về, cả nhà lại tụ họp, Cố Dư ngồi trong nhà bếp nhặt rau, nghe mẹ cô cùng mọi người nói chuyện.

"Lát nữa Úc Thượng Linh lại đến đấy, lần này xem lão Tứ chạy đi đâu."

Cố Dư bức bối vò nát lá rau, ngẩng đầu nói,

"Hiếm lắm mới có dịp cả nhà đầy đủ, sao lại cho cô ấy đến làm gì mẹ?"

Diệp Lộ vỗ đầu cô một cái bóp rõ đau,

"Con hỗn đấy hả? Người ta có thể là thím dâu tương lai của con đấy."

Cố Dư cười lạnh, "Mẹ nghĩ Chú út nhà mình dễ rung động thế sao? Ngoài kia còn cả khối con gái tốt hơn cô ấy gấp trăm lần, với lại, biết đâu chú ấy đã có bạn gái rồi thì sao?"

Diệp Lộ quắc mắt nhìn cô, Cố Dư lè lưỡi. Cố Noãn vừa thái rau, vừa nói,

"Em cũng thấy vậy, chuyện tình cảm của lão Tứ, chúng ta vẫn đừng nên can thiệp nhiều thì hơn, tính lão Tứ như vậy, không thích ép buộc đâu, mọi chuyện cứ để tự nhiên."

Cố Dư run rẩy, liếm liếm môi nhìn cô ba, tự an ủi rằng tất cả chỉ là suy đoán.

Diệp Lộ bị cả hai người khuyên nhủ, cũng thấy đuối lí, không nói nữa. Một lát sau, Ôn Diệp về, phòng bếp lại rộn ràng hơn.

Cố Dư rửa xong rau, hỏi Ôn Diệp,

"Thím hai, Tiểu Mạn đâu rồi ạ?"

"Ở ngoài phòng khách, suốt ngày chỉ biết đến điện thoại, học hành ngày càng sa sút, đúng là..."

Cố Dư ra ngoài, thấy Cố Mạn đúng là đang xem điện thoại, tới ngồi bên cạnh, gọt hoa quả,

"Sao em cứ xem điện thoại mãi thế?"

Cố Mạn không biết đang xem cái gì, cười tí mắt, nghe cô nói liền ngẩng đầu, "Tiểu Dư, chị không hiểu đâu."

Cố Dư, "...". Có gì cô không thể hiểu sao?

Buồn bực cắn một miếng táo. Một lát sau, Cố Mạn ngẩng đầu,

"Chị Tiểu Dư, chị đã 22 tuổi rồi, sao vẫn chưa có bạn trai vậy?"

Tim Cố Dư đập thành thịch, cô cười gượng một tiếng, vỗ đầu con bé,

"Sao em biết chị chưa có bạn trai?"

Cố Mạn nhìn cô tò mò, "Nói vậy là có rồi sao? Ai vậy? Ai vậy? Em có biết được không?"

Cố Dư nhét một miếng táo to vào miệng con bé, cười lưu manh, "Không cho em biết."

Khoảng 7 giờ tối, Cố Thần Sinh về nhà. Anh từ ghế sau của chiếc Maybach ngoài cổng xách theo một vali đồ tiến vào nhà, đằng sau vệ sĩ còn kệ nệ mỗi người vài cái vali to bự chẳng, lần này đúng là về thật rồi.

Cố Dư đang cong chân ngồi trong phòng khách, buồn bực vì sự xuất hiện của Úc Thượng Linh, vừa nghe thấy tiếng xe đã bật dậy ngó ra ngoài.

Đúng là anh rồi.

Còn chưa kịp ra đón thì Úc Thượng Linh đã nhanh hơn một bước, từ phòng bếp đi ra. Cô ta làm ra vẻ thân thiết đưa tay đón lấy hành lí của anh,

"Thần Sinh, để em."

Cố Thần Sinh vừa trên máy bay về, mệt mỏi, mái tóc hơi xù, chỉ kịp nhìn bóng dáng quen thuộc ở sofa một cái rồi phát phát tay từ chối cô ta,

"Cảm ơn, tự tôi làm được."

Nói rồi xách đồ lên lầu, lúc đi qua phòng bếp còn ghé qua chào hỏi các chị. Vệ sĩ khiêng thêm lên trên lầu hơn 3 cái vali nữa, lướt qua Úc Thượng Linh vẫn xấu hổ đứng đấy.

Cố Dư đặc ý trong lòng, nhìn cô ta một cái rồi xoay người lên lầu.

Cố Dư không vào phòng anh, chỉ là cô muốn lên phòng thay một bộ váy mới xuống ăn cơm thôi.

Bàn ăn đông đủ người. Cố Dư ngồi bên cạnh Cố Thần Sinh, bên phải anh là Úc Thượng Linh. Cố Mạn bất mãn nhìn chỗ ngồi quen thuộc của mình bị cô ta chiếm lấy, suốt giờ cơm không thêm nói câu nào.

Cố Thần Sinh vừa về, chưa kịp tắm rửa, chỉ kịp thay một bộ đồ thoải mái đã xuống ăn cơm.

Mọi người vẫn nói chuyện rôm rả, cánh đàn ông thì thảo luận về kế hoạch chuyển trụ sở của Cố Thần Sinh lần này, còn lại đều bàn về túi xách và thời trang. Trong chuyện này, Cố Noãn luôn là người sôi nổi nhất.

Vì có Úc Thượng Linh bên cạnh, cô ta đặc biệt chú ý tới hành động của anh nên hai người không thể lén nắm tay nhau dưới gầm bàn được, chỉ có thể kìm nén, yên lặng ăn cơm.

Ăn xong, mọi người tụ tập ở phòng khách một lát, rồi Úc Thượng Linh tỏ ý muốn ra về,

"Cũng đã muộn rồi, em xin phép về trước ạ."

Ánh mắt không quên nhìn về phía Cố Thần Sinh. Diệp Lộ vẫn chứng nào tật nấy, hồ hởi, "Lão Tứ lấy xe đưa Tiểu Linh về nhà đi."

Cố Thần Sinh ngồi ở một góc sofa, bên cạnh Cố Mạn, mệt mỏi xoa xoa thái dương,

"Em vừa xuống máy bay, có chút mệt mỏi, bảo chú Trần đưa cô ấy về đi ạ."

Úc Thượng Linh thoáng chốc lâm vào lúng túng, tay cầm túi xách siết chặt lại, cười gượng,

"Vậy cũng được ạ, phiền mọi người quá."

Diệp Lộ ra cổng tiễn cô ta, lúc đi vào còn trách mắng Cố Thần Sinh một trận. Anh bỏ ngoài tai, đi lên lầu.

Chín giờ, Cố Dư ngồi bên mép giường nghịch nghịch điện thoại, trong lòng giận dữ. Anh cũng không thèm nhắn tin sao?

Sự việc của Úc Thượng Linh cộng với sự lạnh nhạt của anh lúc này khiến tâm tình cô bức bối hơn bao giờ hết. Còn chưa tới mười giờ đã tắt đèn trùm chăn đi ngủ.

Votes và comments của các bạn chính là động lực để mình edit

Sì poi một chút là truyện ngược hơn ta tưởng cả nhà ạ ☺ hôm qua mình đọc trước có một đoạn thôi mà thật kinh khủng sẽ không còn xa đâu, truyện chỉ hơn 40 chương thôi.

Chương 13: Hôn trộm (1)

Cố Thần Sinh vừa ngủ gật vừa mặc quần áo, ra khỏi phòng tắm, tóc cũng chưa kịp lau khô đã đổ ập thân hình cao lớn xuống giường.

Anh vươn tay tìm điện thoại bên cạnh, hé mắt mở điện thoại lên, tìm đến cái tên nào đó, soạn một tin nhắn thật ngắn rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Cố Dư nhìn trái tim màu đỏ vừa được anh gửi tới trong màn hình, vừa tức vừa buồn cười. Không thể gửi tin nào dài hơn nữa sao? Nghĩ làm vậy là dễ được cô sao?

Nghĩ đến hôm nay dáng vẻ anh mệt mỏi bước xuống xe, cô cũng không ầm ĩ, dứt khoát đi ngủ.

Mới sáng sớm cô đã phải thức dậy để đến trường, Cố Thần Sinh cũng phải đi làm. Hai người đi chung một xe.

Vừa chui vào ghế phụ, Cố Dư ngồi ngay ngắn, tự giác thắt dây an toàn, đánh mắt nhìn người bảo vệ đứng ngoài cửa xe.

Cố Thần Sinh nhìn cô, cong môi cười sủng nịnh. Vặn khoá lái xe đi.

Cố Dư vẫn đang giận dữ anh, suốt quãng đường không nói câu nào. Cố Thần Sinh yên lặng nắm tay cô, đặt lên đùi mình vuốt ve,

"Sao vậy?"

Cố Dư nhìn thẳng, "Sao là sao?"

Cố Thần Sinh nghiêng đầu nhìn cô một cái, cười cười, lại nhìn về phía trước, "Anh lại chọc giận gì em sao?"

Cố Dư lườm anh, "Cái đấy thì phải hỏi anh chứ?"

Cố Thần Sinh nắm tay cô, đưa lên miệng hôn mạnh, "Tại tối qua anh không sang phòng em sao? Bảo bố, tối nay chú sẽ đèn gấp đôi, đưa cháu lên tiên cảnh thì thôi, được không?"

Cố Dư cảm thấy anh nói về chuyện này lại dùng xưng hô đó cảm thấy thật tội lỗi, nên nhanh chóng ngắt lời anh,

"Anh nhầm nhí vừa vừa thôi."

Cố Thần Sinh giả vờ dăm chiêu, "Không phải vì chuyện đó à? Thế thì là vì anh gửi cho em có mỗi một trái tim thôi sao?"

Cố Dư "hừ" một tiếng, không trả lời.

Cố Thần Sinh đặt tay cô vào tay mình, lật qua lật lại, có vẻ rất thích trò này,

"Tiểu cô nương, vậy em muốn bao nhiêu? Anh chỉ có một trái tim thôi, cho em hết rồi."

Nghe đến đây Cố Dư không nhịn được nữa bật cười, Cố Thần Sinh thấy cô cười, như chỉ chờ có thế, dùng một tay ôm cô vào ngực, Cố Dư ngoan ngoãn ôm eo anh, cọ cọ, trong lòng ngọt ngào.

Anh đỗ xe trước cổng trường cô, tranh thủ hôn môi một cái rồi phóng

xe đến công ti.

Vì đại học Bắc Kinh nằm trong trung tâm thành phố, toà cao ốc của công ti Cổ Thần Sinh cũng ở đấy, nên sinh hoạt hai người không có gì thay đổi.

Còn khoảng hai tháng nữa là Cố Dư tốt nghiệp rồi, khoảng thời gian này vô cùng bận rộn.

Lúc Cổ Thần Sinh mở cửa đi vào, cô vẫn đang ngồi ở sofa ôm laptop làm việc. Thấy anh về cũng chỉ hỏi một câu, "Anh về đấy ă?" Rồi lại tiếp tục.

Cổ Thần Sinh vừa thay giày vừa giơ tay nhìn đồng hồ, nhúu mày, "11 giờ rồi, còn không đi ngủ đi?"

Cố Dư phất phất tay, mắt chăm chú nhìn màn hình,

"Anh mau vào tắm rồi đi ngủ đi, em còn bận."

Cổ Thần Sinh vút cặp công văn xuống ghế, cúi người nhìn số liệu trên máy tính, tùy tiện sửa vài thông số cơ bản cho cô, một lát sau, "Có gì ăn nữa không? Anh đói."

Cố Dư, "Anh vẫn chưa ăn tối sao? Vẫn còn một ít salad em làm trong tủ lạnh đấy."

Cổ Thần Sinh vào bếp lục lọi, bưng ra một đĩa salad, tới ngồi bên cạnh cô, yên lặng ăn.

Cố Dư vừa đánh máy vừa hỏi anh, "Mới chuyển công tác mà anh không bận à?"

Cố Thần Sinh tựa vào vai cô, nói nhỏ, "Anh đi làm giờ mới về đây thôi, sao em lạnh lùng thế, chúng ta vừa mới gặp nhau hôm qua đây."

Cố Dư lờm anh, cũng đâu phải mới yêu ngày một ngày hai, anh đâu cần phải ra vẻ thiếu hơi cô đến như thế.

Tắt máy tính, hai người cùng nhau tắm rửa, đánh răng rồi đi ngủ.

Cố Thần Sinh nhìn Cố Dư ngủ ngoan trong lòng, lật người nhìn trần nhà, thờ dài.

Sự nghiệp đã ổn định rồi, bây giờ chỉ còn việc đối mặt với gia đình. Anh đã từng nghĩ tới tất cả hậu quả có thể xảy ra, anh đều có thể chịu được, chỉ là sợ cô...

Cố Dư dù không thể hiện ra bên ngoài quá nhiều, nhưng anh biết cô là người coi trọng tình thân, nếu chọn một trong hai, chắc chắn sẽ khiến cô đau khổ.

Mấy ngày nay anh đều chỉ suy nghĩ đến một câu hỏi.

"Làm sao đây?"

Làm sao để nói ra, làm sao để được chấp nhận, và quan trọng nhất, là làm sao có thể không tổn thương đến bảo bối của anh?

Cố Dư trong lòng cựa quậy, anh cắt đứt dòng suy nghĩ, xoay người vỗ về lưng cô, lại thờ dài, nhắm mắt đi ngủ.

Sáng sớm, Cố Dư đánh răng trong phòng tắm. Cố Thần Sinh cởi trần đầu tóc rối bù bước vào. Cô cầm lấy bàn chải đánh răng đưa cho anh, nhìn vào gương tiếp tục.

Cố Thần Sinh xoa xoa đầu cô, đặt bàn chải xuống một bên, cởi quần đi đến bồn cầu. Vài giây sau tiếng róc rách vang lên, Cố Dư nhìn anh buồn ngủ đến mức vừa nhắm mắt vừa đi tiểu trong gương, cười híp mắt,

"Nếu người khác biết quan hệ của chúng ta, họ sẽ cho rằng em ở nhà ngược đãi anh đấy."

Cố Thần Sinh kéo quần lên, tiến tới bên cạnh cô tiếp tục đánh răng rửa mặt.

Cố Dư súc miệng, rửa mặt xong, ghé qua hôn anh một cái, Cố Thần Sinh phối hợp cúi đầu.

Một người đi học. Một người đi làm.

Cứ thế đến cuối tuần, Cố Thần Sinh đi làm còn Cố Dư tranh thủ về nhà một chuyến. Mấy ngày nữa là mừng thọ ông nội rồi.

Lúc cô đang tưới hoa ngoài vườn, Diệp Lộ cũng đem đồ ra hiên nhà phía sau phơi. Hai mẹ con nói chuyện một lát, bà liền đề cập đến chuyện yêu đương của cô,

"Con nói xem, cũng đã tốt nghiệp đến nơi rồi, vẫn chưa có bạn trai, bây giờ không tính có, vậy đến bao giờ hả?"

Mỗi lần có người nhắc đến vấn đề này, Cố Dư lại chột dạ,

"Mẹ lạ nhỉ? Con chưa muốn yêu đương."

Diệp Lộ bực mạnh dũ mạnh chiếc áo, phoir lên,

"Để xem, sau này còn sẽ như chú út, già đến nơi rồi vẫn chưa ý thức được sự quan trọng của việc thành gia lập thất."

Cố Dư lén làm mặt quỷ, tưới hết nước liền chạy biến vào nhà.

Cố Noãn đang ngồi ở ban công tầng hai đọc sách uống trà sáng. Cố Dư xách bình tưới lên,

"Cô, buổi sáng vui vẻ."

Cố Noãn nhìn cô, "ừ" một tiếng, nhấp một ngụm trà.

Cố Dư căng thẳng tưới mấy bình hoa nhỏ, chợt nghe Cố Noãn đằng sau hỏi,

"Tiểu Dư, cháu có bạn trai chưa?"

Cố Dư cười "haha" hai tiếng,

"Vẫn chưa ạ."

Cố Noãn gật gù, "Nếu không cô giới thiệu cho cháu một người nhé, là con của bạn cô, cũng tầm tuổi cháu, đã có công việc, có ngoại hình, con người cũng tử tế."

Cố Dư hoảng hốt, "Thôi ạ, cháu không thích xem mắt lắm đâu, cứ để tự nhiên đi ạ."

Cố Noãn, "Nếu cháu không thích xem mắt, thì mừng thọ ông nội lần

này, cô mời nó đến, hai đứa thử làm quen một chút, được không?"

Cố Dư hết cách, "dạ" một tiếng rồi chạy xuống lầu.

Buổi tối cô trở về chung cư, Cố Thần Sinh đã về rồi, đang ăn mì ở phòng khách.

Cố Dư nhìn bát mì không thể đơn giản hơn của anh, vừa đau lòng vừa buồn cười,

"Anh tự nấu hả?"

Cố Thần Sinh thổi mì, "hừ" một tiếng, "Không anh thì là ai nấu?"

Cô Dư từ phía sau ôm cổ anh, thơm lên má anh, thì thầm, "Có Úc Thượng Linh."

Cố Thần Sinh ngừng ăn, xoay người kéo cô xuống, không chút lưu tình vỗ bốp bốp vào mông cô, "Thích ăn đòn phải không?"

Cố Dư ở trong lòng anh cười khúc khích, "Nói cho anh biết, cô ba đã giới thiệu đối tượng xem mắt cho em rồi."

Cố Thần Sinh nhú mày nhìn cô, "Em đồng ý?"

Cố Dư nháy mắt, "Tất nhiên rồi, em đâu có lí do để từ chối."

Cố Thần Sinh híp mắt, lạnh giọng, "Cố Dư, tối nay em chết chắc rồi."

Bát mì ăn dở vẫn còn nóng hổi, bốc hơi nghi ngút trên bàn.

Cố Dư hét lên một tiếng, bị anh khiêng lên vai tiến vào phòng ngủ,

"Cố Thần Sinh...Thả em xuống, chú Cố..."

"Nghĩ cũng đừng nghĩ."

Thành phố đông đúc, mới tám giờ, người ta vẫn đi đi về về tấp nập.

Vậy mà trong căn hộ nhỏ bừa bộn, hai con người này đã không biết đến thời gian.

Cố Thần Sinh hiếm khi bỏ qua bước dạo đầu, vừa cởi sạch quần áo của cô, gậy thịt đã một đường xuyên vào.

Cố Dư bị sự đột ngột này làm cô không kịp thích ứng, cong người, nhìn bụng dưới mình nhô lên như có một đũa bé đang đập từ phía trong.

Cố tức tối đập mạnh vào hông anh, "Anh hung dữ với ai vậy hả?"

Cố Thần Sinh ép hai tay cô đặt lên đỉnh đầu, thắt lưng mãnh liệt va chạm.

Anh không phải thần thánh, những áp lực mấy ngày qua, thậm chí từ lúc yêu đến bây giờ, chưa bao giờ lớn đến như thế.

Cố Dư không hề thoải mái chút nào, tiểu huyết còn chưa kịp ẩm ướt đã bị anh mạnh mẽ ma sát, khiến cô cảm thấy đau rát.

Vậy mà anh vẫn không chịu dừng lại, nước mắt đột nhiên chảy ra, cô vùi đầu vào gối, tủi thân khóc không thành tiếng.

Cố Thần Sinh vẫn chăm chú hôn ngực cô, cho đến khi thấy người bên dưới bỗng nhiên im lặng, anh mới ngẩng đầu.

Con mẹ nó anh thế mà lại làm cô khóc!

Người con gái anh nâng niu suốt mấy năm qua, chưa bao giờ khóc vì ủy khuất trước mặt anh, vậy mà bây giờ lại bị anh một lần tinh trùng lên não làm khóc.

Vội vàng dừng lại, ôm cô vào trong ngực, luống cuống,

"Dur Dur, bảo bối, anh làm em đau sao? Anh xin lỗi, đừng khóc."

Cố Dur chùi nước mắt, đẩy anh ra, ngồi dậy định xuống khỏi giường. Bị anh kéo lại, Cố Thần Sinh cầm lấy tay cô đánh lên mặt mình,

"Bảo bối, em đánh anh đi, mắng anh đi, đừng im lặng như thế. Anh xin lỗi, tại anh không tốt."

Cố Dur lúc này mới lên tiếng, "Em muốn đi tắm."

Cố Thần Sinh cũng xuống giường, "Để anh tắm cho em."

Cố Dur đẩy anh ra, rầu rĩ nói, "Tự em làm, anh ngủ trước đi."

Cố Dur đi rồi, Cố Thần Sinh mới bình tĩnh lại, hận không thể tự giết chết chính mình. Vì tâm trạng không tốt mà vô tình làm tổn thương cô.

Cố Dur ngồi dưới làn nước lạnh, nước mắt lạnh lẽo rơi. Cô biết mấy ngày nay anh tâm trạng không tốt, nhưng cô cũng chẳng khá hơn bao nhiêu. Mỗi ngày đều lo lắng thấp thỏm, nghĩ đến tương lai lại mờ

mật.

Nhưng nếu hai người cứ như thế này, thì tương lai làm sao có thể cùng nhau vượt qua?

Mọi người nghĩ đã đến đoạn ngược rồi ư?

No no, đây chỉ là giận hờn vu vơ dăm ba bữa thôi.

Món chính vẫn nên để sau đi haha

Đỉnh chính là truyện 100% HE nhá. Các nàng cứ lo xa

Chương 14: Hôn trộm (2)

Lúc Cố Dư ra ngoài, Cố Thần Sinh đã ăn mặc chỉnh tề ngồi bên mép giường, vừa thấy cửa phòng tắm mở ra đã bật dậy, đến gần cô,

"Còn đau không em?"

Cố Dư lắc lắc đầu, bước qua, leo lên giường.

Cố Thần Sinh nhìn cô nằm sát phía bên kia mép giường, cảm thấy xong đời thật rồi. Cô chưa bao giờ giận anh nghiêm túc như vậy cả.

Đèn trong phòng tắt hết, chỉ chừa lại đèn ngủ. Cố Dư ôm chần nhắm chặt mắt, không khóc cũng chẳng nhú mày, tựa như đã ngủ thật rồi.

Lòng ngực nóng ấm từ sau lưng áp tới. Cánh tay anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, áp má lên má cô,

"Dư Dư, là anh không tốt, xin lỗi em, đừng giận anh nữa."

Cố Dư mở mắt, nắm lấy tay anh trước ngực mình, "Cố Thần Sinh, em sợ."

Tim Cố Thần Sinh như muốn vỡ ra, anh nắm chặt tay cô, "Ngoan, anh lo được hết. Là anh gây ra, anh giải quyết, được không?"

Cố Dư cũng không đành lòng nghe anh nói như vậy, xoay người, nhìn thẳng vào mắt anh, buồn rầu nói,

"Em nghĩ là cô ba biết chuyện của chúng mình rồi."

Cố Thần Sinh lau lau khoé mắt cô, "Vậy sao? Sao em biết?"

Cô cụp mi, vuốt ve môi anh, "Em không biết. Em nghĩ vậy thôi, cô ba lạ lắm."

Cố Thần Sinh ôm cô vào lòng, "Vậy cũng tốt, biết trước, sau này biết cũng không bất ngờ nữa."

Cố Dư trong lòng yên lặng, anh tách ra một chút, cúi đầu nhìn cô, "Vừa nãy...làm em đau sao?"

Cố Dư gật gật đầu, mắt ngập nước, "Ừ."

Anh hôn liên tục lên trán cô, lên chóp mũi, lên môi, lên cằm cô, cuối cùng dừng lại ở mắt trái, dịu dàng nói,

"Anh xin lỗi nhé."

Cố Dư gác chân lên eo anh, ôm chặt, "Ừ" một tiếng, rúc vào ngực anh, nhắm mắt đi ngủ.

Cố Thần Sinh chỉnh lại tư thế của cả hai người, rơi vào trầm tư.

Ngày hôm nay Cố Dư đi làm, Cố Thần Sinh tan việc sớm, về nhà một chuyến, ngày kia là mừng thọ ông cụ rồi.

Anh tắt xe vào cổng, lắc lắc chùm chìa khoá, thông dong đi vào trong.

Điều bất ngờ là cả nhà đều ở nhà, trừ Cố Đông. Anh lên lầu ngồi

cùng bố một lát, trêu chọc khiến ông cụ tức giận đến đỏ mặt, đuổi anh xuống.

Cố Noãn nhìn anh cười ngả ngớn xuống lầu,

"Mày cứ chọc bố cho lắm vào."

Cố Thần Sinh ngồi xuống bàn ăn trong bếp, với lấy giỏ nho tím, thông thả bóc vỏ,

"Tiệc mừng thọ lần này để em tổ chức cho, chị và mọi người chỉ cần lên danh sách khách mời thôi."

Đi bao năm rồi, anh cũng phải báo đáp ông cụ một lần.

Cố Noãn chăm chú bóc hành trên bếp,

"Chị biết rồi, năm nay sẽ mời thật nhiều để Tiểu Dư còn có đối tượng chọn lựa, còn cậu, không thích Úc Thượng Linh cũng nên tìm một người để lập gia nghi thất đi, nghĩ mình còn trẻ lắm sao?"

Cố Thần Sinh bật cười,

"Vẫn còn trẻ, chưa nghĩ đến."

Cố Noãn trầm tư một lát,

"Tìm ai thì cũng nên nghĩ tới cảm xúc của bố, ông cụ già rồi, không chịu được mấy trò làm loạn của anh nữa đâu."

Cố Thần Sinh nghĩ tới câu nói của Cố Dư lúc tối, âm thầm thở dài, nói một câu đầy ẩn ý,

"Nhưng nếu em đã yêu đến chết đi sống lại rồi thì sao bây giờ?"

Cố Noãn liếc anh một cái, "hừ" một tiếng, xoay người đi ra vườn sau.

Quả nho trên tay bóp nát, nước tím chảy ra thấm ướt đầu ngón tay anh. Cố Thần Sinh vò đầu, đứng bật dậy, cầm chìa khoá ra khỏi nhà.

Ngày sinh nhật lão gia nhà họ Cố.

Toà lâu đài rực sáng đơn độc trên sườn núi.

Hai bên cổng là từng hàng xế hộp sang trọng kéo dài. Người hầu, vệ sĩ ra vào tấp nập. Bên trong khách khứa đến đông đủ.

Cố Dư tối nay mặc một bộ sườn xám màu đỏ lựu, xẻ tà lộ ra đôi chân thon dài. Cô đứng ở ban công tầng bốn nhìn xuống, vô thức thở dài.

Lúc cô xuống lầu, sân sau, phòng khách đã chật kín người, tất cả đều là giới chức chính phủ, những nhân vật có máu mặt, doanh nhân, diễn viên giới giải trí...

Ông cụ Cố được Diệp Lộ đẩy xe lăn đi chào hỏi từng người. Sau khi biết buổi tiệc tối nay do lão tứ một tay sắp xếp, ông cụ vui vẻ mãi không thôi.

Cố Dư đến một bàn ăn gần đó, cầm ly cocktail lên nhâm nhi, lười biếng đưa mắt tìm kiếm.

Cố Thần Sinh mặc comple màu đen, đang cười nói với một đám người trạc tuổi anh, tất nhiên bên cạnh là Úc Thượng Linh một tắc không rời.

Người bạn kia của anh nói gì đó, khiến cô ta cười thẹn thùng nhìn anh, khuôn mặt Cố Thần Sinh vẫn giữ nét cười bình thản, lắc đầu, nói gì đó.

"Cố tiểu thư?"

Cố Dư xoay đầu, người mới đến là người đàn ông khoảng chừng hơn cô vài tuổi, nhìn qua có vẻ lịch sự nhã nhặn.

Cố Dư theo phép lịch sự tối thiểu, cười gật đầu,

"Chào anh, anh là?"

Anh ta cười, "Tôi là Bùi Mặc, nghe gì Cố nói đã lâu, bây giờ mới được gặp mặt, đúng là danh bất hư truyền."

Cố Dư nghiêng đầu nhìn li cocktail, kín đáo nhú mày, rất nhanh đã khôi phục lại nét cười,

"Vậy sao? Rất vui được gặp anh."

Bùi Mặc thấy cô đáp lại, vui vẻ,

"Tôi có thể ngồi được không?"

Cố Dư, "Tất nhiên, anh là khách, cứ tự nhiên."

Lúc Cố Thần Sinh tách được khỏi Úc Thượng Linh, vừa xoay đầu đã thấy cảnh Cố Dư cười cười nói nói với một người đàn ông xa lạ, nhú mày.

Định tiến đến thì một người bạn lại bắt chuyện với anh, Cố Thần Sinh

bất đắc dĩ nán lại một chút.

Một lát sau xoay người đã không còn thấy bóng dáng hai người kia đâu.

Cố Dư rửa tay, tô thêm một chút son môi đỏ mọng, bặm nhẹ môi, nhìn vào gương mỉm cười, xoay người ra ngoài.

Vừa định mở cửa thì đã có người từ phía ngoài tiến vào. Cố Thần Sinh nhìn người con gái đẹp đến mê hồn trước mặt, ôm lấy cô.

Cố Dư thuận tay khoá trái cửa. Đây là toilet ở tầng hai, khách khứa không phận sự sẽ không lên.

Anh ôm cô đến trước gương, xoay người cô lại, để cô nhìn thấy cảnh anh ôm cô từ phía sau, đôi môi lướt trên cổ cô.

"Đẹp vậy? Dụ dỗ ai đây?"

Cố Dư ôm lấy tay anh, nghiêng đầu để anh vùi đầu vào cổ cô, mỉm cười,

"Ai cũng chưa dụ dỗ được, chỉ có anh thiếu kiên nhẫn vậy thôi."

Cố Thần Sinh cười, "Vậy người vừa nãy là ai?"

Cố Dư bị anh xoay đầu, ngậm lấy môi cô, mút mát, đầu lưỡi quét qua hàm răng, tiến vào cuốn lấy lưỡi cô.

Cố Dư rên lên một tiếng, bàn tay đặt trên eo cô bắt đầu lướt xuống tà váy xẻ đến tận đùi của cô, luồn vào bên trong, chạm phải quần bảo

hộ mỏng manh, không chút do dự vạch ra, chạm vào quần lót.

Cô nhìn thấy hình ảnh dâm mĩ này trong gương, cắn môi dưới của anh,

"Là người cô ba giới thiệu cho em. Thật nhàm chán."

Cố Thần Sinh vuốt ve bên ngoài quần lót, chạm đến âm đế, ấn nhẹ, Cố Dư run lên, ôm lấy cánh tay anh càng chặt.

Ánh đèn nhà tắm vàng vàng, chỉ còn hai bóng dáng quấn quít lấy nhau, một đen một đỏ, người con gái mềm mại như rắn, quấn lấy eo anh, bốn cánh môi sát sao không kẽ hở.

Khoảng mười phút sau, Cố Dư chống một tay lên bồn rửa, sức lực tựa như không còn.

Cố Thần Sinh rửa tay, chỉnh lại tà váy xộc xệch giúp cô, gài lại nút áo sơ mi bên trong của mình.

Chùi vết son môi đỏ bưng trên miệng.

Nhìn xuống hạ thân căng phồng, đẩy cô ra ngoài trước.

Vừa ngồi xuống đã gặp ngay Úc Thượng Linh đang đi lại, Cố Dư buồn bực gõ nhẹ vào thành li cocktail.

Cô ta đến gần, cười dịu dàng,

"Chào em, Tiểu Dư."

Cố Dư ngẩng đầu, "Chào chị Úc."

"Em có thấy chú út ở đâu không?"

Cố Dư cười nhếch, "Không biết ạ."

Úc Thượng Linh nhìn cô, thờ dài,

"Tiểu Dư, em ghét chị sao?"

Cố Dư xoay xoay li rượu, nhìn hình phản chiếu lung linh trong đó,

"Không, tại sao tôi lại phải ghét chị?"

Cô ta cắn môi, nhíu mày, "Vậy tại sao em luôn tỏ thái độ chống đối với chị?"

Cố Dư như vừa nghe phải chuyện cười, bật cười,

"Tôi phải hợp tác với chị sao? Ai nói vậy? Chú út? Cô ba? Mẹ tôi? Hay ông nội?"

Cô biết mình đang cố ý gây sự, nhưng cô đã ghen đến phát điên rồi. Trong khi cô và anh phải lén lút trong nhà tắm thì người phun nữ này lại huênh hoang khắp nơi về tình cảm của cô ta với người đàn ông của cô.

Úc Thượng Linh là người khôn ngoan, biết mình không nên gây sự ngay lúc này, gượng cười một cái rồi bỏ đi.

Cố Thần Sinh đến chỗ ông cụ Cố, ra hiệu cho Diệp Lộ. Bà như được

cứu sống, xoa xoa khoé miệng đã cứng đờ vì cười nhiều, rồi đi.

Anh đẩy xe lăn của ông cụ, thỉnh thoảng lại đến chào hỏi từng người một.

"Bố, năm nay bố đã 80 rồi."

Ông cụ "hừ" một tiếng, "Anh đang chê tôi già sao?"

Cố Thần Sinh cười cười, "Vâng, 80 vẫn còn trẻ chán."

Hai bố con lại âm thầm đấu võ miệng, không ai nhường ai.

Cố Dư đi dạo một lát, ngoài ý muốn lại chạm mặt Bùi Mặc.

Anh ta cầm theo li rượu vang hướng cô đến gần, mỉm cười nho nhã,

"Cố tiểu thư, tôi tìm cô này giờ."

Cố Dư cười không đáp.

Anh ta suy nghĩ một lát, do dự,

"Chuyện này, Cố tiểu thư, cô có thể cho tôi phương thức liên lạc có được không?"

Cố Dư khó chịu trong lòng, cảm thấy bộ dạng đoan chính nho nhã này của anh ta thật đáng ghét, lịch sự đáp,

"Được thôi."

Nói rồi đọc ra webchat, thứ mà cô cả đời chẳng lên đó được mấy lần.

Bùi Mặc hình như không cam lòng, nán lại một chút, định nói gì đó lại thôi, rồi đi.

Mười hai giờ, tiệc đêm kết thúc sau khi ông cụ lên phát biểu mấy câu cảm ơn và nhận lời chúc của mọi người.

Dàn xe dần dần nối đuôi nhau ra về, toà lâu đài lại chìm trong im lặng.

Diệp Lộ dứt khoát cho người hầu đi nghỉ, bảo ngày mai hãy dọn dẹp đồng tàn dư này sau.

Cố Dư nằm trong phòng, men rượu bắt đầu ngấm vào, nóng nực không chịu nổi.

Có tiếng gõ cửa khe khẽ, cô nhóm người dậy, ra mở cửa.

Cố Thần Sinh lách người tiến vào, hình như vừa tắm xong, tóc vẫn đang ướt.

Cố Dư cực kì không thích thói quen này của anh.

Hình như các bạn nghe mình nói truyện ngược nên đã bỏ hố mà đi rồi đúng không

Nhìn comments mà ta cứ tưởng ta đang edit truyện kinh dị không đấy. Ai cũng bảo "sợ" "sợ quá đi" "hồi hộp ghê" buồn mấy ngày.

200 votes có chương mới

Chương 15: Yêu (1)

Diệp Lộ bưng chén cháo đi ngang qua phòng con gái. Nghe tiếng máy sấy ù ù và tiếng nói chuyện đẽ nẽn.

Bà gõ cửa, bên trong vang lên một tiếng "bịch" rồi im bật.

Lại gõ cửa. Một lát sau, Cố Dư mới chậm chạp mở cửa.

Bà tiến vào, đặt bát cháo lên bàn,

"Con vừa làm gì vậy? Sao không mở cửa?"

Cố Dư lúng túng nhìn máy sấy đặt trên giường, "Sấy tóc ạ."

Diệp Lộ nhìn quanh một lát, "Còn mau ăn cháo rồi đi ngủ đi nhé."

Nói rồi xoay người, Cố Dư chưa kịp mở cờ trong bụng, người đã bị bà xoay lại, chỉ chỉ vào vết đỏ trên vai cô,

"Bị gì đây?"

Cố Dư giật mình thon thót, đưa tay gãi gãi, "Chắc là muỗi đốt."

Diệp Lộ không nghĩ nhiều lắm, lắm bầm "Trời này cũng có muỗi sao?"

Cố Dư cười cười nghe bà dặn thêm vài câu, thở phào.

Khoá trái cửa. Chạy thật nhanh đến tủ đồ áo, Cố Thần Sinh tóc tai bù

xù, áo ngủ đã bị cởi toàn bộ cúc bình thản ra ngoài.

Cố Dư đập anh một cái, "To gan, nếu vừa nãy mẹ em biết thì làm thế nào? Chẳng phải chúng ta đều chết chắc rồi sao?"

Cố Thần Sinh nhìn mấy vết cào chi chít trên ngực mình, thờ dài, "Quả thật không thể chịu đựng thêm được nữa."

Thân hình cao lớn của anh áp sát, hai cánh tay dùng sức ôm gọn cô vào lòng.

Cố Dư đối mặt với lồng ngực anh, dẩy dụa, "Làm gì vậy?"

Cố Thần Sinh cúi đầu, ôm chặt hơn một chút, hôn cô, "Em cường bạo anh."

Cố Dư vừa giận vừa buồn cười, "Gì chứ?"

Cố Thần Sinh cắn môi cô, "Nhìn ngực anh đi, em làm hết."

Cố Dư nhìn mấy vết xước màu đỏ đã đông máu, vết mới đè lên vết cũ, không nhiều nhưng đủ nổi bật.

Cô chột dạ, "Tại anh làm em đau."

Cố Thần Sinh bế cô lên, "Chứ không phải vì sưng hả?"

Sao cái người này lại xấu như vậy?

Cố Dư cắn lên má anh một cái, trước khi cả người bị ném lên giường, vươn tay ôm chặt lấy cổ anh, khiến cả hai đều ngã xuống chần gối mềm mại.

Cố Thần Sinh để cô gối đầu lên cánh tay mình, hai chân thon dài kẹp chặt lấy chân cô, không cho dấy dựa.

Hai người nhìn nhau một lát, cô là người bật cười trước,

"Anh năm nay bao nhiêu nhỉ?"

Cố Thần Sinh cọ cọ chóp mũi cô, "32, còn em?"

Cố Dư hôn anh, cười, "22."

Anh vờn cánh môi cô, ngậm lấy, "Trẻ quá."

Cố Dư nhéo nhéo eo thon của anh, "Quá trẻ để ngủ với một gã 32 sao?"

Anh lật người một cái, Cố Dư nằm trên người anh, cười khúc khích.

"Càng ngày càng hư."

"Tại anh hết."

Hôn nhau một lát,

"Ăn nhiều lên, ngực càng ngày càng nhỏ."

"Anh không thích sao?"

"Không thích, ôm không sướng."

Ngoài trời bất chợt đổ cơn mưa nhỏ, hắt một làn hơi nước lên cửa kính loang lổ.

Trong phòng chỉ còn ánh đèn ngủ màu vàng, phản chiếu hai thân thể không ngừng quấn lấy nhau.

Cố Thần Sinh tắt đèn ngủ, vén chăn ngồi dậy nhìn đồng hồ, 4 giờ sáng.

Cố Dư ôm eo anh, gối đầu lên ngực anh ngủ ngon lành, hơi thở nhẹ nhàng phả lên làn da trước ngực.

Anh đặt cô xuống thật khẽ, cô gái nhỏ chếp miệng một cái, xoay người vùi sâu vào chăn ấm.

Thật đáng yêu.

Ước gì cuộc đời mãi mãi dừng ở khoảnh khắc này.

Cố Thần Sinh đến công ti.

Toà nhà hơn trăm tầng nằm ngay giữa trung tâm thành phố đã được tập đoàn anh thu mua từ năm ngoái.

Linda - người thư kí lâu năm của anh đem lịch trình hôm nay tiến vào.

Cố Thần Sinh nhìn cô ấy một cái,

"Váy đẹp đấy."

Linda cười cười, "Cảm ơn, bạn trai tôi tặng."

Hình như tâm trạng hôm nay của chủ tịch rất tốt, thỉnh thoảng lại như nghĩ tới chuyện gì đó, cười rộ lên.

Cố Dư ngủ dậy muộn, lúc xuống nhà, người hầu đã dọn dẹp gần hết, cô cũng tiện tay giúp họ bung cốc chén vào nhà bếp.

Diệp Lộ đang rửa bát, thấy cô vào liền xua đuổi,

"Ra ngoài kia đi."

Cố Dư bĩu môi, bỏ ra vườn sau, trèo lên xích đu ngồi.

Cố Noãn xách đồ ra hiên sau phơi, nghĩ ngợi một lát, đến hỏi cô,

"Tối qua đã gặp Bùi Mặc chưa?"

Cố Dư nhắc đến tên kia lại ngán ngẩm gật đầu,

"Rồi ạ."

Cố Noãn gặng hỏi, "Thế nào?"

Cố Dư lắc đầu, "Chịu thôi ạ, cháu chưa thấy ai nhàm chán như anh ta, không có khả năng."

Cố Noãn thở dài, "Cháu đấy, lo tìm bạn trai đi, tốt nghiệp rồi, cũng nên nghĩ đến một gia đình riêng rồi."

Cố Dư lè lưỡi, cười không đáp.

Cố Noãn bắt đắc dĩ, lắc lắc đầu, bỏ đi.

Cố Thần Sinh xách một túi đồ về nhà, Cố Dư đang ngồi trên giường học bài.

Anh tháo và vạt, cởi áo sơ mi, hỏi,

"Học gì đấy?"

Cố Dư liếc anh một cái, nhàm chán, không thèm trả lời.

Cố Thần Sinh cởi trần, cầm túi đồ mình vừa mua ném lên giường,

"Anh vừa mua đấy, xem thử có thích không?"

Cố Dư nhìn thấy quà liền cao hứng, mở túi, là hai thỏi son môi mới ra mắt của một hãng mỹ phẩm nổi tiếng bên Pháp.

"Oa, đẹp quá, sao anh lại mua cho em vậy?"

Cố Thần Sinh nhìn cô vui vẻ, tâm trạng cũng tốt lên theo,

"Lúc chiều anh đi khảo sát thị trường, thấy đẹp nên mua về cho em."

Cố Đưa vươn người, ôm lấy cổ anh tặng một nụ hôn.

Cố Thần Sinh cúi người phối hợp, một lát sau mới tách ra, lấy đồ vào phòng tắm.

Lúc đi ra, Cố Dư đã tắt máy tính, đang nằm xem điện thoại. Thấy anh đi tới liền cất đi, chủ động nhào vào lòng anh, nũng nịu,

"Chú Cố."

Cố Thần Sinh cúi đầu nhìn cô, "Muốn không?"

Cố Dư mím môi, lắc đầu, gò má đỏ bừng, "Không muốn."

Anh hôn lên môi cô, bàn tay lớn đã chụp lên bầu ngực mềm mại sau lớp áo ngủ mỏng tang. Một lát sau tách ra, trong mắt cô đã chứa đầy hơi nước, quẩn rũ.

"Nói em muốn."

Cố Dư vẫn ngoan cố lắc đầu, "Không muốn." Nhưng tay kia đã ở trong áo ngủ anh trườn xuống.

Cố Thần Sinh vỗ nhẹ lên mông cô, cúi đầu hôn cô mãnh liệt,

"Được, vậy anh muốn."

Thực ra nói Cố Thần Sinh không đứng đắn, cũng không đúng lắm. Vì anh chỉ trưng ra bộ dạng như vậy trước mặt người nhà, và những người thân thiết.

Còn một mặt như bây giờ, trời không biết, quỷ không hay, chỉ có Cố Dư mới là người duy nhất biết.

Trên giường Cố Thần Sinh đặc biệt xấu xa, sở thích khác người của anh khiến Cố Dư không thể nào chịu được.

Tỉ như bây giờ, anh tì cô lên bực cửa sổ, một chân cô vắt trên khuỷu tay anh, tay còn lại ôm trọn lấy bầu ngực cô, từ phía sau mãnh liệt thúc vào.

Cố Dư cảm thấy tiểu huyết giống như đã rách ra rồi, không ngừng xin tha.

"A...Thần Sinh...dừng lại..."

Cố Thần Sinh tà mị cười một tiếng, ghé vào tai cô, lưu manh nói,

"Không được, lúc này không được..."

Nói rồi lại một trận tiến công mãnh liệt.

Cố Dư bị gật thịt anh ra ra vào vào, nông sâu không hề có chút quy tắc, được một lát liền cao trào.

Cố Thần Sinh không rút ra ngoài, cảm nhận dòng nước mạnh mẽ dội từ bên trong tiểu huyết ẩm áp chặt chẽ kia xuống quy đầu, yết hầu cuộn mấy vòng, rên lên khe khẽ,

"Bảo bối, anh muốn chết."

Vậy thì chết đi, từ nãy giờ đã mấy lần rồi vẫn không chịu buông tha.

Cố Dư nghiêng rằng, đè nén cơn run rẩy dưới hai chân, nấc khẽ,

"Chú Cố, đừng ở đây nữa, lên giường đi."

"Được."

"Phốc" một cái, cả thân thể liền bị anh bế lên, gậy thịt vẫn chôn sâu, không có dấu hiệu muốn bắn. Cố Dư được anh đặt trên giường.

Tiếp tục.

Bốn giờ sáng, chuông báo thức kêu vang.

Không có người tắt.

Cố Dư nhú mào cựa quậy, phất phăng bàn tay đang ôm ngực mình ra, đập mạnh vào chân người phía sau.

Cố Thần Sinh mơ màng "hửm" một tiếng, trong bóng tối sờ soạng đầu giường, tìm được điện thoại liền tắt đi.

Một lát sau, anh rút cánh tay kê dưới cổ cô, vén chăn ngồi dậy. Cố Dư bị anh thức tỉnh,

"Anh có việc sao?"

Cố Thần Sinh lướt xem lịch trình hôm nay mà Linda gửi tối qua, nhìn cô một cái,

"Ừ, anh duyệt mấy bài báo cáo."

Cố Dư vùi cả người vào chăn, giờ một cái tay ra cào cào tóc anh,

"Tối qua còn dày vò em như thế."

Anh cúi đầu, vạch chăn ra, bung mặt cô lên hôn một cái,

"Tối qua lên đỉnh bao nhiêu lần?"

Một cước rơi vào chân, Cố Thần Sinh rời giường.

Đến 6 giờ sáng, Cố Thần Sinh tắt máy tính, đặt sang một bên, nghiêng người nhìn Cố Dư giang tay giang chân thành hình chữ đại ngủ bên cạnh, thức cô dậy,

"Dậy đi học. Sáng nay có tiết không?"

Cố Dư gãi gãi mũi, "Không, sáng nay em làm báo cáo, để em ngủ thêm một chút."

Cố Thần Sinh đắp chăn lại cho cô, tăng thêm nhiệt độ điều hoà,

"Nhớ dậy đúng giờ nhé."

"Ừm."

Cho đến khi cửa nhà "cạch" một tiếng, Cố Thần Sinh đi làm, Cố Dư lại lật người, tiếp tục ngủ.

Chín giờ, chuông cửa reo.

Cố Dư từ phòng ngủ đi ra, tiện tay khoác thêm chiếc áo, nhìn qua mắt mèo.

Sét đánh giữa trời quang!!!

Là mẹ.

Cố Dư hốt hoảng nhìn quanh một lát, chạy thật nhanh đến ghế sofa thu dọn thất lưng và đôi vớ tối qua Cố Thần Sinh thay ra, chạy vào

phòng ngủ, giấu đồ của anh xuống tận đáy tủ đồ.

Sửa soạn qua loa, liền ra mở cửa.

Diệp Lộ nhìn con gái tóc tai rối bù, nhíu mày,

"Con cái con đũa, nắng chiếu đến mông rồi mới ngủ dậy."

Cố Dư cười hì hì, "Sao hôm này mẹ đến đột xuất thế ạ?"

Diệp Lộ thả túi xách xuống sofa, vào bếp cất túi thức ăn tự làm vào tủ lạnh, rót một cốc nước,

"Đến xem con có chịu tự giác dọn dẹp phòng ốc không."

"VẬY MẸ THẤY THẾ NÀO?"

Diệp Lộ đặt chiếc cốc xuống bàn, ánh mắt tia một vòng,

"Chưa kiểm tra, chưa biết."

Cố Dư nuốt nước miếng, cố làm ra vẻ tự nhiên, ngồi xuống sofa bật tivi lên,

"Mẹ cứ tự nhiên, dù sao đây cũng là nhà của bố mẹ, con chỉ ở nhờ thôi mà."

Diệp Lộ nói là tới "kiểm tra", nhưng thực ra là đến thăm con gái, tiện thể... dắt đi xem mắt.

Cố Dư bị bà ép thấy một bộ váy màu đỏ tươi, xỏ đôi cao gót, lấy có đi mua sắm, rồi khỏi nhà.

Ta phải bảo vệ chữ tín của ta

Chương 16: Yêu (2)

Công ti Cổ Thần Sinh là thế lực mới của ngành xa xỉ phẩm. Thị trường Trung Quốc là một trong những thị trường hàng đầu. Mà muốn tiêu thụ một sản phẩm mới, đầu tiên phải hiểu rõ thị trường.

Dự án túi xách mới ra mắt đã bắt đầu khởi động, Cổ Thần Sinh cùng Linda ra ngoài khảo sát thị trường đã mấy ngày rồi. Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Trung tâm thương mại Tinh Tế.

Cổ Dư ngáp dài ngáp ngắn nhìn mẹ đang chọn túi xách. Thỉnh thoảng góp ý một vài câu rồi lại chán nản.

Bởi vậy nên khi Cổ Thần Sinh vừa bước vào khu vực này, liền nhìn thấy cảnh tượng cô "cháu gái" nhỏ của anh ngồi bệt trên ghế thử giày, vừa nhắm mắt đã bị Diệp Lộ lôi dậy.

Cũng đúng, tối qua làm nhiều như thế.

Cổ Thần Sinh cúi đầu cười, đưa tay quệt chóp mũi, sai bước dài tiến về phía hai người kia.

Diệp Lộ nhìn thấy anh trước, hào hứng hô lên,

"Lão tứ?"

Cổ Dư nghe thấy cái tên này, ngay lập tức mở mắt, ngồi thẳng người, nhìn anh, cười,

"Chú út."

Cố Thần Sinh đứng trước mặt Diệp Lộ, nhìn cô gật đầu một cái rồi quay sang nói chuyện với bà,

"Chị cùng Dư Dư đi mua sắm sao?"

Diệp Lộ ngẩng ngó mấy đôi giày trên kệ,

"Ừ, tiện thể xem mắt."

Vù vù!!!

Cố Dư vô thức rụt người, cảm nhận dường như có vài ngọn gió lạnh từ miền heo hút xa xôi thổi vào mặt, lạnh buốt.

Xong đời!!!

Không khí xung quanh giảm xuống hàng chục độ, lạnh như nộ cườì trên môi anh lúc này vậy.

Cố Thần Sinh, "A, là đi xem mắt sao?"

Diệp Lộ gật gù.

"Cũng đúng, Dư Dư đã 22 rồi, cũng nên tìm bạn trai."

Chú Cố, chú cườì nhưng ánh mắt chú nhìn cháu là sao?

Cố Dư sợ sệt nhìn anh, lắc lắc đầu, mếu máo.

Anh làm ngơ, nhếch miệng,

"Vậy hai người cứ chơi tiếp nhé, em bận công việc rồi, đi trước."

Cố Dư lật đật vợ lấy túi xách bên cạnh chạy về phía ngược lại.

Diệp Lộ lôi cô về, "Làm càn sao? Ở lại, lát nữa đi ăn cơm với mẹ."

Cố Dư giận dỗi, "Con không đi xem mắt đâu, mẹ chỉ nói đi mua sắm thôi mà."

Diệp Lộ đánh vào vai cô, "Mẹ không nói thế thì con chịu đi sao."

Cố Dư đau đến xuýt xoa, "Mẹ!"

Diệp Lộ không để ý đến cô, tiếp tục xem giày, "Đừng nhiều lời, mẹ đã hẹn người ta rồi, không thể thất hứa."

Cố Dư bất đắc dĩ ngồi xuống ghế, lôi điện thoại từ trong túi ra, tức tốc nhắn tin cho ai đó.

"Chú Cố, anh đừng hiểu nhầm, em không biết chuyện mình sẽ đi xem mắt đâu."

Cố Thần Sinh gửi đến một icon giận dỗi, không nhiều lời.

Cố Dư gửi đi một icon [ôm ôm],

"Đừng giận mà, chú Cố đáng yêu như thế này em còn có thể đi xem trọng người khác sao."

Mấy phút sau bên kia mới hồi âm.

"Em chết chắc rồi."

Cố Dư tay run run, ngửa mặt than trời.

Cố Dư bị mẹ nửa lời nửa kéo đến nhà hàng Tây sang trọng gần đó.

Đợi sẵn là một người đàn ông hơn cô khoảng vài tuổi, tướng mạo đoan chính đường hoàng, đến dáng ngồi thẳng tắp cũng đủ chứng minh là một người cần trọng.

Cố Dư nhìn mẹ một cái, không còn lời gì để nói. Con gái đi xem mắt mà mẹ lại đi cùng, người ta cũng chỉ đi có một người.

Người đàn ông kia thấy hai người tiến lại liền lập tức đứng dậy, gật đầu chào hỏi,

"Chào dì Cố, Cố tiểu thư."

Diệp Lộ kéo con gái đến cạnh, niềm nở,

"Chào cháu, Tiểu Bạch, đây là con gái dì, Cố Dư, đây là Bạch Lăng Tư, con trai của dì Thẩm, hồi nhỏ hai đứa đã từng gặp nhau rồi đó."

Cố Dư cảm thấy khó chịu với ánh nhìn chăm chăm của anh ta, gượng gạo gật đầu, cười,

"Chào anh."

Ba người ngồi xuống, Bạch Lăng Tư gọi phục vụ, để hai người chọn món.

Cố Dư không khách khí dặt lấy menu từ tay mẹ,

"Để con gọi cho."

Diệp Lộ không hài lòng nhìn cô, song cũng không nói gì.

"Thịt bò tái, tôm hùm đất, cua hoàng tế, bạch tuộc nướng. Cảm ơn."

Cử chỉ đoan trang nhã nhặn, thậm chí cô cười vẫn rất dịu dàng, vậy mà lời nói ra lại khiến người ta vỡ mộng.

Bạch Lăng Tư ngồi đối diện hình như hơi sửng sốt. Diệp Lộ đập vai cô,

"Con đấy, có ăn hết không mà gọi nhiều vậy?"

Cố Dư cười ngây thơ,

"Chẳng phải lúc nãy mẹ bảo con tự nhiên một chút sao?"

Hình tượng ời, hãy ở lại với ta thêm một chút. Chỉ có cách này mới có thể khiến bảo bảo đang giận dỗi ở nhà kia nguôi giận mà thôi.

"Cố tiểu thư đúng là nhanh nhẹn hoạt bát."

Cố Dư đang uống soda nghe đến câu này liền "phụt" một tiếng, họ khù khụ, vội vợ lấy giấy ăn trên bàn, che miệng cười,

"Cảm ơn anh."

Bạch Lăng Tư kín đáo nhú mày. Đây là người con gái dịu hiền nết na mà mẹ anh ta giới thiệu đây ư?

Không khí trên bàn ăn cứ duy trì như thế, anh ta hỏi, Diệp Lộ thay cô

trả lời.

Cố Dư cảm thấy thật buồn cười.

Cho đến khi mẹ cô không thể chịu nổi được nữa, lấy cớ đi vào nhà vệ sinh, nhường lại không gian riêng cho hai người.

Cố Dư vẫn cắm cúi ăn, không để ý đến anh ta.

Bạch Lăng Tư dù sao cũng thấy tiếc rẻ cho người con gái xinh đẹp thế này, tiếp tục gắng hỏi,

"Cố tiểu thư có vẻ rất thích ăn nhỉ?"

Cố Dư vừa gặm càng cua, vừa giơ ngón cái đầy dầu mỡ lên.

Anh ta vuốt vuốt trán, "Cô có thể cho tôi phương thức liên lạc được không?"

Cố Dư nhenh. Gì đây? Vẫn còn muốn tiếp tục à? Gu của người này cũng mạn quá đi.

Cô dùng khăn giấy chùi miệng, nở nụ cười,

"Không được đâu, bạn trai tôi không cho phép tôi làm như vậy."

Bạch Lăng Tư sững sốt, "Cô đã có bạn trai rồi sao?"

Cố Dư nhìn anh ta, trong lòng bĩu môi, bộ dáng sững sốt của anh ta thật xấu. Vẫn là chú Cố đẹp nhất.

Cô cười, "Vâng, chẳng qua vì một vài lí do nên tôi chưa tiện nói với mẹ tôi, nên bà mới làm việc này, xin lỗi vì làm phiền anh nhé."

Anh ta lúc này đã vút hết khí chất thân sĩ từ đầu, nhíu mày,

"Cô nói thật sao?"

Cố Dư nhếch môi, "Tôi lừa anh làm gì? Chúng tôi đã yêu nhau được ba năm rồi."

Bạch Lăng Tư sừng sốt hơn nữa, định nói gì lại thôi, cuối cùng đứng dậy, gọi phục vụ tới tính tiền, nói với cô,

"Vậy thì chúng ta không nên tiếp tục. Gửi lời tạm biệt và xin lỗi của tôi với dì Cố nhé."

Cố Dư cười cười, gật đầu. Xem như vẫn còn chút khí phách.

Lúc Diệp Lộ ra ngoài, trên bàn chỉ còn Cố Dư ngồi gặm cày cua,

"Người đâu?"

"Về rồi?"

"Hả? Sao lại về?"

Cố Dư đáp, "Anh ta không thích con."

Diệp Lộ vỗ đầu cô, cao giọng,

"Cái gì mà thích hay không thích, có phải con lại làm gì rồi không?"

Cố Dư nhún nhún vai, "Kệ mẹ đấy, con không biết, nếu anh ta có thích con thì con cũng sẽ không bao giờ thích anh ta."

Diệp Lộ hết cách, cầm lấy thí xách kéo cô về nhà.

Ngồi trên xe, bà không ngừng chất vấn cô,

"Có phải con có bạn trai rồi không?"

Cố Dư ậm ờ, nghịch điện thoại,

"Đúng là con có thích một người."

Diệp Lộ ngay lập tức sáng mắt,

"Ai? Con cái nhà nào? Mẹ có quen không?"

Cố Dư ngáp một cái, nhìn ra ngoài cửa sổ,

"Con không cho mẹ biết đâu."

Nếu con nói ra, mọi thứ sẽ thấy đổi, nên, đoạn tình cảm này, con sẽ giữ kín cả đời.

Cố Dư về nhà cả buổi chiều. Cố Thần Sinh tan ca xong cũng chưa thấy cô trở về. Cũng không tiện gọi điện, liền tắm rửa rồi lên giường làm việc.

Cả căn phòng tối mờ mờ, ngón tay anh gõ cách cách trên bàn phím.

Bỗng nhiên từ phía sau thò ra một đôi tay bịt chặt mắt anh, theo đó là tiếng cười rúc rích.

Cố Thần Sinh chớp chớp mắt, lông mi cọ cọ trong lòng bàn tay cô.

Cố Dư thấy anh không chút phản ứng, liền nũng nịu đổ người lên lưng anh, bộ ngực mềm mại cọ xát,

"Thần Sinh, em về rồi."

Cố Thần Sinh lạnh lùng "ừ" một tiếng, tiếp tục lạch cạch gõ bàn phím.

Cố Dư cọ cọ một lát cũng không ra lửa, tức giận cắn vào tai anh một cái,

"Anh giận gì chứ? Em đã dọa anh ta chạy mất dép rồi."

Cố Thần Sinh đặt laptop lên đùi, xoay người,

"Vậy hả?" Vẫn lạnh nhạt.

Cố Dư "ha ha" một tiếng, thấy anh vẫn không thèm để ý đến mình, liền xoay người xuống giường đi tắm.

Lúc đi ra, Cố Thần Sinh đã tắt máy tính, nằm nghiêng trên giường xem điện thoại.

Cố Dư che miệng cười một cái, nhào vào lòng anh.

Cố Thần Sinh "hự" một tiếng, theo phản xạ đưa tay đỡ lấy cô. Một lát sau mới nhận ra mình đã ôm cô vào lòng, vội vàng buông ra, lại bị Cố Dư ôm chặt không buông.

Ánh mắt cô sáng rực, cong lên như ánh trăng, hàm răng trắng lộ ra giữa làn môi hồng,

"Em nói với anh ta là em đã có bạn trai rồi."

Cố Thần Sinh hơi động đậy, cúi đầu nhìn cô, híp mắt xác nhận.

Cố Dư hiểu ý anh, gật gật đầu, "Thật đấy, em cũng nói với mẹ là mẹ đã có người trong lòng rồi, nên từ này sẽ không cần đi xem mắt nữa."

Cố Thần Sinh vẫn lạnh nhạt, "Người trong lòng em là ai vậy?"

Cố Dư ôm cổ anh, hôn chụt lên môi anh một cái,

"Là người đàn ông của em?"

"Là toàn bộ thế giới của em?"

"Hay là Cố Thần Sinh?"

Mỗi một câu nói thốt ra đều kèm theo một chiếc hôn.

Dần dần, trong mắt anh đã nổi lên ý cười, cúi đầu phối hợp với nụ hôn của cô,

"Anh cũng yêu em."

Cả hai đều động tình, tay anh bắt đầu từ đùi cô sờ thẳng lên trên. Được một lát liền cảm thấy có gì đó không đúng. Cố Dư đỏ mặt trong lòng anh thờ dốc.

Cố Thần Sinh sờ thêm một lát, lửa dục ngày lập tức bốc lên tận đỉnh đầu.

Con mẹ nó, Cố Dư lại mặc quần chữ T!!

"Ý gì đây?"

Hơi thở Cố Dư nóng rực, phả vào cổ anh, cô xấu hổ,

"Kế hoạch B, em không biết anh lại dễ dãi như vậy."

Cố Thần Sinh vén chiếc dây mỏng vắt qua âm hộ của cô, ngón tay lướt qua khe rãnh ướt át, chọc vào, hé miệng cắn cắn xương quai xanh cô,

"Tiểu tao hoá."

Cố Dư rút người, cong ngón chân lại, cảm nhận tay anh chuyển động rất nhanh bên trong mình.

Tiếng nước róc rách được phóng đại trong không gian kín tối tăm.

Cố Dư dần không kìm nén được nữa, bật ra tiếng rên, thân thể bắt đầu run rẩy, thân dưới đong đưa theo nhịp điệu của anh.

Có lịch thi học kì rồi

Luật cũ, 200 votes up chương mới nhé. Hôm nay chủ nhật nên mình tranh thủ hết thời gian và sức lực

Comment & vote

Chương 17: Ngoan nào (1)

Theo chuyển động của ngón tay anh, những giọt nước trong suốt bắn ra ngoài, dính lên bàn tay anh, dính vào khắp đùi trong của Cố Dư.

Cố Dư mắt đỏ bừng như sắp khóc, úp mặt lên vai anh nức nở.

Cố Thần Sinh vùi đầu vào ngực cô, ra sức gặm cắn, lưu lại từng chuỗi vết hồng.

Một lát sau, Cố Dư bồng cắn mạnh vào xương quai xanh của anh, thân thể run rẩy kịch liệt, hoa huyết phun ra một dòng nước hình vòng cung, tưới ướt đầm ga giường.

Cố Thần Sinh nhìn bàn tay mình, vỗ nhẹ lên nơi đó của cô, cúi đầu thì thầm vào tai cô,

"Dâm đảng."

Cố Dư vô lực dẫy giụa phản đối, bị anh dùng một tay kẹp chặt. Tay còn lại cời kéo quần ngủ xuống, cự thú màu tím thâm nhanh chóng nhảy vọt ra ngoài.

Anh tốc váy cô lên tận ngực, quần lót chữ T cũng không cời, vắt lên cánh mông cô, cự thú cọ xát vài cái rồi thúc vào.

Dù đã yêu nhau ba năm nhưng đến bây giờ tiểu huyết của cô vẫn chưa thể hoàn toàn thích ứng với kích cỡ của anh.

Quá thô, quá to. Thật vất vả mới có thể ngậm hết.

Cố Dư nằm sấp, cặp mông tròn căng mọng hướng lên trên, Cố Thần Sinh từ phía sau đâm vào, từng cú đều có thể khiến cô ngã quỵ.

Hai tay anh bám chặt lấy bờ mông cô, ngón cái như có như không cọ xát lấy lỗ nhỏ phía sau. Gậy thịt nhanh chóng tăng tốc, tiếng nước cùng tiếng da thịt va đập vào nhau vàng dội.

Cố Dư ngửa đầu rên lên, mái tóc dài rối tung, đổ lên vai cô.

Môi hồng răng trắng, má hây hây đỏ.

Yêu tinh.

Trong mắt Cố Thần Sinh chỉ còn hai chữ này.

Năm 18 tuổi cô chính là tiểu thiên sứ khiến anh vừa gặp đã đánh đổ cả toà thành cát công xây dựng gần ba mươi năm.

Đến nay, anh tự tay bẻ gãy đôi cánh của cô, để cô mãi mãi không thể bay đi được nữa.

Ở bên anh, mãi mãi.

Cố Thần Sinh nắm chặt lấy tay cô, kéo ra phía sau, thắt lưng không ngừng thúc lên.

Một lát sau, khi Cố Dư đã bị anh dồn đến cuối giường, anh mới bắt đầu thay đổi tư thế, để cô nằm ngửa, một chân vắt lên vai anh, chân còn lại treo trên khuỷu tay.

Rèm cửa đóng đưa, mềm mại như thắt lưng của cô vậy, mỗi lần anh

tiến vào đều không muốn lui ra.

Hai tiếng sau, Cố Dư đã khàn cả giọng, nằm mềm trên giường, dưới eo đặt thêm một chiếc gối. Cố Thần Sinh rút bao cao su ra, vút vào sọt rác.

Cúi đầu xuống giữa hai chân cô, chóp mũi cọ xát một chút, vươn lưỡi liếm láp.

Một dòng chất lỏng rỉ ra, thật ngọt.

Cố Dư vô lực đập đập lên vai anh, đỏ mặt vùi đầu vào gối.

Anh không thường xuyên làm vậy.

Cô nắm lấy mái tóc không dài không ngắn của anh, bụng dưới hóp lại, ngửa đầu rên rỉ,

"Chú Cố, em chịu hết nổi rồi..."

Cố Thần Sinh cẩn nhẹ lên hai cánh hoa, ngẩng đầu, khôi phục tư thế, ghé vào người cô,

"Yếu ớt."

Cố Dư lườm anh. Chịu được phong ba bão táp của anh suốt hai tiếng đã là kì tích rồi, còn nói cô yếu ớt.

Hôm sau cố Thần Sinh đưa Cố Dư đi học rồi về công ty.

Linda gõ cửa, vào phòng thông báo lịch trình.

Cố Thần Sinh nghe xong, nhú nhú mày,

"Còn có phỏng vấn nữa hả?"

Linda ngập ngừng, "Sắp tới chúng ta có sản phẩm ra mắt, cũng nên PR một chút. Với lại lúc trước anh đã đồng ý với người ta rồi."

Cố Thần Sinh, "Bao giờ?"

"Trên bàn rượu, với phóng viên Lục."

Cố Thần Sinh phát phát tay, đã hiệu cô ra ngoài.

Anh cầm lấy xấp hợp đồng trên bàn, ánh mắt lướt qua bức ảnh trước mặt.

Là bóng lưng của một người con gái, ngồi trên xích đu, nghiêng đầu đọc sách, mái tóc đen như thác đổ lên vai.

Bức ảnh đẹp nhất.

Anh đưa tay lên môi, nhớ lại tối qua.

Cười.

Ba giờ chiều, Cố Thần Sinh đến studio của tạp chí Doanh Nhân.

Công việc khá rườm rà, đầu tiên để người ta tùy tiện chụp vài bức ảnh rồi đến phần phỏng vấn.

Kịch bản đã được Cố Thần Sinh duyệt qua, không có gì quá đáng, chấp nhận.

Anh ngồi trước màn hình, áo comple đã được cởi ra, bên trong chỉ còn chiếc sơ mi trắng và áo gile màu đen.

Phóng viên lục ngời sau máy quay, hỏi từng câu một,

"Anh Cố, theo như chúng tôi biết, tập đoàn H lúc đầu đặt trụ sở tại Pari, nhưng mới đây lại được chuyển về Trung Quốc, quyết định này cũng có những thiệt thòi nhất định, nhưng tại sao anh vẫn làm vậy?"

Cố Thần Sinh mỉm cười, "Từ năm 16 tôi đã lên kế hoạch cho việc thành lập một nhãn hiệu thời trang nước ngoài của riêng mình. Một mặt, vì thị trường Trung Quốc đang càng phát triển nên tôi muốn thử một chút, mặt khác, tôi đi làm quanh năm suốt tháng, đến cả bữa cơm tất niên cũng đã nhiều năm không về kịp giờ, nếu còn thêm vài lần nữa, ông cụ nhà tôi sẽ đuổi tôi khỏi nhà mất."

...

"Chủ tịch Cố, sau đây là câu hỏi mà tôi nghĩ là tất cả thiếu nữ đều muốn biết. Anh ưu tú như vậy, không biết bên cạnh đã có bóng hồng tri kỉ hay chưa?".

Cố Thần Sinh nghe xong, khoé miệng không nhin được nở nụ cười. Đưa ngón tay lên gãi nhẹ sống mũi, nhìn thẳng vào ống kính, trả lời,

"Tình đầu của tôi đã ở bên tôi được ba năm rồi."

Fuck!!!!!!

Cố Dư vút điều khiển tivi lên bàn trời đất quay cuồng, trên màn hình

là gương mặt đẹp không góc chết của Cố Thần Sinh.

Nhưng phát ngôn vừa rồi của anh đúng là gan to bằng trời.

Cố Thần Sinh đi làm về đã thấy cảnh này, thay giày, đến cúi người hôn lên môi cô,

"Sao vậy?"

Cố Dư chỉ chỉ vào tivi, "Anh quay cái này lúc nào vậy?"

"Một tuần trước."

Fuck!!!!

Cố Dư đánh anh một cái, "Ai cho anh nói như vậy hả? Nếu như cả nhà hỏi thì anh định trả lời thế nào?"

Cố Thần Sinh bắt lấy tay cô, đưa lên miệng cắn,

"Không trả lời là được."

Cố Dư lườm anh, không thèm nói chuyện nữa, "Đáng ghét."

Cố Dư nói không sai, tối đó, điện thoại cá nhân của Cố Thần Sinh kêu liên tục.

Cuộc gọi đầu tiên là của Diệp Lộ.

Cố Dư nín thở, nhòai người ghé sát tai anh, nghe trộm.

Bên trong điện thoại là giọng nói oang oang của Diệp Lộ,

"Quả nhiên, Lão tứ, không phụ công cả nhà mong chờ. Nhìn vậy mà đã lừa được con gái nhà lành suốt ba năm rồi. Còn không mau đưa về diện kiến."

Cố Dư méo mặt, cắn tai anh một cái, thấy chưa?

Cố Thần Sinh xoa xoa tai, cắn trả lên môi cô, nhả ra, trả lời Diệp Lộ,

"Chị dâu, chừng nào có kế hoạch kết hôn em sẽ đưa về nhà."

Diệp Lộ lại cảm râm trong điện thoại, "Nói cho chú biết, đã ba năm rồi mà vẫn còn chưa tính đến chuyện cưới xin, cẩn thận đấy."

Cố Thần Sinh thở dài, ứng phó vài câu rồi tắt máy.

Tiếp theo liên tục là điện thoại của bạn bè, đối tác làm ăn... gọi điện hỏi thăm chúc mừng.

Cố Dư nghiêng răng đến trọ cả hàm.

Cố Thần Sinh xoa xoa giúp cô,

"Đi ăn khuya không?"

Cố Dư trực tiếp lắc đầu. Từ lúc đi ăn gặp Cố Noãn lần trước, hai người chưa cùng ra ra khỏi nhà nửa bước.

Tối nay, Cố Dư dùng mọi cách từ khóc lóc đến van xin lẫn đe dọa uy hiếp, cuối cùng vẫn bị Cố Thần Sinh trùm mũ lôi ra ngoài.

Nơi hai người chọn là một quán cháo 24 giờ nơi góc phố nhỏ.

Cố Dư trùm kín mặt mũi cho anh, "Anh là người nổi tiếng, sẽ bị phát

hiện."

Cố Thần Sinh cười lớn, đưa tay vò mạnh đầu cô.

Thời tiết đầu tháng tư đã mát mẻ. Ra ngoài chỉ cần khoác thêm áo khoác nhẹ là được. Hai người ăn xong, thông thả đi dạo bộ trên đường.

Lúc này đã gần một giờ sáng, đường đi bộ vắng vẻ. Cố Dư cầm que kem lượn qua lượn lại trước mặt anh,

"Ăn không? Ăn không?"

Cố Thần Sinh há miệng định cắn lấy thì cô rút tay về, "Không cho ăn."

"Vậy thì ăn môi cũng được."

Nói rồi làm như chuẩn bị vồ lấy cô. Cố Dư sợ hãi hét toáng lên, bỏ chạy, anh đuổi theo.

Thật ấu trĩ.

Yêu cô khiến tâm hồn anh trẻ ra hàng chục tuổi. Ở tuổi anh, bạn bè đều đã cưới vợ sinh con. Ngoài mối lo về tài chính, công việc còn là mối lo về vợ con, hạnh phúc gia đình.

Còn anh, mỗi ngày đi làm về, bao nhiêu mệt mỏi đều chỉ cần nụ cười của cô đã tan biến hết.

Nhưng trong lòng lại có nỗi lo không ai có thể gánh được.

Ngày hôm sau, Cố Dư đi học, Cố Thần Sinh nghỉ làm buổi sáng, lái xe về lâu đài.

Diệp Lộ ra ngoài, trong nhà chỉ còn Cố Noãn và ông cụ Cố.

Anh vừa về đã lên phòng, tranh thủ đánh cờ trò chuyện cùng bố một lát.

Ông cụ Cố hôm nay tâm trạng rất tốt, đánh cờ thua cũng không hề cáu giận, còn vuốt râu cười,

"Hôm qua ta xem tivi nên đã biết hết rồi. Nếu đã quyết định cưới thì nhanh chóng đưa về gặp mặt gia đình, ta sẽ không gây khó dễ cho vợ chồng anh."

Cố Thần Sinh nghe xong mà đau lòng, gượng cười,

"Con vẫn còn chưa biết, cô ấy còn vài chuyện cần giải quyết."

Ông cụ gật gù, vui vẻ đến mức nếp nhăn trên trán cũng nhiều lên,

"Kệ anh, miễn sao trước khi lão già này còn sống thì cho ta thấy mặt cháu nội là được."

Cố Thần Sinh thật sự không thể nghe tiếp được nữa. Người trước mặt là người anh coi như cha ruột, yêu thương hết nấc. Làm sao anh có thể nói ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy?

Ngồi thêm một lát liền đi xuống. Vào phòng bếp mở tủ lạnh, lấy ra một giỏ mận, hỏi Cố Noãn,

"Chị mua ở đâu vậy?"

Cố Noãn, "Mận đầu mùa, bạn chị làm trang trại, tặng chị một túi, hiếm lắm đấy."

Cố Thần Sinh nghĩ tới Cố Dư ở nhà cũng thích ăn hoa quả, cắn một quả, nói,

"Lát nữa cho em gói về một ít nhé."

Cố Noãn liếc cậu một cái, im lặng một hồi lâu, nói,

"Là... cho Dư Dư sao?"

Cố Thần Sinh trầm tư, cúi đầu, một lát sau mới chậm rãi trả lời, "Ừ."

Cố Noãn vút con dao lên bếp, văng một tiếng "cách",

"Lão Tứ, mày điên rồi."

Cố Thần Sinh không phản bác, yết hầu cuộn lên xuống vài vòng, cụp mi,

"Đúng là em điên rồi, nhưng không chữa được."

Cố Noãn mặt đỏ bừng, định nói gì đó, nhưng lại thôi, nghẹn một lát, cuối cùng bất lực,

"Mày đã 32 rồi, không phải như lúc 18, mày làm gì ai cũng dung túng cho mày nữa. Mày phải chịu trách nhiệm với mọi thứ mày làm ra."

Nói rồi bỏ ra ngoài.

Cố Thần Sinh ngồi trong phòng bếp một hồi lâu, lát sau mới bật dậy, định ra về. Đi được một đoạn liền nhớ tới chuyện gì đó, quay lại, vợ

hết mặn tím trong giỏ bỏ vào túi, đem về.

Hic, mai là thứ hai rồi này

Vote và comment để tiếp thêm động lực tui lấp hố nhé

Nếu tối này được 200 votes, up luôn chương 18

Chương 18: Ngoan nào (2)

Hôm đó là ngày trời mưa tầm tã.

Hơn một giờ sáng. Cả toà lâu đài đã ngủ say.

Chỉ còn ngọn đèn ngoài sân màu vàng nhạt hắt vào cửa kính. Tiếng côn trùng kêu rả rích khiến Cố Noãn cực kì khó ngủ.

Bà vén chăn ngồi dậy, Hàn Mặc nằm bên cạnh nửa tỉnh nửa mơ giữ lấy tay bà,

"Đi đâu vậy?"

Cố Noãn mỉm cười, hôn chồng một cái, "Em đi vệ sinh."

Vừa bước ra khỏi phòng, không khí sạch sẽ tươi mát đã xộc vào sống mũi.

Trời có chút se lạnh, bà xuống bếp đun một ấm trà.

Phía sau bếp là nhà kho của ông cụ Cố. Có tiếng người nói chuyện đè nén, khe khẽ vang lên trong đêm,

"Ngoan nào."

"Anh hư vừa vừa thôi."

Sau đó là một hồi cười nói rúc rích.

Cố Noãn tò mò, trong nhà người hầu đều làm theo giờ, ban ngày mới đến, ban đêm trừ vệ sĩ luôn canh gác thì chẳng còn ai nữa. Không lẽ là vợ chồng anh cả nửa đêm ra đây nói chuyện yêu đương?

Rèm được kéo kín, kéo rèm ra sẽ là cửa sổ bằng kính trong suốt, bị nước mưa hắt lên loang lổ, nhưng vẫn đủ để bà nhìn thấy cảnh bên ngoài.

Dưới mái hiên, dưới ánh đèn màu vàng. Cố Thần Sinh ngồi trên ghế. Cố Dư ngồi trên bàn, đối diện với nhau, đôi chân khế đồng đưa.

Cố Thần Sinh đưa tay nắm lấy tay cô, ủ trong lòng bàn tay mình,

"Lạnh không? Nửa đêm kêu anh ra đây làm gì?"

Cố Dư nhìn anh đưa tay mình lên miệng, phả ra từng làn hơi ấm, híp mắt cười,

"Để anh nhìn thấy váy mới của em. Lúc nãy ăn cơm anh không thèm để ý đến."

Cố Thần Sinh bật cười, cắn ngón tay cô, "Anh để ý mà, đẹp lắm."

Anh vừa dứt lời thì Cố Dư đã hạ xuống môi anh một nụ hôn, "Thưởng cho anh."

Cố Noãn sững sờ, bất động. Tấm rèm rơi xuống, che đi cảnh vật bên ngoài.

Kể từ đó, mối quan hệ tưởng chừng bí mật này lại bị bà quan sát từng chút một.

Ví dụ như, ánh mắt Cố Thần Sinh nhìn Cố Dư trong mắt Cố Noãn đã

không còn đơn giản là ánh mắt của một người chú nữa.

Hay những lúc vô tình bắt gặp họ ở ngoài vườn sau, bà cũng không thể nghĩ đó là trùng hợp nữa.

Dần dần, bà đã có thể khẳng định, Lão Tứ và Dư Dư, vậy mà lại có quan hệ yêu đương với nhau. Trong mắt người ngoài chẳng khác gì loạn luân cả.

Bà cứ nghĩ, Lão Tứ đã trưởng thành rồi, cứ cho nó một phút mù quáng thì cuối cùng cũng sẽ nhận ra và tự cắt đứt đoạn tình cảm hoang đường này thôi. Nếu bà làm lớn chuyện, mọi người trong nhà sẽ biết. Lão Tứ là người ông cụ yêu thương nhất, Dư Dư cũng là đứa cháu nội ông cưng chiều nhất, cuối cùng hai người này lại yêu nhau, ai có thể chịu đựng được nhưng ông cụ đã tuổi cao sức yếu, làm sao vượt qua cơn sốc này?

Nhưng mọi chuyện lại không như bà nghĩ. Hai người này tiếp tục vụng trộm, không có điểm dừng. Nhiều lần bà đã muốn nói chuyện với Lão Tứ, nhưng lại vì sự dung túng đã thành thói quen dành cho đứa em út này mà do dự chần chừ.

Còn về Dư Dư, bà nghĩ nó vẫn còn nhỏ, với lại cũng là mới tiếp xúc với lão tứ, một chút rung động thiếu là chuyện bình thường.

Nhưng mọi chuyện đã đi quá xa rồi.

Cố Dư vừa về đã thấy ngay giỏ mận tím ở trên kệ bếp. Mừng rỡ cầm lấy chạy vào phòng ngủ.

"Anh mua cho em sao?"

Cố Thần Sinh đang làm việc, liếc cô một cái,

"Ngon không? Anh lấy ở nhà đi đấy."

Cố Dư ôm mặt anh hôn một cái, lưu lại vết son môi đỏ bừng trên má anh.

Cố Thần Sinh đưa tay quệt quệt, lắc đầu.

Đêm nay khi Cố Dư vừa ngủ say, Cố Thần Sinh đặt lên trán cô một nụ hôn rồi vén chăn ra ngoài.

Gió se se lạnh tấp vào mặt anh, buốt giá.

Nhưng không bằng trong lòng anh lúc này.

Cố Noãn nói đúng, anh đã không còn là thằng nhóc 18 tuổi gây chuyện rồi để người nhà ra đồn cảnh sát bảo lãnh về nữa. Bây giờ anh đã là người trưởng thành, đối với việc mình làm phải có trách nhiệm.

Anh phải có trách nhiệm với gia đình, với bố. Ông ấy đã kì vọng vào anh rất nhiều.

Nhưng còn Dư Dư của anh thì sao?

Cô ấy cũng đã đặt toàn bộ cuộc đời lên vai anh. Cả hai vai đều mang nặng.

Khói thuốc vờn quanh sống mũi, hòa tan vào màn sương đêm.

Phiền muộn ám lấy anh, phải làm sao mới tốt đây?

Cố Dư ngủ lại đập chặn, Cố Thần Sinh vuốt mặt, mệt mỏi đóng cửa ban công, kéo rèm lại.

Lại hôn cô một cái, một cái, bao nhiêu cũng không đủ.

Cố Thần Sinh bị đánh thức bởi tiếng ho của người trong ngực.

Anh mở mắt, tay đặt lên trán cô, không chênh lệch là mấy, có thể vì tay anh để trong áo cô cả đêm nên hơi nóng. Áp má lên trán cô, nóng bừng một mảnh.

Cố Thần Sinh giật mình, ngồi dậy xem đồng hồ.

Mới 4 giờ sáng.

Anh vỗ vỗ má cô, "Dư Dư?"

Cố Dư mặt đỏ bừng, đã rơi vào mê man, nhú mào, miệng hé ra nhưng một hồi lâu cũng không thốt nên lời, chỉ có những tiếng rên phát ra từ cổ họng. Mồ hôi bắt đầu dính lên tóc mai.

Cố Thần Sinh lại lay cô, "Dư Dư? Dậy nào, em bị sốt rồi."

Cố Dư nắm chặt lấy áo ngủ anh, mơ màng, "Cố Thần Sinh, cháu nóng."

Cố Thần Sinh ngồi bật dậy, nhìn ngoài trời vẫn chưa sáng. Sửa soạn cho cả hai một lát, bế cô ra xe, lái thẳng tới bệnh viện.

Lúc Cố Dư tỉnh dậy, trước mắt là một màu trắng xoá, trong không khí

có mùi thuốc khử trùng nồng nặc.

Mất một phút cô mới nhận ra mình đang trong bệnh viện. Nhìn xuống tay đang truyền dịch. Còn có một bàn tay khác nắm chặt tay cô.

Cố Thần Sinh ngồi bên cạnh đang ngủ gật. Hình như đi hơi vội nên anh chỉ kịp mặc thêm chiếc áo khoác mỏng cho cả hai người và thay bộ đồ dài tay cho Cố Dư.

Cô định mở miệng nhưng trong họng khản đặc, đành giật giật tay.

Cố Thần Sinh mở mắt, nghiêng đầu nhìn cô, thấy cô đã tỉnh, vội áp tay trên trán cô,

"Em còn thấy nóng nữa không?"

Cố Dư lắc đầu, "Không nóng lắm. Máy giờ rồi anh?"

Cố Thần Sinh rút điện thoại trong túi áo, "Gần 7 giờ."

Nhìn lên ống dịch, đã sắp cạn, anh gọi y tá vào rút kim cho cô,

"Chúng ta về nhé. Anh xin nghỉ cho em rồi, hôm nay ở nhà."

Cố Dư được anh ôm ra xe, chở về.

Cả ngày hai người đều quanh quẩn trong nhà. Cố Thần Sinh chỉ ra ngoài một lần mua cháo cho cô rồi lại ôm máy tính làm việc.

Cố Dư sắc mặt nhợt nhạt gối lên đùi anh đọc sách, thỉnh thoảng lại đưa tay sờ tóc anh một cái.

Cố Thần Sinh cúi đầu để cô sờ tóc lần thứ n, nhíu mày, thói quen này đâu ra vậy?

Học toàn thói xấu.

Nhưng vì cô đang ốm nên anh quyết định nhường nhịn, phối hợp.

Cố Dư cầm điện thoại lên xem một chút, giọng vẫn còn hơi khàn,

"Tốt nghiệp anh cho em đến công ty anh làm nhé?"

Cố Thần Sinh mỉm cười gian manh, "Tiểu cô nương, muốn đi cửa sau sao?"

Cố Dư híp mắt cười, "Có được không?"

Cố Thần Sinh bóp ngực cô, "Hối lộ gì đó đi."

Cố Dư nũng nịu một lát, hai người lại quấn quít trên sofa.

Chuyện của anh và Cố Noãn, Cố Thần Sinh không cho cô biết, nên sớm ngày hôm sau, sau khi đi học về, Cố Dư vô tư trở về nhà.

Cố Noãn vẫn tỏ ra bình thường, giờ cơm cả nhà đều gặng hỏi cô xem thử có biết bạn gái Cố Thần Sinh là ai không.

Cố Dư chỉ biết lắc đầu, lúng túng tránh ánh mắt Cố Noãn, cúi đầu ăn cơm.

Cố Mạn vừa ăn cơm vừa xem ti vi, bị Ôn Diệp đập một cái, meo máo.

Ăn xong, cả nhà đi lên phòng khách. Cố Dư ở dưới phòng bếp rửa

bát. Cố Noãn ngồi cắt hoa quả trên bàn ăn.

Bà lúc này cũng không cần giấu giếm gì nữa, cất giọng đều đều, đủ để cả hai người nghe,

"Cháu và Lão Tứ đã được bao lâu rồi."

"Choang" một tiếng, bát đĩa trên tay Cố Dư vỡ tan tành.

Cố Noãn nhìn cô vội vàng nhặt mảnh vỡ lên, thở dài,

"Không cần phải như thế, để đấy lát nữa cô dọn."

Mặt Cố Dư nóng hừng lên, hốc mắt cay cay, "Cô ba..."

Cố Noãn vẫn thản nhiên, "Trước khi mọi người biết, hai đứa hãy cắt đứt đi, ta sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra..."

Nói rồi xoay người bung đĩa hoa quả lên phòng khách cho mọi người.

Cố Dư đứng chôn chân tại chỗ. Nước mắt rơi lúc nào không biết, cô ngồi xuống, nhặt mảnh vỡ lên.

Máu đỏ thẫm rơi từng giọt xuống sàn nhà bếp trắng tinh, chói mắt.

Nước rửa chén còn đọng lại ngấm vào da thịt cô, đau đến tê buốt.

Hôm nay Cố Thần Sinh ở lại công ty làm việc đến khuya mới trở về.

Về nhà đã thấy Cố Dư ngủ trước, nghe thấy tiếng động liền giật mình

mở mắt,

"Cố Thần Sinh?"

Cố Thần Sinh "ừ" một tiếng, "Anh đánh thức em sao?"

Cố Dư "ừ", dụi dụi mắt, tiếp tục ôm chần đi ngủ.

Che giấu đôi mắt đã sưng đỏ.

Cố Thần Sinh tắt xong, lên giường ôm cô vào lòng,

"Dư Dư? Ngủ rồi sao?"

Cố Dư không lên tiếng, nhắm chặt mắt.

Cố Thần Sinh cọ cọ, "Hôm nay trời lạnh quá, anh muốn."

Cố Dư vẫn giả chết.

Cố Thần Sinh tiếp tục cọ cọ, "Vợ à..."

Cố Dư khịt khịt mũi, "Em không muốn, tránh ra."

Cố Thần Sinh nắm lấy tay cô, kéo về phía mình, "Vậy em sờ anh một lát đi."

Cố Dư giật tay về nhưng không được, anh dụi tay cô vào trong quần lót mình, "Sờ sờ thôi mà."

Ai mà biết sờ xong anh có giờ trò cầm thú không?

Nghĩ thế nhưng Cố Dư vẫn lật người, chui vào ngực anh, bàn tay

nhỏ được anh dẫn dắt, vuốt lên vuốt xuống, an ủi cự thú đã thức tỉnh.

Cố Thần Sinh vùi đầu vào mái tóc dài cô, yên lặng thở dốc. Thịnh thoảng vì cử động khác thường của cô mà rên lên từng tiếng trầm đục nơi cổ họng.

Một lúc lâu sau, Cố Dư chán ghét chùi tay lên người anh, Cố Thần Sinh hôn cô một cái, xuống giường vào phòng tắm một lần nữa.

Cố Dư chui lọt vào trong chăn, khắp nơi đều là mùi tanh nồng anh vừa xuất ra, khịt khịt mũi, đi ngủ.

Cá tháng 4 vui vẻ nha nha

Lướt đến đây đừng quên vote và để lại comment nhé

Chương 19: Do dự (1)

Cố Dư bị đánh thức lần thứ hai trong đêm. Nhưng lần này là vì tiếng sấm.

Cơn mưa rào đầu mùa bất chợt đổ xuống, lúc cô mở mắt ra đã thấy Cố Thần Sinh đứng bên cửa sổ kéo rèm lại, cách li toàn bộ âm thanh sấm rền, chỉ còn tiếng rào rào của cơn mưa.

Ánh đèn ngủ màu vàng nhạt, chăn gối trên giường hỗn độn.

Cố Dư cuộn người ở giữa, nhìn anh đi chân trần đến bên cạnh, quỳ một chân lên giường, cúi đầu hôn cô,

"Em giết mình sao?"

Cố Dư gật đầu, anh liền kéo chăn ra, nằm xuống cạnh cô, Cố Dư nhanh chóng rúc vào ngực anh.

Nằm một lát vẫn không thể ngủ tiếp, cô nhìn lồng ngực trần phập phồng của anh, ngón tay chọc chọc lên đó,

"Cố Thần Sinh?"

Lồng ngực anh rung lên một cái, anh trả lời bằng âm mũi,

"Hử?"

"Trước em anh chưa từng yêu ai thật sao?"

Cố Thần Sinh vuốt ve eo cô, nhắm mắt, trả lời,

"Thật."

"Tại sao vậy?"

"Lúc còn nhỏ thì lo quậy phá, đánh nhau, lớn thêm một chút liền dùng tất cả tinh lực để lập nghiệp, lớn thêm một chút nữa đã yêu em mất rồi."

"Một chút của anh là bao lâu?"

"Anh không biết, mỗi lần anh cảm thấy cuộc đời mình rẽ hướng."

Cố Dư ngược đầu nhìn anh, "Vậy sao?"

Cố Thần Sinh trầm mặc, hình như đã rất muốn ngủ rồi. Bàn tay vẫn vuốt ve đều đều trên eo cô.

Ngoài trời mưa rào dữ dội, bên trong là một mảng màu bình yên.

Cố Dư nghĩ ngợi một lát, đột nhiên cười lên, "Thật tốt."

Cố Thần Sinh nắm tay cô, cười đắc ý, "Anh tất nhiên tốt."

Cố Dư đặt ngón trỏ lên môi anh, mỉm cười, "Gặp được anh thật tốt."

Nhưng cũng thật đau lòng.

Hôm nay Cố Dư dậy sớm hơn thường ngày, từ phòng tắm bước ra vẫn thấy Cố Thần Sinh đang nằm sắp ngủ. Tắm lưng trần phơi ra

ngoài.

Trời âm u, từng tầng mây đen ngòm trôi trên bầu trời.

Cố Dư thong thả đi bộ tới trường.

Di động trong túi kêu "ting" một tiếng, có tin nhắn tới.

Là của Phỉ Phỉ.

"Lão nương mới có bạn trai."

Cố Dư mỉm cười, trả lời, "Thứ bao nhiêu?"

Hàn Phỉ Phỉ, "Mày coi tao là loại người gì? Lần trước là yêu cho vui, lần này cam đoan thật lòng."

"Lúc nào rảnh gặp nhau một chuyến."

Tin được gửi đi, Cố Dư ngẩng mặt nhìn bầu trời, trong lòng chua xót.

Người ta có thể công khai yêu rất nhiều người, còn cô, từ đầu đến cuối chỉ có duy nhất một người, lại không thể khoe khoang.

Tin tức Cố Thần Sinh có bạn gái đã nổi rần rần trên mạng. Bởi trước đó anh đã vốn nổi tiếng với sự nghiệp của mình rồi.

Quá xuất sắc.

Cố Dư ngồi học thỉnh thoảng lại nghe bạn học bên cạnh bàn tán về chuyện này, chán nản gục đầu.

Đột nhiên cảm thấy nản chí.

Vì không biết phải làm sao.

Tiếp tục làm lơ lời Cố Noãn?

Gần như là không thể.

Hôm nay là sinh nhật tuổi 17 của Cố Mạn.

Trời mưa liên miên không dứt.

Cố Dư đi mua quà cho nó, tiện thể mua giúp Cố Thần Sinh.

Chọn cả buổi chiều mới được một bộ váy mà mấy thời son môi, cô gói lại rồi bắt xe về nhà.

Diệp Lộ, Cố Noãn và Ôn Diệp đang nấu ăn ở dưới bếp.

Trên bàn ăn đặt một hộp bánh sinh nhật to đùng.

Cố Dư nhìn thấy Cố Noãn, tự động né tránh.

Khoảng 8 giờ tối, Cố Thần Sinh về, cả nhà bắt đầu ngồi vào bàn ăn.

Cố Mạn là người nhỏ tuổi nhất trong nhà, đương nhiên được cưng chiều.

Lúc Cố Thần Sinh vào nhà vệ sinh rửa mặt, đi ra hướng đến chỗ bên cạnh cô ngồi, liền bị Cố Dư đánh mắt ra hiệu đi chỗ khác ngồi.

Anh làm lơ, kéo ghế ngồi xuống.

Cố Noãn nhú mày nhìn hai người một cái.

Cố Dư cúi đầu càng sâu.

Cố Mạn ước xong, thổi nến, cả nhà bắt đầu ăn cơm. Không khí đầm ấm vui vẻ.

Cố Lự là người ít nói, hôm nay bỗng nhiên hỏi Cố Thần Sinh,

"Lão tứ, bạn gái chú là ai vậy?"

Cố Dư sắc nước, cúi người ho sù sụ, bàn tay anh khẽ khàng vuốt ve đùi cô, nói,

"Mọi người không biết đâu."

Ôn Diệp bĩu môi, "Chọn ngày đưa về ra mắt gia đình đi, sẽ không ai làm khó, chú giấu như vậy để làm gì chứ?"

Cố Thần Sinh cười cười, không đáp.

Ăn xong, mọi người đều lên phòng khách xem Cố Mạn bóc quà sinh nhật, nhìn khuôn mặt vui vẻ vô tư của con bé, Cố Dư mỉm cười.

Lúc này Cố Noãn ở bên cạnh đột nhiên nói, "Tiểu Dư, xuống đây cô muốn nói chuyện."

Cố Dư sợ hãi, theo bản năng nhìn Cố Thần Sinh, anh ngồi ở một góc xa, không nghe được điều Cố Noãn vừa nói. Thấy cô nhìn mình, anh khẽ che miệng mỉm cười.

Lúc Cố Noãn và Cố Dư lần lượt đi xuống phòng bếp, anh mới giật mình.

Cố Noãn chốt cửa phòng bếp lại, nhìn Cố Dư cúi đầu khép nép đứng một bên, thờ dài, nói,

"Hai đứa tính sao?"

Cố Dư cảm thấy hổ thẹn, chuyện tình yêu này bị phát hiện, còn bị hỏi trực tiếp như vậy, cô lúng túng,

"Cô ba... cháu...cháu không biết."

Cố Noãn cao giọng, "Vậy sao? Vậy hai đứa tiếp tục loạn luân sao? Tiếp tục lén lút sao? Sẽ được bao lâu? Đến khi ông nội biết, cả nhà biết, cháu có gánh được hậu quả không?"

Cố Dư bị cô nặng lời, suýt chút nữa bật khóc, nước mắt chảy dài trên má, không đáp.

Cố Noãn đè nén, tiếp tục nói, "Cô không cần biết giữa hai đứa đã xảy ra chuyện gì, lão tứ sẽ phải lấy vợ, cháu cũng sẽ lấy chồng, tuyệt nhiên không bao giờ có chuyện hai đứa sẽ ở bên nhau. Đó chính là đại nghịch bất đạo."

Cố Dư bị bốn chữ "đại nghịch bất đạo" làm giật mình, hốt hoảng, lắp bắp,

"Cô ba..."

"Cốc cốc cốc", tiếng gõ cửa nhỏ mà gấp gáp truyền đến. Cố Noãn đưa tay mở cửa.

Cố Thần Sinh lách người vào, nhìn hai người, thấy Cố Dư đang khóc liền nhíu mày, cầm lấy tay cô kéo cô về phía sau mình,

"Chị làm gì vậy?"

Cố Noãn nhìn anh che chắn cho Cố Dư, giận đến mức bật cười,

"Vô lí, vô lí không thể chịu được."

Cố Thần Sinh nắm chặt tay Cố Dư, "Chuyện này là em bắt đầu, em sẽ giải quyết, chị đừng mắng cô ấy."

Cố Noãn nhất thời nghẹn họng, không thể nói thêm điều gì nữa, khuôn mặt tức giận đến mức đỏ bừng, một hồi lâu sau mới thốt nên lời,

"Mày bị điên rồi, chuyện này nói ra sẽ không ai có thể tha thứ cho mày, kể cả Dư Dư, hai đứa làm như thế là bất hiếu, là loạn luân, là đáng kinh tởm."

Cố Thần Sinh nghe bà mắng, sức lực dùng trên tay cô ngày càng lớn, Cố Dư phía sau đã bắt đầu nức nở.

Cố Noãn thấy hai người im lặng, tiếp tục,

"Lão Tứ, trên tay mày đang là thanh danh của Cố gia, tương lai của Tiểu Dư, thậm chí là sinh mạng của bố, mày nghĩ bố nghe xong sẽ chịu đựng được sao? Mày lớn rồi, trưởng thành lên đi."

Cố Thần Sinh cúi đầu, vẫn yên lặng. Cố Dư đứng sau lưng anh nức nở.

Bà nhìn hai người, bất lực thở dài,

"Tao sẽ nói với anh cả để Cố Dư đi du học, chuyện gì tao cũng sẽ dung túng cho mày, riêng chuyện này, không, bao, giờ."

Nói rồi kéo cửa bỏ ra ngoài.

Cố Thần Sinh bị tiếng khóc của Cố Dư thức tỉnh, anh xoay người, nâng mặt cô lên, ngón cái đưa lên lau nước mắt cho cô,

"Ngoan, đừng khóc."

Cố Dư dụi dụi vào bàn tay anh, cố gắng dằn nén tiếng nức nở.

Cố Thần Sinh sợ mọi người nghe thấy, mở cửa sau kéo cô ra ngoài.

Cố Dư ngồi trên ghế, nhìn anh đứng trước mặt, cố để giọng mình không bị lạc đi,

"Chúng ta sẽ chia tay sao?"

Một mảnh im lặng.

Anh không trả lời, nếu như là trước kia, anh sẽ thật nhanh trừng phạt cô bằng một nụ hôn.

Nhưng hôm nay, anh im lặng.

Cố Dư cũng im lặng, tiếng khóc của cô đột nhiên im bật. Trái tim trở nên lạnh lẽo.

Cô từ từ đứng dậy, cố mở to mắt để nước mắt không tiếp tục trào ra, xoay người định rời đi.

Cố Thần Sinh đột ngột kéo cô lại, ôm chầm lấy cô từ phía sau, giọng anh run run,

"Cố Dư, sẽ không, chúng ta sẽ không chia tay."

Cô cười chua xót, "Anh do dự."

Đây là một lời khẳng định.

Hơi thở trên vai cô ngày càng nóng rực, nhưng vòng tay trên eo cô đã nói lòng đi, tựa như không còn sức lực.

Cố Dư thoát khỏi vòng tay anh, xuyên qua màn mưa rời đi.

Chỉ còn một bóng dáng cô độc trong đêm tối, mưa càng nặng hạt, đôi chân anh vẫn như đeo chì, không nhấc lên nổi.

Cố Dư không vào nhà, mà đi theo con đường ngoài vườn đi thẳng ra cổng, đón xe trở về thành phố.

Ngồi trên xe, cô gọi điện cho mẹ.

Diệp Lộ "alo" một tiếng, bên trong có tiếng ồn ào cười nói của cả nhà, "Sao vậy? Có chuyện gì thì xuống nhà nói, ở trong nhà cũng gọi điện, bố mẹ cho mày nhiều tiền quá rồi đúng không?"

Cố Dư run run, phải mở miệng mấy lần mới cất được giọng,

"Con gọi báo với mẹ một tiếng, con có việc gấp nên đã bắt xe về trước rồi. Mẹ nhớ nói Tiểu Mạn sinh nhật vui vẻ giúp con nhé."

Nói rồi cúp máy.

Vừa định cất điện thoại vào trong túi, lại nghe "ting" một tiếng, thông báo tin nhắn tới.

Cố Dư mở ra, là tin nhắn đến từ "Chú út"

"Anh yêu em."

"Sẽ không chia tay. Anh đã không do dự khi yêu em, nên bây giờ anh cũng không do dự. Không bao giờ."

Nước mắt vừa nuốt vào trong lại không khống chế được mà chảy ra ngoài. Cố Dư cắn chặt môi để không bật ra tiếng nấc.

Tài xế ngồi phía trước nhìn cô qua gương chiếu hậu, thương tiếc lắc đầu.

Cố Dư về nhà, quét vôn tay, mệt mỏi đá giày, đi chân trần vào nhà.

Lúc đi thì vui vẻ, không ngờ khi về đã thảm thương đến mức này.

Cô ngã người trên sofa, ngẩn ngơ nhìn về phía vô định, thờ dài.

Hơn 2 giờ sáng, Cố Thần Sinh cả người ướt sũng nhẹ nhàng mở cửa, nhìn thấy đôi cao gót đá lung tung trước cửa, cúi người xếp lại.

Vừa vào phòng khách đã thấy Cố Dư nằm trên sofa, đầu tóc cô hơi ẩm ướt, ngủ quên trên sofa, đôi mắt sưng mọng, chóp mũi đỏ bừng.

Tim anh như bị khoét đi một miếng, cúi người đưa tay lau đi vệt nước mắt còn lưu lại trên má cô, nói thật khẽ,

"Anh xin lỗi."

Cố Dư nhú mày, không biết mớ phải cái gì, nắc khẽ.

Chắc chắn là ác mộng.

Hạ xuống mi mắt cô một nụ hôn.

Tội nghiệp ghê

Mọi người cũng đừng trách Cố Noãn, bà ấy là người tốt

Chương 20: Do dự (2)

Một giấc ngủ này, Cố Dư mê man đến tận hơn 10 giờ sáng hôm sau mới tỉnh dậy.

Cũng may hôm nay là cuối tuần.

Mọi việc tối hôm qua trong giây lát ùa về, trái tim lại thắt lại.

Cô nhìn xung quanh, chăn gối hỗn độn, tối qua anh đã về.

Trên người cũng đã thay một bộ đồ ngủ mới.

Cô ngồi dậy, tựa lưng vào đầu giường, ngẩn người.

Cô nhớ, tối qua Cố Noãn nói rằng sẽ cho cô đi du học.

Cô cũng nhớ tới sự im lặng của Cố Thần Sinh.

Đây sẽ là dấu chấm hết sao?

Cố Dư cắn môi, bật cười. Có thể hy vọng gì chứ? Ngay từ đầu vốn dĩ không nên hy vọng.

Buổi tối, lúc Cố Dư đang nằm trên sofa xem tivi.

Cố Thần Sinh trở về. Anh vừa nhìn cô, vừa thay giày.

Cố Dư đương nhiên biết anh về, không để ý, cũng không lên tiếng.

Lúc anh đến gần, ngồi xuống trước mặt cô, nhìn kĩ một lát, xác nhận ngày hôm nay không khóc, hài lòng vuốt tóc cô một cái,

"Ăn tối chưa?"

Cố Dư né tránh bàn tay anh, thản nhiên đáp, "Ăn rồi."

Cố Thần Sinh nắm lấy ngón tay cô, đưa lên miệng hôn,

"Ngày hôm nay làm gì?"

"Ở nhà thôi."

Giọng điệu không lạnh không nhạt của cô, nghe qua rất bình thường, nhưng Cố Thần Sinh biết, cô đang giận.

Cố Dư không để ý đến anh, đẩy đẩy anh, "Em muốn xem phim, anh đừng ngồi đó nữa."

Cố Thần Sinh bị cô đuổi, đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống, âm thầm thở dài, đi vào phòng.

Không khí trong nhà chưa bao giờ mất tự nhiên như vậy. Lúc Cố Dư nằm trên giường nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, suy nghĩ có nên sang phòng bên cạnh ngủ không.

Suy nghĩ một lát, vẫn thấy không ổn, liền xuống giường, lấy từ trong tủ đồ ra một chiếc gối ôm dài đặt chính giữa giường lớn.

Cố Thần Sinh cời trần đi ra, thấy cảnh này, có chút đau lòng, giận thật sao?

"Tách", đèn lớn tắt đi, chỉ để lại ánh đèn màu vàng nhạt. Cố Dư

không thể ngủ ngon nếu không có đèn ngủ.

Cố Thần Sinh vén chăn nằm lên giường, nhìn cô đưa lưng về phía mình, nhỏ giọng kêu,

"Dư Dư?"

Không trả lời, anh biết cô chưa ngủ.

Vài phút sau.

"Bịch" một tiếng, chiếc gối ôm bị vút xuống đất, lăn một vòng đến cuối chân giường.

Cố Dư đã đoán trước kết cục này, không bất ngờ.

Cố Thần Sinh nhích người đến gần cô, nhẹ nhàng ôm gọn vào lòng,

"Giận anh sao?"

Cố Dư vẫn không trả lời, lông mi ẩm ướt khẽ rung rung.

"Anh xin lỗi."

"Anh yêu em."

Giọng Cố Dư khàn khàn cất lên,

"Anh hối hận không?"

Cố Thần Sinh ôm cô chặt hơn, "Không, chưa bao giờ."

Cô trong lòng sục sục,

"Nhưng em thì rồi, vốn dĩ chúng ta không nên bắt đầu."

Cô đã quá xem nhẹ chuyện này, đã từng nghĩ chỉ cần có tình yêu, mọi người sẽ tha thứ và tác thành cho cả hai.

Nhưng đến hôm qua, nhìn phản ứng của Cố Noãn, cô đã biết mình sai rồi.

Sai ngay từ khi bắt đầu.

Cố Thần Sinh hình như tức giận khi nghe câu nói vừa rồi của cô, trầm giọng,

"Dư Dư, không được nói bậy."

Cố Dư nhắm mắt, một giọt lệ trào ra, rơi trên mu bàn tay anh, nóng hổi.

Lại im lặng.

Cố Thần Sinh thở một hơi dài, hôn lên tai cô,

"Đừng nghĩ lung tung, chúng ta sẽ không chia tay, không bao giờ."

Cố Dư không trả lời, cười giấu trong lòng.

Cố Thần Sinh, anh còn ngây thơ hơn cả em nữa.

Sáng hôm sau, Cố Dư tỉnh dậy trong vòng tay anh.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, mới 4 giờ sáng.

Cựa quậy một chút, nhắm mắt định tiếp tục ngủ.

Cố Thần Sinh bị cô làm tỉnh, mơ màng kéo cô về vòng tay mình,

"Sao vậy?"

Cố Dư không trả lời, im lặng ngủ tiếp.

Nhưng Cố Thần Sinh lại không thể ngủ thêm được nữa.

Anh lại nghĩ về chuyện của hai người.

Trong lòng canh cánh, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến khả năng chia tay.

Đúng vậy, Adam và Eva ăn trái cấm nên mới bị đày xuống nhân gian.

Cúi đầu nhìn người đã ở trong lòng anh suốt 4 năm nay.

Cô ngủ an tĩnh, nhưng mày lại nhíu chặt, sắc môi nhợt nhạt.

Nhìn qua đã đau lòng.

Ban đầu đã hứa sẽ bảo hộ cô, vậy mà lại thất hứa.

Hôn lên môi cô, Cố Dư né tránh, anh vội vã đuổi theo.

Cuối cùng hai cánh môi quện vào nhau, Cố Dư cũng không thể tiếp tục giả vờ, đáp lại.

Ngọn lửa bùng lên trong căn phòng nhỏ.

Cố Thần Sinh áp sát người cô, bàn tay to lớn quấn chặt lấy eo cô, hít sao không kể hờ.

Cố Dư rên lên từng tiếng trong cổ họng.

Hai người nằm nghiêng, bầu ngực mềm mại nở rộ trong tay anh.

Cố Thần Sinh từ phía sau tiến vào, Cố Dư không nhịn được bật ra tiếng rên đè nén.

Cố Thần Sinh chuyển động thất lưng, đôi môi lưu luyến trên đôi vai gầy, thì thầm,

"Đừng giận anh, anh sẽ không kiên cường nổi."

Cố Dư không còn sức trả lời, váy ngủ trên người vẫn nguyên vẹn.

Tà váy che lấp đến đùi, che lấp luôn nơi hai người giao hợp.

Có dòng nước chảy xuống, thấm trên lớp vải màu đỏ một vết sẫm màu.

Bàn tay từ trên ngực cô dờ xuống bụng dưới, anh cảm nhận rõ sự gồ lên mỗi khi mình tiến vào.

Nhẹ nhàng đè ép, Cố Dư như phát điên, khoái cảm đến dồn dập, động tác của anh cũng càng nhanh, càng mạnh.

Có mảnh lụa nơi váy vướng vào, theo gậy thịt to lớn chen vào bên trong cô, cọ sát với miệng huyết.

Cố Dư hét lên một tiếng, thân thể run rẩy, ngậm chặt lấy gậy thịt

khiến Cố Thần Sinh không nhịn được càng nhanh thêm, mỗi lần ra vào bọt nước đều văng tứ tung.

Gần sáu giờ sáng, Cố Dư là người nằm sấp trên giường. Cố Thần Sinh bên cạnh lưu luyến từng tắc da thịt trên cơ thể cô, hôn khắp nơi.

Cố Dư lắc người, "Anh yên đi."

Cố Thần Sinh cười khế, nằm nghiêng bên cạnh, nhìn vào mắt cô, mọng nước.

Cố Dư bị anh nhìn đến mắt tự nhiên, lật người vùi vào chăn.

Chỉ tiếc là trong chăn cũng ám đầy mùi hương tanh nồng của cuộc hoan ái vừa rồi.

Được một lát liền hắt ra, đã rơi ngay vào hồ nước dịu dàng trong mắt anh.

Khoé mắt anh cong lên ý cười nồng đậm.

Cố Dư hơi khó chịu, anh định xem như chưa có chuyện gì xảy ra sao?

Về chuyện tối hôm trước.

Cố Thần Sinh ôm cả người lẫn chăn vào lòng,

"Còn giận nữa không?"

Cố Dư vốn muốn nói rằng cô không hề giận, nhưng lời vừa định thốt ra lại thôi. Sẽ càng thêm mệt mỏi.

Cô sẽ tận dụng hết những ngày hạnh phúc còn lại, cũng sẽ cố gắng duy trì.

Cố Thần Sinh nhìn về mặt đăm chiêu của cô, nghiêng người nhìn đồng hồ một cái,

"Sáng nay có tiết không?"

Cố Dư ngáp một cái, "9 giờ."

Cố Thần Sinh nhân lúc cô hé miệng, ngón trỏ chọc vào hàm răng cô, cọ cọ,

"Vậy ngủ thêm một lát nữa."

Cố Dư nhả ngón tay anh ra, xoay người ngủ.

Sinh hoạt bình thường.

Một người đi học, một người đi làm.

Hai người đều tự nhiên không nhắc đến chuyện tối đó nữa, cũng không về nhà.

Cứ thế, hai tuần sau, Cố Dư được Cố Đông gọi điện, nói muốn gặp mặt.

Cố Dư trở về lâu đài, lên thư phòng của bố, gõ cửa.

"Vào đi."

Cố Dư tiến vào, xoay người khép cửa lại, đến trước mặt ông,

"Bố, bố có chuyện muốn nói sao ạ?"

Cố Đông nghiêm nghị, tháo kính,

"Ngồi xuống đi con."

Cố Dư sợ sệt. Ông hỏi,

"Sắp tốt nghiệp rồi, con đã có dự định gì chưa?"

Cố Dư cười nói, "Con sẽ xin việc ở công ti trong nước thôi ạ."

Cố Đông gật gù, uống một ngụm trà, hỏi tiếp,

"Con có muốn đi du học không?"

Không ngoài dự đoán, tay Cố Dư run lên khe khẽ, nắm chặt vào nhau, khớp xương trắng bệch, đó dự trả lời,

"Con sao cũng được ạ."

"Lúc trước bố mới liên lạc với một người bạn, ông ấy giới thiệu cho bố vài ngôi trường đại học ở Mỹ, cũng không tồi, con cân nhắc xem nhé."

Cố Noãn là em gái của ông, đương nhiên thuyết phục có sức ảnh hưởng.

Cố Dư rầu rĩ, "Để con xem đã ạ."

Buổi tối về, Cố Dư kể lại chuyện này cho anh.

Sắc mặt anh ngưng trệ, màu mắt sẫm lại, "Em đừng đồng ý."

Cố Dư nhìn anh một lát, bật cười, nói với anh nhưng lại như đang nói với chính mình,

"Tại sao?"

Cố Thần Sinh nhíu mày nhìn cô, "Em đồng ý rồi sao?"

Cố Dư lắc đầu, "Vẫn chưa, em nói với bố rằng mình đang cân nhắc."

Cố Thần Sinh ôm cô vào lòng, "Dư Dư, để anh."

Qua ngày hôm sau, Cố Thần Sinh chở Cố Dư đi học xong, lái xe thẳng về nhà.

Cố Noãn đang tưới hoa trước cổng, thấy anh về, chưa kịp nói gì đã đi vào nhà, vội vàng kéo tay anh lại,

"Mày định nổi điên cái gì nữa?"

Cố Thần Sinh nhìn bà, "Em muốn thừa chuyện với bố."

"Bố", một cú tát trời giáng cứ thế rơi trên mặt anh.

Người hầu ở trong nhà kinh ngạc nhìn cảnh này.

Cố Noãn đè nén, "Mày bị điên rồi."

Cố Thần Sinh bị đánh đến nghiêng đầu sang một bên, một lát sau cúi đầu nói,

"Em muốn tách khỏi Cố gia."

Cố Noãn tựa như phát điên, tựa giận tựa cười, thô lỗ nắm áo anh kéo ra phía sau nhà.

Cố Thần Sinh một thân cao lớn để mặc bà kéo đi, từ đầu đến cuối đều cúi đầu trầm mặc.

"Mày nói đi, hai đứa chúng mày yêu nhau được bao nhiêu? Có lớn hơn được tình yêu Cố gia dành cho mày không?"

Cố Thần Sinh trầm mặc, bà tiếp tục mắng,

"Mày đã 32 tuổi rồi, sự nghiệp trên tay đã lớn như thế, trải đời cũng đã hơn mười năm rồi, mày còn định không hiểu chuyện đến khi nào nữa?"

"Em không thể sống thiếu cô ấy."

Cố Noãn bật cười, nghiêng răng,

"Chúng mày là chú cháu, là chú cháu đấy. Loạn luân là thứ quan hệ đáng kinh tởm, mày nghĩ lại đi."

Cố Thần Sinh nhìn bà, "Bốn năm trước, trước khi biết quan hệ này, chúng em đã yêu nhau rồi."

Cố Noãn kinh ngạc, há hốc miệng, dường như không thể tin nổi, đứng trân trân tại chỗ, một lúc lâu cũng không nói nên lời.

Một lúc lâu sau, bà mới lên tiếng,

"Tiểu Sinh, coi như chị xin mày, mày đừng làm loạn nữa, mày vì gia đình mà buông bỏ đi. Hai đứa mày dùng loại quan hệ này yêu nhau, mày nghĩ thiên hạ người ta sẽ nghĩ chúng mày là loại người gì?"

"Vì Cố gia, vì bố, vì mọi người, vì Dư Dư, cũng là vì mày. Chị nói lần cuối cùng, nếu chúng mày vẫn chưa cắt đứt, tao sẽ nói với anh cả."

Cố Thần Sinh im lặng, một lát sau bật cười tự giễu,

"Chị nghĩ chúng em đã dây dưa suốt 4 năm trời, nói buông là buông được sao?"

Chưa kịp chờ Cố Noãn trả lời, anh đã mím môi, nhìn bà là lắc đầu một cái, rời đi.

Éc éc đau lòng quá đi

Chương 21: Dứt khoát (1)

Chuyện gì đến rồi sẽ đến.

Cố Thần Sinh ngồi trên ban công, khói thuốc muôn hình vạn trạng, bên cạnh anh là hộp thuốc chỉ còn trơ hai ba điếu.

Áo sơ mi chỉnh tề đã bị lôi ra khỏi thắt lưng, cà vạt lỏng lẻo trên cổ áo, anh mệt mỏi ngoài tựa vào cửa kính sau lưng, nhìn màn đêm dần buông xuống thành phố hoa lệ.

Đột nhiên muốn cười, đưa tay che mắt.

Ngay từ lúc áo đầu tiên đã gài sai, nhưng cài đến chiếc cuối cùng mới nhận ra điều đó.

Có một số việc, ngay từ đầu đã sai rồi, nhưng đến khi không thể cứu vãn được mới chịu chấp nhận.

Cố chấp theo đuổi một điều không nên theo đuổi, là đúng hay sai?

Tự đến.

Tự đi.

Nhưng Dư Dư của anh thì làm sao bây giờ?

Cố Thần Sinh chưa bao giờ cảm thấy mình ngu ngốc như bây giờ.

Thiếu suy nghĩ. Kích động. Bồng bột.

Và còn vô dụng nữa.

Trong lòng rối mù, bao nhiêu suy tính suốt mấy năm nay tan tành trước hiện thực nghiệt ngã rằng anh không thể làm gì.

Nước mắt lạnh lẽo tràn qua kẽ ngón tay, màn đêm hiu hắt.

Lạnh lẽo.

Cố Dư mở cửa nhà, đèn bật sáng nhưng tìm mãi không thấy anh đâu, gọi mấy tiếng,

"Thần Sinh?"

"Cố Thần Sinh?"

Tấm rèm nơi cửa ban công khẽ lay động, chứng tỏ cửa thông ra ban công đang mở.

Cố Dư tiến gần kéo tấm rèm ra,

"Thần Sinh?"

Người đàn ông đi chân trần, quần áo xộc xệch ngồi bệt dưới nền gạch lạnh lẽo, vùi cả gương mặt vào lòng bàn tay.

Cô hốt hoảng chạy đến, ngồi xuống cạnh anh, kéo tay anh ra,

"Cố Thần Sinh, xảy ra chuyện gì?"

Anh ngẩng mặt nhìn cô, đôi mắt đỏ ngầu, sâu thẳm thẳm.

Anh khóc. Cố Thần Sinh cao cao tại thượng của cô thế mà lại khóc.

Nhìn anh cô cũng đã hiểu ra phần nào, không hỏi nữa.

Hai tay ôm lấy mặt anh, nhẹ nhàng lau khoé mắt.

Trán cụng trán, cô chua xót mỉm cười,

"Cố Thần Sinh của em đang khóc sao? Thật hiếm thấy."

Anh chậm rãi ôm lấy cô, vùi vào ngực cô, cánh tay quấn lấy thắt lưng, giây phút này anh chẳng khác gì một đứa trẻ.

Chuyện gì thế này?

Sống mũi cô đã bắt đầu cay cay, đưa tay luồn vào mái tóc ngắn của anh, nhẹ nhàng vuốt ve, an ủi.

Cố Thần Sinh cứ yên lặng như thế, anh như người say, không thể kiểm soát được cảm xúc, dụi dụi vào lòng cô tìm an ủi.

Không biết qua bao lâu, khi Cố Dư cảm thấy lạnh, cô mới kéo anh ngồi dậy, dịu dàng nói,

"Vào nhà nhé, ngồi đây cảm lạnh thì làm sao bây giờ?"

Cố Thần Sinh cao lớn loạng choạng ngồi dậy, vò vò mái tóc ngắn rối bù, ôm bả vai cô trở vào nhà.

Cố Thần Sinh ngồi bên mép giường, thất thần nhìn Cố Dư đang lục lọi trong tủ quần áo.

Cô cầm một bộ đồ ngủ đưa cho anh, "Đi tắm đi anh."

Cố Thần Sinh nhìn theo từng cử động của cô, một lát sau mới chậm rãi đứng dậy, cúi người ôm chầm lấy cô, vùi sâu vào gáy cô, giọng tựa như đang nỉ non,

"Dư Dư, anh sẽ không chia tay."

Nói cho cô, cũng là nói cho chính mình.

Cố Dư cảm thấy khoảng thời gian này không nên nhắc tới mấy chuyện kia, chỉ thêm mệt mỏi mà thôi, xoa xoa lưng anh, dỗ dành,

"Sẽ không đâu, anh mau đi tắm đi mà."

Cố Thần Sinh nghe lời, tắm rửa qua loa một lát, ra ngoài. Cố Dư đã tắm xong ở phòng tắm bên cạnh, đang ngồi trên giường sấy tóc.

Anh yên lặng tiến đến, ngồi cạnh cô, bật điện thoại lên xem tin nhắn tới, thần sắc vô cùng mệt mỏi.

Một lát sau, vô tình nhìn sang cô, ánh mắt đã lia trúng một bộ ngực.

Cố Dư đang chỉnh đai váy ngủ nên dây trên vai áo vì cử động của cô mà rủ xuống, lộ ra hơn nửa bầu ngực trắng nõn, quả anh đào nhỏ cũng lộ ra ngoài.

Cố Dư nhìn sang, chạm vào ánh mắt anh, liếc một cái,

"Luuu mạnh."

Đứng dậy thay váy mới, không sửa được.

Cố Thần Sinh buông điện thoại xuống, tiến tới nhẹ nhàng ôm lấy cô

từ sau.

Bàn tay to lớn khẽ vuốt ve chiếc bụng nhỏ,

"Anh muốn..."

Tay Cố Dư đang đặt trên móc đồ áo run lên một cái, bật cười, xoay người lại,

"Trùng hợp, em cũng muốn."

Đêm nay Cố Thần Sinh không còn mạnh bạo, cũng không còn làm mấy sở thích kì dị trên giường của mình nữa.

Hai người đứng trước tủ đồ, bên cạnh là chiếc gương dài hơn hai mét đặt sát đất.

Một chân Cố Dư vắt lên khuỷu tay anh, chân còn lại vắt và nhón lên để phù hợp với chiều cao của anh.

Anh từ phía sau tiến vào như vũ bão, bên tai là tiếng thở dốc trầm đục không ngừng, anh đặt môi bên vai cô, không ngừng dụ hoặc,

"Dư Dư của anh..."

Cố Dư ngửa đầu nhắm mắt, cự thú của anh to lớn, tiểu huyết của cô phải thật vắt và mới có thể ngậm hết.

Vô tình nhìn sang bên cạnh, tư thế lả lơi của hai người hiện ra không sót một chi tiết nào.

Một trắng một đồng. Không kể hờ.

Một tay anh chống lên cửa tủ đồ, tay còn lại ôm lấy đùi cô nhấc lên cao, hằn lên làn da một dấu tay đỏ bồng đến nhức mắt.

Vì chân cô đang ở trên tay anh nên nơi kết hợp của cả hai người đều không có thứ che chắn, hoàn toàn kinh diễm mà lộ ra bên ngoài.

Gậy thịt thô to thẳng tắp, không ngừng đỉnh vào sâu bên trong, miệng tiểu huyết như căng ra, mỗi lần anh rút ra lại kéo theo một mảnh thịt đỏ bồng.

Hai cánh mông cô cũng bị bụng dưới săn chắc của anh đánh vào liên tục, đỏ bồng.

Có dòng nước ấm chảy dọc theo bắp đùi cô rơi vãi xuống sàn nhà.

Cố Thần Sinh yên lặng dùng sức một lát, cảm thấy chưa đủ, xoay người cô lại, lùa hết trang sức mỹ phẩm trên bàn xuống đất, đặt Cố Dư ngồi lên trên, đối diện mình.

Gậy thịt không nặng không nhẹ vỗ vào nơi đó của cô, lầy lội ẩm ướt.

"Phụt" một tiếng, lại tiến vào, tiếp tục cuộc chinh phạt.

Hai ngực cô bị một bàn tay anh nắm lấy, thịt trắng nõn tràn ra ngoài kẽ ngón tay, Cố Dư có chút đau, khóc lên,

"Thần Sinh, đừng bóp...a...em đau..."

Cố Thần Sinh cúi đầu, ghé vào tai cô, thì thầm,

"Anh cũng đau..."

Lực trên tay đã nhẹ hơn, nhưng vẫn trần trọc xoa nắn.

Một tiếng sau, Cố Thần Sinh ngồi dưới đất, lưng tựa vào giường.

Cố Dư mệt nhoài ngồi trên người anh, gậy thịt đã mềm chôn trong hoa huyết. Dù đã mềm đi những vẫn còn rất trướng, cô khó chịu vịn vào một chút, eo nhanh chóng bị đè lại,

"Ngoan nào, anh mệt rồi, không đủ sức thêm lần nữa đâu."

Cố Dư gục đầu trên vai anh, hô hấp phả dồn dập lên cổ, suy nghĩ một lát, cô do dự, bàn tay trườn lên ngực anh,

"Vậy anh có muốn thêm lần nữa không?"

Cố Thần Sinh nhìn chăm chăm vào mắt cô, yết hầu cuộn lên xuống liên tục.

Ánh mắt anh dờn xuống miệng cô, Cố Dư cảm thấy vật vẫn đang bên trong tiểu huyết mình đã dần cứng lên rồi.

"Được sao?"

Mấy năm yêu nhau, Cố Dư chưa bao giờ làm như thế.

Đôi mắt cô cong lên, bò từ trên người anh xuống, nhìn "người anh em" đang ngóc đầu trời dậy kia, cười,

"Anh ngồi lên giường đi."

Cố Thần Sinh nghe lời, chống tay ngồi lên mép giường.

Cố Dư quỳ giữa hai chân anh, trong tay là gậy thịt màu đỏ tím thô to, cô nhìn anh một cái, ghé sát lại ngửi một chút, mùi tình dục nồng đượm dễ ngửi xộc vào mũi.

Vươn lưỡi ra liếm một chút. Bắp đùi Cố Thần Sinh run lên, cổ họng anh phát ra tiếng rên đè nén.

Cố Dư nếm một chút, không khó ăn như cô tưởng tượng, liền dứt khoát cúi đầu.

Shit!

Cố Thần Sinh chửi thề một tiếng, tất cả mọi cơ bắp trên người đều căng lên.

Hai cánh môi cô mơn man từ trên xuống dưới, vì quá dài nên không thể ngậm hết được, liền dùng tay nắm lấy nửa còn lại, vuốt ve.

Đầu lưỡi mềm như nước liếm quanh quy đầu nhờn đặc, đem hết chất lỏng đó cuốn vào cổ họng.

Hai má Cố Dư hóp lại, khuôn mặt đỏ bừng, một phần vì xấu hổ, còn lại là vì miệng nhỏ không thể dung nạp hết kích thích khổng lồ kia.

Cự thú trong miệng ngày càng to hơn, mái tóc đen dài của cô phủ lên đùi anh, không ngừng lay động.

Tay Cố Thần Sinh dờ ra sau ót cô, chậm rãi vừa vuốt ve, vừa giúp cô nhanh hơn,

"Dư Dư, nhanh hơn một chút..."

"Ba" một tiếng, gậy thịt bật ra khỏi miệng cô, nhầy nhụa từ trên xuống

dưới.

Cố Dư bất mãn lườm anh, nếu như không phải thấy anh buồn phiền thì lúc này anh đã ăn đập rồi nhé.

Cô vỗ mạnh vào "Tiểu Cố" nhắc chân bò lên giường.

Cố Thần Sinh hung dữ nắm lấy cổ chân cô, kéo lại phía mình, vỗ mạnh lên mông cô một cái,

"Em quyến rũ xong rồi chối bỏ trách nhiệm sao?".

Miệng Cố Dư vẫn hơi mồm, không thèm đáp lại, mặc kệ anh làm càn, nhắm mắt đi ngủ.

Cố Thần Sinh lưu manh tách chân cô ra, cắn ngón tay vào, không chừa cho cô chút mặt mũi, ra sức dày vò.

Cố Dư vận vẹo người muốn tránh, đưa tay định gạt anh ra lại bị anh nắm lấy, bẻ ra sau.

"Thích miệng trên hay miệng dưới?"

Cố Dư cắn môi, hai mắt mọng nước, nhìn anh,

"Đồ lưu manh."

Cố Thần Sinh không ngại, cắn lên ngực cô một cái, đưa tay vuốt vuốt gậy thịt sưng đau của mình, đặt trước tiểu huyệt cô, cười cười,

"Được, lưu manh toàn tập cho em xem."

Một tiếng sau, trong phòng ngủ dần yên tĩnh.

Đèn ngủ bật sáng.

Cố Thần Sinh nhìn Cố Dư gối lên ngực mình ngủ thiếp đi, vuốt ve mái tóc cô.

Thở dài.

Trần trọc đến gần sáng, mới chui vào chăn đi ngủ.

Tháng năm.

Còn một tháng nữa là Cố Dư đã tốt nghiệp rồi, Cố Thần Sinh đã dành ra một buổi để hướng dẫn cô làm hồ sơ nộp lên công ty anh.

Suốt thời gian này, hai người thỉnh thoảng có về nhà nhưng không về một lúc hai người.

Mỗi lần Cố Noãn hỏi đến, Cố Dư đều ậm ờ đối phó.

Dự án mới của công ti Cố Thần Sinh đã bắt đầu khởi động, anh bận đến mức có đêm chỉ kịp nhắn tin cho cô báo trước rồi ở lại công ti suốt đêm.

Hầu hết lúc anh về nhà cũng đã nửa đêm khuya hoặc rạng sáng. Chỉ kịp tắm rửa, ôm cô ngủ một chút rồi lại dậy đi làm.

Cố Dư đã quen, hai người có lúc xa nhau đến nửa năm trời, chỉ một ngày hai ngày đã không chịu được, thì cô đúng là "gà" quá.

Chả là lớp tui lại dờ chừng lười học tập thể vào đúng dịp thi học kì nên thầy cô tăng xông lên ra bài tập tới tấp, thời gian lên Facebook cũng không có luôn ấy

Hôm nay vừa rảnh một chút đã phi lên Wattpad liền đây

Yêu thương

Nhớ vote và để lại comment nhé hiuhiu

Chương 22: Dứt khoát (2)

Hôm nay Diệp Lộ vừa đi dự một bữa tiệc tối cùng chồng trở về, Cố Đông vừa về đã đi thẳng lên phòng, bà tranh thủ xuống bếp pha cho ông một chút mật ong giải rượu.

Cố Noãn vẫn đang thức, nghe tiếng động dưới lầu liền mở cửa đi xuống.

Diệp Lộ nhìn bà, uống một ngụm nước,

"Không ngủ à?"

Cố Noãn khép cửa lại, đến rót nước,

"Em có chuyện muốn nói."

Diệp Lộ nhìn sắc mặt nghiêm trọng của em chồng, phì cười,

"Sao vậy?"

Cố Noãn kéo tay bà ngồi xuống, vân vê mép cốc, hỏi,

"Chị có ý định để Dur Dur quen bạn trai chưa?"

Nhắc đến chuyện này, Diệp Lộ lại đau đầu, bà chặc lưỡi lắc đầu,

"Lần trước đem nó đi xem mắt, vừa đi vệ sinh ra một cái, nó đã dọa con trai nhà người ta chạy mất dép rồi, chịu thôi."

Cố Noãn cắn môi, vẫn đang do dự,

"Chị không nghĩ Dur Dur đã có bạn trai rồi sao?"

Diệp Lộ vỗ đầu cái phốc, hô lớn,

"Ừ nhỉ? Em nhắc chị mới nhớ, nó nói có thích một người, mà ngoan cố không chịu nói, mà sao em lại hỏi mấy chuyện này?"

Cố Noãn sánh ly nước trên tay, trầm mặc một lát, dứt khoát ngừng đầu, nói,

"Em nói chuyện này chị không được làm ồn lên đâu đấy."

Diệp Lộ bực mình, đặt chiếc cốc xuống bàn, chống nạnh,

"Nói nhanh đi để chị đưa đồ giải rượu lên cho lão Cố."

"Dur Dur và Lão Tứ lén lút quan hệ với nhau. Được bốn năm rồi."

Nét người trên gương mặt Diệp Lộ tiêu biến, cứng lại,

"Hàm hồ, đêm khuya hết chuyện nói hả?"

Cố Noãn thở dài, "Em biết ngay chị cũng không tin mà. Em đã tận mắt nhìn thấy, cũng đã gặp hai đứa nói chuyện, đủ mọi cách rồi nhưng chúng nó vẫn ngoan cố."

Diệp Lộ sững sờ, "Không thể nào, Dur Dur ngoan như thế, không thể nào."

Cố Noãn nhìn bà, "Lúc đầu em chỉ nghĩ hai đứa chỉ mới gặp nhau, vẫn đang tuổi bông bột nên tùy tiện như vậy, cũng không thể làm lớn

chuyện nên em theo dõi một thời gian, dần dần thấy ngày càng đi quá giới hạn nên em mới mắng Lão Tứ, rồi khuyên nhủ cả Dư Dư, nhưng vẫn không được, chị xem đó mà làm đi, em hết cách rồi, cũng đừng nói với anh cả, với tính cách anh ấy, không làm âm lên mới lạ ấy, lúc đó bố biết thì chưa biết chuyện gì xảy ra nữa."

Diệp Lộ choáng váng, sắc mặt trắng bệch, nhìn Cố Noãn trân trân.

Cố Noãn nắm tay bà, nói khẽ,

"Chị là mẹ Dư Dư, nó nghe lời chị nhất. Cứ thử khuyên nhủ nó, nếu không được thì hãy nói chuyện với anh cả, dù sao thì chuyện này cũng không thể đến tai bố, em sợ bố sẽ không chịu được."

Diệp Lộ vẫn chưa tin nổi vào những gì mình vừa nghe được, ngón tay siết chặt lấy chiếc cốc, khớp xương trắng bệch.

Sáng hôm sau, Cố Thần Sinh rời giường sớm, Cố Dư ngủ trên giường đến tận 8 giờ.

Tiếng chuông điện thoại vang lên dồn dập, cô nhúu mày mở máy,

"Mày đang ở đâu?"

Cố Dư ngáp ngủ, uể oải trả lời,

"Ở nhà ạ."

"Ra mở cửa."

Ngay lập tức, đầu cô rung lên một hồi chuông báo động. Cố Dư ngồi

bật dậy, tỉnh ngủ hẳn,

"Mẹ đang ở đâu đấy ạ?"

Diệp Lộ hình như không muốn nói nhiều, tiếp tục nói,

"Ra mở cửa, ngay lập tức."

Cố Dư lắp bắp rời giường, luống cuống mặc đồ,

"Mẹ, con đang không ở nhà."

"Vậy thì ở đâu?"

"Nhà Phỉ Phỉ! Con đang ở nhà Phỉ Phỉ."

"Về ngay lập tức, mẹ nói chuyện."

Cố Dư chột dạ, lai chuyện gì nữa đây?

Lúc Cố Dư vội vàng lao từ thang máy ra ngoài đã thấy Diệp Lộ ăn mặc chỉnh tề đứng trước cửa nhà, sắc mặt cực kì tồi tệ.

"Mẹ, có chuyện gì sao?"

Diệp Lộ hất cằm về phía cửa chính,

"Mở cửa cho mẹ."

Cố Dư rút rề lấy chìa khoá trong túi xách ra mở cửa, nhanh chóng chen chân vào trước, đá bay đôi giày da nam xuống gầm tủ đựng giày.

Diệp Lộ vừa vào nhà đã vút túi xách xuống ghế sofa, đi thẳng vào phòng ngủ.

Cố Dư tất nhiên nhận ra sự khác là của bà hôm nay, vội vàng đuổi theo, níu bà lại,

"Mẹ, mẹ làm gì?"

Diệp Lộ hất tay cô ra, từ đầu đến cuối vẫn không nói một lời, bà nhìn phòng ngủ gọn gàng, đi đến tủ quần áo, kéo cánh cửa ra, sắc mặt ngưng trệ, ngay sau đó là tím tái vì giận dữ.

Bà chỉ vào mấy bộ comple và đồ ngủ treo ngay ngắn bên trong, quay người hỏi cô,

"Của ai?"

Cố Dư cắn chặt môi, sợ đến mức không biết nên nói gì, lúng túng cúi đầu. Diệp Lộ nhìn thái độ của cô, nhắm chặt mắt, kìm nén cơn giận dữ, gạt đầu một cái, tiếp tục vào phòng tắm.

Một lát sau, chiếc dao cạo râu và mấy đồ dùng dành cho nam giới bị ném ra ngoài, văng tứ tung trên mặt đất.

Cố Dư sợ đến phát khóc, "Mẹ..."

Diệp Lộ chỉ đồng hồ dưới đất, cao giọng,

"Tao hỏi lại lần nữa, của ai?"

Lúc này Cố Dư đã gần như chắc chắn điều mình đang suy nghĩ trong lòng rồi, bật khóc, không hé răng nửa lời.

Diệp Lộ đến gần cô, hỏi, "Là Lão Tứ đúng không?"

Cố Dư đưa tay ra nắm lấy tay bà, nói vội vàng, "Mẹ, nghe con giải thích..."

Diệp Lộ ngắt lời cô, "Bao lâu rồi?"

Cố Dư im bật, chỉ biết vừa khóc vừa lắc đầu.

Diệp Lộ giương đôi mắt đỏ ngầu, đột nhiên dịu giọng,

"Nói mẹ nghe, hai đứa đã đến mức nào rồi?" Sau khi nhìn những thứ trong phòng, hy vọng trong lòng bà gần như tụt về con số 0, nhưng vẫn muốn nghe con gái xác nhận lại lần nữa.

Cố Dư im bật, không dám trả lời, chỉ có tiếng thút thít phát ra từ cổ họng.

"Bốp".

Một cú tát trời giáng hạ xuống gương mặt cô. Cố Dư sửng sờ, một bên mặt trở nên bồng rộp, cô mở to mắt nhìn bà,

"Mẹ..."

Diệp Lộ chưa bao giờ tức giận với cô như thế,

"Mày còn khóc, mày có phải con gái tao không? Tại sao mày có thể làm ra những chuyện đại nghịch bất đạo như thế?"

Cố Dư lắc đầu, bưng má, khóc thành tiếng, "Mẹ, con xin lỗi..."

Diệp Lộ giận đến mức bật cười, "Dư Dư, con đã 22 rồi, đâu phải con

nít? Còn không hiểu chuyện này gọi là bất hiếu? Bất hiếu với bố mẹ, bất hiếu với ông nội, bất hiếu với Cố gia?"

Cố Dư biết mình sai, không cãi lại, cũng không có gì để cãi, chỉ biết cúi đầu nghe bà mắng, một bên mặt in năm dấu ngón tay tím tái.

Diệp Lộ nhìn con gái khóc, trong lòng cũng chua xót, nhưng nhiều đó cũng không đủ để hạ cơn giận trong lòng, tiếp tục mắng,

"Nếu không phải cô ba nói cho mẹ, có phải mày sẽ giấu mẹ loạn luân với chú út mày cả đời hay không?"

"Mày không thấy có lỗi à? Lão Tứ là chú út của mày đấy! Mày muốn yêu nó, thì đừng làm con gái của tao nữa, biến khỏi Cố gia, lúc đó sống chết gì bố mẹ cũng không quan tâm."

Cố Dư bị lời nói của bà làm cho sững sờ, loạn choạng phải vịn lấy bàn trang điểm bên cạnh,

"Mẹ, con yêu anh ấy..."

Diệp Lộ tức giận đến mức chảy nước mắt,

"Tao sẽ không mềm mỏng như cô ba của mày, nếu muốn làm con của bố mẹ thì cắt đứt với nó, nếu không thì cuốn gói khỏi Cố gia."

Nói rồi không chờ cô thanh minh, xoay gót rời đi.

Tiếng đóng cửa vang lên ngoài phòng khách, tim của Cố Dư cũng như vỡ vụn.

Cô khụy xuống sàn nhà, khóc lớn.

Sự kiên cường và vỏ bọc bình thản suốt gần tháng nay hoàn toàn sụp đổ.

Cố Thần Sinh tan làm, lái xe ghé vào tiệm bánh bên đường, mua về cho Cố Dư một hộp bánh.

Chẳng vì dịp gì cả, chỉ là anh muốn mua cho cô thôi.

Lúc anh cầm theo hộp bánh mở cửa, đèn trong nhà đều tắt, thậm chí phòng ngủ cũng tối thui.

Gạt chiếc công tắc trên tường, đèn phòng khách bật sáng.

Nhíu mày, đi đâu được nhỉ?

Vừa bật điện thoại nhận tin cho cô, vừa đặt hộp bánh lên kệ bếp.

Anh sửa soạn một chút, cởi áo khoác ngoài vào phòng ngủ.

Đèn vừa sáng lên, đập vào mắt anh đã là Cố Dư ngồi bên mép giường, hình như đang ngủ gật.

Dở khóc dở cười, tiến lại gần đánh thức cô dậy,

"Dư Dư, sao lại ngồi đây, lên giường đi kẻo..."

Ngay khi năm vết ngón tay nổi bật trên gò má trắng tinh kia đập vào mắt, Cố Thần Sinh nuốt hết mấy lời định nói vào lòng. Sắc mặt anh tối lại, trầm giọng,

"Ai đánh em?"

Cố Dư né tránh bàn tay anh, đứng dậy kéo cửa tủ đồ, đem đồ anh ném lên giường, rồi xếp lại từng cái một.

Cố Thần Sinh khó hiểu nhìn một loạt động tác của cô, đến gần kéo tay cô,

"Em sao vậy?"

Cố Dư nhẹ nhàng lắc đầu, cố cúi gằm mặt để che dấu vết tát và đôi mắt sưng mọng.

Cố Thần Sinh nắm lấy cằm cô, có chút hung dữ, quay mặt cô đối diện mình. Giọng nói anh lạnh buốt,

"Anh hỏi em xảy ra chuyện gì mà?"

Cố Dư dầy dụa, cổ họng như bị thứ gì đó chèn lại, khó khăn mở lời,

"Chẳng có gì cả."

Cố Thần Sinh vuốt má cô, thoáng chốc hành động trở nên dịu dàng nhưng lời nói cất ra lại lạnh lẽo,

"Vậy đây là cái gì? Còn nữa, em đang làm gì vậy?"

Cố Dư lắc đầu, gượng cười, "Cố Thần Sinh, chúng ta chia tay thôi."

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Cố Thần Sinh bật cười, yết hầu cuộn lên xuống mấy vòng, ôm lấy cô từ phía sau,

"Ai chọc giận em sao?"

Cố Dư chậm rãi lắc đầu. Anh ôm eo cô, tiếp tục cười,

"Vậy anh chọc giận em hả?"

Cố Dư im lặng, nước mắt mới ngừng chảy không lâu lại trào ra ngoài.

Nét cười trên gương mặt anh theo sự im lặng của cô mà dần cứng lại. Cuối cùng chỉ còn hai chữ lạnh lẽo thốt ra bên tai cô,

"Vì sao?"

"Vì chúng ta sai, sai ngay từ lúc đầu rồi."

Lực trên tay anh dần lớn, Cố Dư hơi khó thở, cô không nhìn được sắc mặt anh lúc này.

Mãi một lúc sau, anh mới cười, hỏi,

"Nên bây giờ em mới bỏ rơi anh sao?"

Cố Dư xoay người, chưa kịp nói gì đã bị anh dùng ngón cái chặn môi lại, miết khẽ,

"Ngoan, đừng giận nữa, anh hứa, ngày mai sẽ về nói với gia đình, được không? Giờ đi ngủ nhé, anh mệt lắm."

Cố Dư nhìn anh cố tỏ ra bình thản, đau lòng, lắc đầu,

"Không đâu, anh đừng nói với cả nhà, sức khỏe ông nội không tốt, chúng ta vẫn nên chia tay thôi."

"Nhân lúc còn kịp..."

Hi

Trước mình đọc comment có mấy bạn bảo là chuyện này có gì to tát đâu mà Cố Noãn và mọi người cứ làm căng lên. Mình định giải thích luôn mà sợ dài dòng quá nên nói luôn hôm nay.

Nói chung là mình cũng không biết giải thích sao nữa, giả sử, chỉ giả sử thôi nhé, các bạn đặt cốt truyện này vào gia đình của bạn xem, chắc chắn thực tế sẽ còn kinh khủng hơn ấy chứ

Chương 23: Chia tay (1)

Cố Thần Sinh nắm lấy bả vai cô, ngắt lời,

"Dư Dư ngoan, chuyện này anh cần thời gian, anh hứa mà, đừng nháo nữa, được không?"

Cố Dư cố gắng dẩy dụa, nhưng vòng ôm của anh ngày càng siết chặt, cô khóc,

"Chẳng giải quyết được gì đâu, mọi người sẽ không bao giờ tha thứ, nhân lúc còn kịp, chúng ta buông ra đi...a..."

Cố Thần Sinh bất ngờ đẩy mạnh cô ngã ngồi xuống giường. Anh khom lưng nắm chặt lấy bả vai cô, đôi mắt đỏ ngầu, lời nói ra gần như là quát mắng,

"Bốn năm rồi, anh kiên trì đến bốn năm rồi, em buông bỏ dễ dàng như vậy, còn anh thì sao? Anh làm sao bây giờ hả?"

Cố Dư khóc thút thít, cúi gằm mặt, ra sức lắc đầu,

"Thần Sinh, chúng ta không thể tiếp tục sai thêm nữa..."

"Có!Anh có thể! Em nói đi, làm gì, anh đều có thể!" Chưa bao giờ anh mất bình tĩnh như thế, Cố Dư cảm thấy xương vai như đang vỡ vụn, nhưng không đau bằng trái tim cô lúc này.

"Chỉ cần đừng chia tay..." Giọng anh đột nhiên hạ xuống, trở nên dịu dàng, như nỉ non, như cầu xin.

Ngón tay anh vuốt ve gò má cô, lau hết nước mắt vương trên khoé mắt,

"Ngoan, đi ngủ nhé?"

Cố Dư không khóc nữa, chỉ còn tiếng sụt sịt trong sống mũi, gạt tay anh ra, đứng dậy,

"Không được..."

Trái tim anh gần như vỡ vụn, bất lực ngồi thụp xuống. Về bình thản cố gắng ngụy trang suốt mấy năm qua bị thái độ của cô hôm nay xé tan nát, không còn mảnh giáp.

Anh níu lấy tay cô, gục đầu, giọng khàn khàn,

"Đừng đi, anh sẽ không thể kiên cường..."

Cố Dư khóc không thành tiếng,

"Vậy thì không cần kiên cường nữa, chia tay rồi, chúng ta sẽ không cần kiên cường nữa."

"Buông tay để em đi đi." Tốt cho anh, cũng là tốt cho cả hai.

Cố Thần Sinh vẫn ngoan cố nắm chặt tay cô không buông, Cố Dư thở dài, xoay người gỡ tay anh. Rốt cục anh cũng lên tiếng,

"Vì sao vậy? Vì sao đột nhiên lại như vậy?"

"Không phải đột nhiên, chúng ta đã vốn nên như thế này lâu rồi."

Lực trên tay anh dần lỏng đi, rồi lại bất ngờ siết chặt, Cố Dư chưa kịp rên lên đã bị anh hung hăng kéo ra ngoài.

Cô dẩy dựa kịch liệt, "Anh định làm gì?"

"Về nhà."

"Không thể, Cố Thần Sinh, anh điên rồi, thả em ra đi mà."

Bàn tay anh vẫn cứng như thép, một đường lôi thẳng cô vào thang máy. Bây giờ chỉ mới 9 giờ hơn, người sống trong tiểu khu vẫn còn đi lại nhiều, tò mò nhìn đôi tình nhân trẻ cãi nhau.

Cố Dư gần như hét lên, "Anh

buông ra đi, chúng ta từ từ nói chuyện, đừng về nhà, bố em sẽ giết anh."

Cố Thần Sinh quay đầu, ngừng lại một chút, gằn giọng hỏi,

"Chẳng phải em sợ mọi người biết sao? Bây giờ anh đưa em về nhà, để mọi người biết, rồi không chia tay nữa."

Ấu trĩ!

Cố Dư chụp lấy tay anh, dùng hết sức có thể gỡ ra,

"Anh bình tĩnh lại được không?"

Lúc này hai người đang ở dưới bãi đỗ xe ở tầng hầm, giọng nói cô bị phóng đại trong không gian rộng lớn chỉ có mình hai người.

Cố Thần Sinh giằng tay cô ra, xoay người đối diện cô, chỉ vào vết

bầm vẫn chưa tan trên má cô,

"Vậy em trả lời anh? Chuyện này là thế nào?"

Cố Dư không nghĩ anh vẫn để ý đến chuyện này, theo phản xạ bưng tay lên che mặt,

"Chuyện này quan trọng sao?"

Cố Thần Sinh như quát vào mặt cô,

"Quan trọng, con mẹ nó quan trọng, chỉ cần liên quan đến em đối với anh đều quan trọng."

Cố Dư mở to mắt nhìn anh, hơi nước làm mờ đi tầm nhìn, chỉ còn nhìn thấy rõ, anh đang tức giận, cô mím môi, trả lời,

"Mẹ biết chuyện rồi."

Thì ra là thế. Cố Thần Sinh thoáng chốc dịu đi, tiến lên một bước, bàn tay ôm trọn lấy nửa bên má bị đánh của cô, vuốt ve,

"Đau không?"

Cố Dư lắc đầu, nước mắt lặng lẽ rớt xuống, thấm ướt tay anh,

"Không đau bằng lúc này."

"Vậy sao em còn chia tay?"

"Nếu không phải bây giờ, đợi đến sau này em sẽ chết mất."

Cố Thần Sinh ôm cô vào lòng, từng tiếng nấc của cô

cách một lớp áo mỏng chui vào lòng anh, đau đớn,

"Anh không thể thiếu em, đừng nháo, ở bên anh đi, nhé?"

Cố Dư lúc này mới sực tỉnh, ngơ ngác chui từ ngực anh lên, chớp mũi đỏ bừng, nhận ra mình vừa bị anh dắt mũi, tiếp tục khóc, lùi về sau mấy bước,

"Không được, mẹ sẽ giết em."

Con mẹ nó! Sao lại ngoan cố thế này.

Cố Thần Sinh nghiêng răng, gật đầu,

"Được."

Cố Dư cúi đầu nhìn mũi giày da màu đen biến mất khỏi tầm mắt, một lát sau, tiếng động cơ vang lên, chiếc Maybach phóng qua cô như một cơn gió.

Sáng hôm sau, Cố Dư xin nghỉ học, chỉ vì không thể vác khuôn mặt này đến trường.

Mắt sưng lên, một bên má vẫn đỏ bừng năm dấu ngón tay, mỗi lần hít thở, đều như có con dao khoét vào sống mũi.

Hậu quả của một đêm qua.

Cô ngủ đến tận hơn 12 giờ trưa, đến khi tỉnh ngủ cũng không rời giường, như người mất hồn nhìn vào khoảng vô định.

Điện thoại kêu lên một hồi chuông, tim Cố Dư cũng theo đó rung lên, nhìn tên hiển thị trên màn hình.

Là mẹ,

"Đang ở đâu?"

Từ việc bị phát hiện hôm qua khiến cô không thể nào tự nhiên nói chuyện với mẹ như trước kia nữa, nhỏ giọng trả lời,

"Ở nhà ạ."

"Chiều nay về nhà bố mẹ nói chuyện với mà."

Không phải chứ? Mẹ đã nói với bố rồi sao?

Cố Dư nghĩ đến tình trạng của mình lúc này, vội từ chối,

"Con đang không tiện lắm, ngày mai được không ạ?"

Diệp Lộ ngắt lời, "Không nhiều lời."

Cúp máy.

Cố Dư vội vàng xuống giường, vào phòng bếp mở tủ lạnh, lấy một túi đá chườm lên những chỗ sưng tấy trên mặt mình.

Đến hai giờ chiều, miễn cưỡng có thể nhìn được một chút, trang điểm để che bớt vết ngón tay trên má, Cố Dư bắt xe về lâu đài.

Diệp Lộ đứng đón cô trước cửa nhà.

Sự hổ thẹn khiến cô không thể đối mắt với bà, chào một tiếng rồi đi theo vào nhà.

Diệp Lộ nhìn sắc mặt con gái một cái, đoán ra được điều gì đó, âm thầm thở dài một tiếng, dắt cô lên lầu.

Cố Dư vào thư phòng của bố, trống không, hỏi mẹ,

"Bố đâu ạ?"

"Lát nữa bố lên."

Không khí trong phòng bỗng nhiên trở nên im lặng, Cố Dư lúng túng tìm chỗ ngồi. Diệp Lộ nhìn cô một lát, nhẹ giọng hỏi,

"Có đau không?"

Cố Dư tủi thân, hốc mắt cay cay, gượng cười, "Không sao đâu ạ."

Diệp Lộ nói thêm, "Mẹ làm thế cũng vì tốt cho mày thôi, chuyện này nếu để bố mày biết được thì đừng nói Lão Tứ, cả nhà cũng không ai cứu được hai chúng mày."

Cố Dư cúi gằm mặt, "Con biết."

Diệp Lộ tiếp tục hỏi, "Con định giải quyết thế nào với nó rồi?"

Nhắc đến Cố Thần Sinh, tim Cố Dư lại thắt lại, nghẹn ngào,

"Đã không còn gì nữa rồi ạ."

Diệp Lộ vừa định nói thêm thì Cố Đông mở cửa đi vào. Ông nhìn hai mẹ con một lượt rồi ngồi xuống,

"Dur Dur, chuyện lần trước bố nói con đã suy nghĩ chưa?"

Cố Dur vốn đã nộp hồ sơ vào công ty Cổ Thần Sinh rồi, nhưng việc đến nước này thì còn lí do gì để từ chối nữa, cô cười,

"Đợi con tốt nghiệp rồi con đi ạ."

Cố Đông vui vẻ, gật gù, "Đi nước ngoài là một cơ hội tốt, đợi con chọn trường, bố sẽ làm hồ sơ giúp con."

Thì ra gặp cô cũng chỉ nói chuyện này thôi.

Diệp Lộ giữ cô lại ăn tối, Cố Dur đành về phòng mình, suy nghĩ một lát rồi lại thiếp đi.

Lúc tỉnh dậy đã hơn 6 giờ, ngoài trời tối om, mưa rả rích, nhìn cảnh càng thêm buồn, cô sửa soạn một chút rồi xuống lầu.

Ngạc nhiên là vừa xuống phòng bếp đã bắt gặp Cổ Thần Sinh ngồi một mình trên bàn ăn bóc hành, Cố Noãn và Ôn Diệp đang nấu ăn gần đó.

Lúc Cổ Thần Sinh nghe tiếng động quay người lại, bóng lưng kia đã khuất hẳn sau bức tường, anh nhíu mày trầm ngâm, một lát sau mới đứng dậy rời đi.

Cố Dur nghe tiếng bước chân quen thuộc đuổi theo phía sau, vội vàng chạy trốn, nhưng còn chưa kịp về phòng thì đã bị người phía sau nắm tay kéo lại.

Cố Dur cố gắng giằng khỏi tay anh, thấp giọng kêu,

"Buông ra."

Cố Thần Sinh kéo cô sát về phía mình, cũng không để ý hai người họ đang ở giữa hành lang, nhìn cô,

"Khó xử không?"

Sở trường của Cố Dư là giả điếc, không trả lời, chỉ chăm chăm gỡ tay anh ra.

Tay lại bị anh kéo một cái nữa, lần này hai người đã không một khe hở,

"Anh hỏi em định khó xử như vậy cả đời sao? Ở chung nhà, không hề gặp mặt?"

Cố Dư rụt vai, cố gắng tránh xa hơi thở kia nhất có thể,

"Em đồng ý với bố đi du học rồi."

"Rắc". Khớp xương trên tay kêu một tiếng, Cố Dư đau đớn định hét lên đã bị anh dùng tay bịt miệng, đập cửa phòng đẩy cô vào.

Cổ tay bị anh bẻ đau đến phát khóc, Cố Thần Sinh không quan tâm, gằn giọng hỏi,

"Em vừa nói gì?"

Cố Dư mắt đỏ hoe, bình tĩnh trả lời,

"Em sẽ đi du học, em sẽ lấy chồng, em sẽ sống một cuộc sống mới."

Không có anh.

Nên vậy.

Cố Thần Sinh cười lạnh, anh của bây giờ khác hẳn anh của lúc trước, có chút đáng sợ,

"Em thật tàn nhẫn."

Cánh môi lạnh lẽo hạ xuống, Cố Dư còn chưa kịp phản ứng thì môi dưới đã bị anh ngoạm lấy, cắn mạnh như hổ đói vồ mồi.

Đau đớn không khiến cô tỉnh táo hơn, trước mắt như mờ đi, vị máu tanh ngọt chảy vào trong cổ họng, Cố Dư ra sức dẩy dụa.

Đạp vào chân anh một cái, Cố Thần Sinh mất cảnh giác nói lỏng lẻo trên tay.

"Bốp." Cô tát lên má anh, máu tươi chảy một dòng xuống khoé miệng, mắt đỏ hoe.

Hai người nhìn nhau trân trân, trong mắt là bao nhiêu điều muốn nói nhưng cuối cùng vẫn không thốt nên lời.

Cho đến khi tiếng gõ cửa gấp gáp vang lên,

"Dư Dư?"

"Mở cửa."

Cố Thần Sinh là người phản ứng đầu tiên, xoay người định mở cửa, Cố Dư hốt hoảng tiến lên, ghì chặt lấy tay anh, ra sức lắc đầu.

Vô ích.

Sức lực như mèo kia của cô anh chỉ cần kéo một cái đã loạng choạng ngã về phía sau.

Cửa mở, đối mặt với Cố Thần Sinh, Diệp Lộ sửng sờ.

Câu từ còn lủng củng nhiều lắm, mọi người thấy chỗ nào không hợp lý cứ góp ý tích cực để ta sửa nhé

Chương 24: Chia tay (2)

Diệp Lộ hết nhìn Cố Thần Sinh rồi lại nhìn Cố Dư đang ngã ngời dưới thềm.

Bà nén giận bước vào trong, đóng cửa lại,

"Lại chuyện gì nữa đây?"

Cố Thần Sinh khom người kéo Cố Dư đứng dậy, nép vào người mình, bị cô kịch liệt đẩy dựa, anh dùng một tay nắm hai tay cô ép ra sau lưng, tay còn lại vén tóc cô lên, để lộ gò má hơi sưng, quay đầu hỏi Diệp Lộ,

"Chị đánh cô ấy?"

Diệp Lộ bị hành động của anh làm sốc, sắc mặt bà trắng bệch vì tức giận, một hồi lâu sau mới run run cất giọng,

"Dư Dư, giải thích cho mẹ."

Cố Dư giằng lấy tay anh, dùng hết sức mới có thể tách ra, vội vàng đứng về một bên, lắc đầu,

"Mẹ, không phải đâu, tụi con đã chia tay rồi."

Ánh mắt Cố Thần Sinh tối lại, mím chặt môi, thần sắc lạnh lẽo. Từ đầu đến cuối đều nhìn cô không rời, như muốn ăn tươi nuốt sống.

Diệp Lộ nhìn sang Cố Thần Sinh,

"Lão tứ, mày đang làm gì với con gái chị vậy? Dư Dư còn nhỏ, còn có thể suy nghĩ chưa chín chắn, nhưng mày đã từng này rồi, mày có biết mày đang hại nó không? Mày làm như thế có từng nghĩ đến Cố gia đã nuôi nấng mày mấy chục năm rồi không?"

Cố Dư bắt đầu khóc thút thít, Cố Thần Sinh yên lặng nắm lấy tay cô, mặc kệ cô dấy dựa, nói với Diệp Lộ,

"Em sẽ báo hiếu với mọi người, nhưng riêng chuyện này, không thể."

Diệp Lộ như vừa nghe được chuyện cười, bật cười tức tưởi,

"Mày dùng cách này để báo hiếu à? Mày có chắc bố nghe xong mà không tức đến chết không?"

Cố Dư không chờ anh lên tiếng, vội ngắt lời,

"Mẹ, vừa nãy chỉ là hiếu làm thôi, bọn con đã không còn gì nữa rồi..."

"Câm miệng cho anh!" Cố Thần Sinh quát cô, mắt anh đỏ ngầu, Cố Dư bị anh quát đến sững sờ, ghen hòng.

Cố Thần Sinh quát xong, lại không nổi, xoay người lại nước mắt giúp cô, nói với Diệp Lộ,

"Chị ra ngoài đi, vô ích thôi, chúng em sẽ không chia tay."

Diệp Lộ há miệng một hồi lâu, cuối cùng chỉ biết lẩm bẩm mấy câu trong miệng,

"Phản rồi, phản rồi."

Rồi mở cửa đi ra ngoài, bà biết lúc này chưa phải lúc để làm ầm lên.

Cửa phòng vừa đóng, Cố Dư đã giãy khỏi tay anh, khóc lớn,

"Anh vừa làm gì vậy hả?"

Cố Thần Sinh kéo cô đến gần giường, trực tiếp đẩy người lên đó,

"Còn em? Em vừa làm gì? Em ỷ lại việc anh bao dung cho em nên nghĩ muốn làm gì thì làm, muốn nói gì thì nói đúng không?"

Cố Dư ngã ngồi trên giường, trước mặt là lồng ngực rộng của anh giam lấy cô,

"Cố Thần Sinh, anh đừng như vậy nữa..." Nói rồi khóc huhu thành tiếng.

Hình như anh đã dùng hết sức để dồn vào mấy lời nói kia rồi, lúc này tựa như không còn sức lực, loạng choạng đứng dậy, một tay chống lên tường, tay còn lại nâng lên che đi đôi mắt, nghẹn ngào,

"Dư Dư, nói cho anh biết, phải làm sao?"

Cố Dư lau nước mắt, sợ rằng nếu khóc thêm nữa mọi người sẽ phát hiện ra, đứng dậy,

"Chúng ta đã chia tay rồi, từ ngày mai em sẽ ở lại kí túc xá của trường, chúng ta tạm thời đừng gặp nhau nữa."

"Tạm thời? Vậy bao giờ mới có thể gặp lại?" Giọng anh như đang tự vấn mình.

"Đợi đến khi chúng ta có thể dùng thân phận chú cháu bình thường

để gặp nhau."

Anh cười.

Sẽ có ngày đó sao?

Cố Dư cố gắng chạy trốn khỏi căn phòng này, để không nghe thấy tiếng cười của anh, nếu nghe thêm nữa, sợ rằng cô sẽ không kiềm chế được mà ôm chầm lấy anh, nói rằng sẽ không chia tay nữa.

Nhưng làm sao bây giờ, cô không thể chỉ vì đoạn tình yêu cố chấp sai lầm này mà quay lưng với gia đình.

Khoảng gần tám giờ, Cố Dư mệt mỏi ngồi vào bàn ăn, nhìn chiếc ghế bên cạnh trống không, thản nhiên cầm đũa.

Ôn Diệp hỏi mọi người,

"Lão tứ lại chạy đi đâu rồi?"

Diệp Lộ không trả lời, lạnh lùng gấp thức ăn, Cố Noãn liếc Cố Dư một cái, nhỏ giọng đáp,

"Hình như có việc gấp nên đã lái xe về thành phố rồi."

Mọi người đều đã quen, không để ý quá lâu, tiếp tục bữa cơm.

Tối đó Cố Dư ngủ tại nhà.

Trời vừa tờ mờ sáng cô đã thức dậy, hai mắt thâm quầng, bắt xe trở về căn hộ gần trường.

Đèn phòng khách sáng trưng, Cố Thần Sinh nằm nhoài trên ghế

sofa, xung quanh sạch sẽ, không khí cũng không ám mùi thuốc lá.

Anh chưa ngủ, nên biết Cố Dư đã về, không thèm nâng mắt, bên tai là tiếng cô mở cửa tủ đồ, tiếng móc đồ va vào nhau chói tai, cuối cùng là tiếng kéo khoá vali

Cố Dư kéo vali, đi ngang qua phòng khách, dừng lại một chút, ngập ngừng do dự,

"Em đi nhé, tạm biệt."

Yên tĩnh, không có tiếng trả lời, thậm chí đến cả hô hấp anh cũng lười.

Đợi đến khi cửa nhà "cạch" một tiếng, người đã đi khỏi, anh mới lật người, đối diện với trần nhà, nâng tay che mắt.

Có giọt nước mắt chảy dọc theo gò má anh, rơi xuống sofa màu trắng, lan rộng.

Cuộc sống vẫn tiếp tục, chỉ là cô sợ gặp anh, nên không dám về nhà nữa, tan học đều ở lì trong kí túc.

Hàn Phỉ Phỉ học ở Thượng Hải, mỗi lần về Bắc Kinh đều hẹn nhau đi ăn, lần này cũng thế.

Phỉ Phỉ nhìn cô bạn rầu rĩ ngồi đối diện, thở dài,

"Mày chia tay bạn trai hả?"

Cố Dư giật mình, ngẩng đầu nhìn cô, "Sao mày biết?"

Phỉ Phỉ uống một ngụm trà sữa, đặt chiếc li xuống bàn,

"Tao không muốn nói thôi, tính đợi xem mày giấu được bao lâu, cuối cùng lại chia tay mất."

Cố Dư chột dạ, cúi đầu, "Tao xin lỗi."

Phỉ Phỉ bật cười, "Lão nương đâu rảnh mà quan tâm chứ, chắc mày có nỗi khổ riêng nên mới dám giấu tao thôi, dù sao cũng chia tay rồi, dù tao chẳng biết bạn trai mày là ai."

Cố Dư chống cằm, quấy đều li trà sữa, cúi đầu hút một ngụm, ngọt đến phát ngấy,

"Tao sắp đi du học rồi."

Hàn Phỉ Phỉ ngồi đối diện nghe thấy câu này liền ho sặc sụa, có vài giọt bắn sang tận mặt Cố Dư, cô chau mày rút một tờ khăn giấy đưa sang.

Hàn Phỉ Phỉ chưa kịp lau sạch miệng đã chất vấn,

"Mày đùa hả? Sao mày không nói sớm với tao?"

Cố Dư nhìn xoáy nước nhỏ trong li trà sữa,

"Tao cũng mới quyết định đây thôi, tốt nghiệp xong sẽ đi."

Hàn Phỉ Phỉ hô lớn, "Vậy chỉ còn chưa đầy một tháng? Mày bị điên sao? Mày đừng kích động, suy nghĩ kĩ một chút. Đại học Bắc Kinh đã tốt lắm rồi, nhà mày nhiều thế lực như thế, còn thiếu gì nữa mà phải ra nước ngoài?"

Nghĩ đến chuyện này Cố Dư lại muốn khóc, sụt sùi,

"Dù sao cũng quyết định rồi, yên tâm đi, tao đi vài năm rồi về."

Hàn Phỉ Phỉ vỗ vai cô, "Đương nhiên là phải về rồi, mày cứ thử đi luôn xem, tao sẽ lái máy bay sang tận nơi trời mày về."

Cố Dư bật cười, nhìn cô bạn thân,

"Mày thật nhảm nhí."

Cứ thế một tháng trôi qua, Cố Dư đi nhận bằng tốt nghiệp, mặc bộ đồ cử nhân trên người, tạo dáng cùng bố mẹ một tấm ảnh, rồi lại chụp cùng bạn bè.

Trong lòng vẫn như bị ai khoét đi một mảng lớn.

Vừa trống rỗng vừa đau.

Suốt một tháng qua hai người gần như trở thành người dưng, không chạm mặt, không gọi điện, không chút liên hệ, tựa hồ như chỉ có nhưng cơn đau gặm nhấm cô hằng đêm mới biết được cô nhớ anh đến nhường nào.

Cố Thần Sinh đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn hình ảnh người cử nhân được treo trên biển quảng cáo đối diện toà nhà.

Xoay người trở về bàn làm việc, mở điện thoại, đăng nhập Weibo.

Cô không đăng tin mới, nhưng Diệp Lộ lại đăng trong vòng bạn bè tấm ảnh bà cùng chồng chụp với Cố Dư, nụ cười cô vẫn rực rỡ như ngày nào.

Chỉ khi cô khoác bộ đồ này trên người, anh mới nhìn thấy hình bóng người con gái mười tám tuổi năm đó anh gặp trên chuyến tàu, thuần khiết, trong sáng, nhìn một lần đã say mê.

Linda gõ nhẹ cửa phòng, đem một tập hồ sơ dự án tiến vào, nhìn thấy anh lại ngẩn người nhìn khung ảnh trên bàn, thờ dài,

"Chủ tịch, hay anh nghỉ ngơi một ngày đi."

Thế này đã một tháng rồi, nếu tiếp tục kéo dài thêm nữa, sợ anh sẽ không trụ thêm được nữa.

Cố Thần Sinh vuốt ve mép ảnh, khoé môi dịu dàng công lên,

"Linda?"

"Hả?"

"Cô ấy không cần tôi nữa, thật sự không cần nữa."

Suốt một tháng qua, bao nhiêu lần anh sực tỉnh từ trong cơn mê man, bất chấp trời đã về sáng, vẫn phóng xe đến căn hộ trước kia từng là của hai người.

Nhưng vẫn thế, vẫn lạnh lẽo, không chút hơi ấm.

Đi làm về, không còn bóng dáng người con gái đứng nấu cơm, cũng không còn ai cùng anh ngủ trên chiếc giường rộng kia, vậy thì về nhà

còn có ý nghĩa gì? Chỉ việc càng nhớ cô hơn.

Khắp nơi đều là hình bóng của Cố Dư.

Anh không nghĩ cô lại ngoan cố đến như thế.

Lúc đầu chỉ nghĩ cô chỉ giận dỗi vài ngày lại thôi.

Nhưng bây giờ, đến cả lang thang trên đường cũng không thể gặp được.

Cô đã thật sự cắt đứt tất cả với anh rồi.

Linda thờ dài nhìn chủ tịch mình đã theo suốt gần chục năm nay, từ những ngày mới ra trường.

Trong mắt cô anh vẫn luôn là người vui vẻ, hoà đồng, nghiêm túc trong công việc nhưng vẫn luôn phóng khoáng, cởi mở.

Không nghĩ người như vậy khi sa vào tình yêu lại trở thành bộ dạng như vậy.

Tất cả thủ tục đi du học đều đã hoàn thành.

Ngày cuối cùng trước khi đi, Diệp Lộ làm một bữa lớn, đại gia đình sum họp.

Cố Dư tỏ ý từ chối, cô sợ gặp anh.

Diệp Lộ đương nhiên biết con gái đang nghĩ gì, bà nhẹ nhàng khuyên nhủ,

"Sớm hay muộn cũng phải đối mặt với nó thôi, nghe lời, chỉ ăn một bữa cơm thôi, ngày kia con đi rồi, dẫu sao cũng nên nói lời tạm biệt."

Cố Dư không muốn phản bác, miễn cưỡng gật đầu.

Ngày hôm sau, từ sáng sớm cô đã trở về lâu đài.

Mọi thứ đều như trở về trước năm mười tám tuổi.

Buổi sáng cô dành trọn để chơi cờ cùng ông nội.

Buổi trưa lúc cả nhà đang ngủ liền cầm theo cuốn "Nghìn Lẻ Một Đêm" ra vườn sau ngồi xích đu.

Lúc xế chiều tranh thủ tưới nước cho mấy bụi hoa trước cửa.

Trong lòng vẫn rạo rức không yên.

Có vẻ nhân vật Cố Dư này gây nhiều tranh cãi quá ta đọc comments tranh luận của các nàng mà cứ tưởng sắp cãi nhau tới nơi ấy

Dù trong truyện có xảy ra chiến tranh thế giới đi chăng nữa thì cũng phải nhớ hoà khí là trên hết nhé.

Cố lên nhé, hơn 200 votes up chương mới

Yêu thương!

Chương 25: Bất ngờ (1)

Khoảng hơn sáu giờ, Cố Dư xuống bếp phụ mọi người.

Dù trong nhà có người hầu nhưng nấu ăn vẫn luôn là ba chị em dâu trong gia đình tự làm.

Cố Mạn ngồi trên bàn ăn vừa lau nước mắt vừa bóc hành, thỉnh thoảng càu nhàu đôi câu lại bị Ôn Diệp đánh vào vai rồi im bật.

Cố Dư yên tĩnh ngồi nhặt rau ở một góc phòng, Ôn Diệp rôm rả nói chuyện,

"Dư Dư đi lần này chắc cũng mấy năm mới về, chắc lúc đó Mạn Mạn cũng đã lấy chồng rồi."

Cố Mạn bất mãn lên tiếng, "Mẹ, lúc đó con còn học đại học."

"Học hành như mày cũng đòi đậu được đại học à? Nhìn chị Tiểu Dư mà học tập đi, nếu không sang năm tốt nghiệp mẹ cho mày đi lính đấy."

Cố Dư bật cười, một lát sau Cố Noãn nói với cô,

"Dư Dư, lên phòng khách lấy giúp cô cái điện thoại, cô quên công thức nấu món này rồi."

Cố Dư đứng dậy, chùi tay vào tạp dề, "ạ" một tiếng, đi lên phòng khách.

Khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, tim cô như bị hẫng đi một nhịp, hô hấp như nghẹn lại, đứng trân trân tại chỗ, không dám tiến lên.

Anh đang trên sofa xem điện thoại, chân dài gác lên mặt bàn, vẫn là bộ dáng ngông nghênh ấy, chỉ là khí chất đã mất sạch rồi, chỉ còn sự trầm tĩnh bao trùm.

Do dự một hồi, vẫn là không có can đảm đối mặt, trở về phòng bếp, sai Cố Mạn,

"Mạn Mạn, đi lên lấy điện thoại đi, chị tìm không thấy."

Cố Mạn bấu môi chạy đi, lúc trở về đã ríu rít như chim non,

"Chú út về rồi đấy ạ, đang ngồi trên phòng khách."

Cố Noãn và Diệp Lộ không hẹn mà cùng nhau nhìn Cố Dư một cái, cô vẫn thản nhiên ngồi xồm dưới sàn nhà nhặt rau, tựa như không quan tâm.

Nhưng đó mới là điều đáng lo.

Đúng bảy giờ, cả nhà ngồi vào bàn ăn, sự chú ý của mọi người hôm nay đều tập trung hết vào Cố Dư, nên không để ý rằng, chỗ ngồi bình thường trên bàn ăn đã thay đổi.

Cố Mạn bị Cố Dư ép buộc ngồi vào giữa mình và Cố Thần Sinh, anh cũng không tỏ thái độ, đặc biệt yên tĩnh, cả bữa ăn chẳng nói được mấy câu.

Cả bữa ăn, cả nhà đều thay phiên nhau lần lượt dặn dò Cố Dư, rồi nâng ly chúc mừng.

Ôn Diệp nhìn mọi người chỉ vẻ, lúc này mới chú ý đến Cố Thần Sinh vẫn luôn trầm mặc,

"Lão tứ, nói gì đi chứ, hôm nay chú sao vậy?"

Cố Thần Sinh xoay xoay li rượu, nâng môi cười nhạt, lúc này mới nhìn Cố Dư lần đầu tiên,

"Sang bên kia nhớ giữ gìn sức khỏe nhé."

Cố Dư cụp mắt, cười,

"Cảm ơn chú út."

Lại một trận ồn ào.

Bữa cơm kết thúc lúc hơn mười giờ, Cố Thần Sinh đã đứng dậy trước đó lâu lắm rồi.

Chắc là về rồi.

Cố Dư từ phòng vệ sinh ở tầng hai đi ra, nhìn ngoài trời, chần chừ vài giây rồi hướng về phía cầu thang đi lên.

Tầng áp mái tối om, không khí hơi lạnh lẽo, Cố Dư ôm cánh tay bước nhẹ nhàng trên thảm.

"Két" một tiếng, cửa phòng mở ra, cô đưa tay sờ công tắc, đèn chùm bật sáng.

Ngay lập tức, cả hai người trong phòng đều sửng sờ.

Cố Dư vội vàng lùi bước, không do dự xoay người rời đi.

Tiếng bước chân đuổi theo gấp gáp phía sau, vài giây sau, cánh tay bị bắt lấy, kéo vào phòng.

Cố Thần Sinh nắm chặt cổ tay cô,

"Em chạy cái gì chứ?"

Cố Dư lúng túng cúi đầu, không dám đối mắt với anh,

"Chú út..."

Lời còn chưa kịp nói ra, cánh môi đã bị anh hung hăng ngậm lấy.

Vòng eo nhỏ bị kéo sát vào anh, một tay ôm lấy gáy cô, không cho cô dấy dựa.

Một nụ hôn này như trút hết bao nhiêu yêu thương, nhớ những cùng giận hờn suốt một tháng qua. Anh thô lỗ cắn môi, đầu lưỡi cuốn lấy lưỡi cô, không chút lưu tình mót mạnh đến phát đau

Hai tay cô bị kẹp giữa lồng ngực hai người, dấy dựa đều vô ích.

Một hồi lâu sau, Cố Dư tuyệt vọng nhắm mắt, không phản kháng nữa.

Nụ hôn thoáng chốc trở nên dịu dàng triền miên, Cố Thần Sinh ôm cô ngồi xuống chiếc sofa duy nhất trong phòng, để cô ngồi lên đùi mình, hôn càng thêm sâu, tựa hồ như giữa hai người chưa từng có chia tay.

Đầu lưỡi hai người cuốn lấy nhau, như thăm dò, như quyến luyến, không nỡ rời xa.

Mãi một lúc sau, khi Cố Thần Sinh nếm được vị mặn của nước mắt, anh mới tách ra.

Cố Dư vẫn đang nhắm chặt mắt, trên hàng mi dài còn đọng lại giọt nước trong suốt.

Hơi thở anh dồn dập phả vào môi cô, mơn man khắp da thịt.

Lồng ngực phập phồng, theo hô hấp không ngừng chạm vào nhau.

Một nụ hôn hạ xuống chóp mũi,

"Em đừng đi."

Cố Dư choàng mở mắt, nhìn anh bằng đôi mắt ngập hơi nước, cô run run cất giọng,

"Ngày mai em đi rồi."

Ngón trỏ anh lập tức chặn môi cô lại, ánh mắt anh tựa hồ sâu không thấy đáy, còn đen hơn cả màn đêm ngoài cửa sổ,

"Xin em đấy, đừng đi, em đã bên anh bốn năm rồi, giờ em đi, anh sống tiếp thế nào đây?"

Giọng anh trầm thấp, vang lên bên tai cô như đang dụ hoặc.

Cố Dư lắc đầu, hai tay ôm lấy gương mặt anh, nhìn thẳng vào mắt anh, cố gượng cười,

"Sẽ qua nhanh thôi, em sẽ cố gắng, anh cũng phải cố gắng."

Một giọt nước mắt rơi trên môi cô, lạnh buốt. Cố Dư vuốt ve khoé mắt anh, ngẩng đầu hôn lên trán anh một cái, đứng dậy,

"Tạm biệt, chú út."

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại như ngăn cách thế giới của hai người, từ nay về sau không còn liên quan đến nhau nữa.

Cố Dư vào phòng tắm, mở nước, dùng tay khoát nước vào mặt, nước mắt hình như không thể nào khống chế được, cuối cùng khóc thành tiếng.

Hết thật rồi.

Thanh xuân của cô gói trọn trong thứ hạnh phúc mang tên "tội lỗi", bây giờ đã kết thúc rồi nhưng sao tim cô lại đau thế này.

Sáng hôm sau, trời nắng nhẹ.

Cố Dư xách chiếc ba lô nhỏ trên vai, phía sau là mấy người áo đen xách vali hành lí lần lượt ra khỏi nhà.

Vì không thể ra sân bay một lúc nhiều người như vậy nên chỉ có Diệp Lộ và Ôn Diệp theo cùng.

Lúc này mọi người đều đứng đông đủ trước thềm. Cố Dư lưu luyến ôm từng người một, nhìn Cố Thần Sinh cầm điều thuốc cháy dở im lặng đứng gần đó, anh cũng nhìn cô, ánh mắt như chứa tất cả bi

thương lẫn oán hận.

Cố Dư mím cười nhìn cả nhà một lượt, vẫy tay,

"Tạm biệt nhé, con đi rồi sẽ về."

Chiếc Land rover lăn bánh rời đi, cuốn theo màu nắng trong cuộc đời anh đi mất.

Cố Dư ôm mẹ và thím một lần nữa, xách ba lô lên máy bay.

Nhìn bầu trời Bắc Kinh dần thu nhỏ lại qua ô cửa sổ, cô tựa đầu bên khung cửa, đôi mắt trống rỗng vô hồn.

Washington, Mỹ.

Hơn nửa ngày mệt mỏi trên máy bay, vừa bước xuống đã là một đất nước xa lạ, bên tai đều là những ngôn ngữ xa lạ, Cố Dư cô chút chạnh lòng.

Nhớ anh hơn bao giờ hết.

Trường học, nhà ở, tất cả đều đã được Cố Đông sắp xếp chu đáo.

Cố Dư bắt đầu tập làm quen với cuộc sống mới, với những người bạn mới, làm quen với nỗi nhớ gặm nhấm hàng đêm.

Đi học mỗi ngày xung quanh đều là người ngoại quốc, chỉ có mình cô con gái châu Á da trắng tóc đen, ngôn ngữ khác biệt, dù tiếng Anh của Cố Dư rất tốt nhưng để hiểu được một ai đó ở đây quả thật rất khó.

Hình như là văn hoá ẩm thực ở đây không giống như ở Trung Quốc, Cố Dư gần như không thể ăn ngon miệng một món nào.

Gần một tháng trôi qua, tình trạng kén ăn ngày một kéo dài.

Mỗi tối đều bị cơn đói hành hạ, muốn ăn vào nhưng lại nôn ra, cộng thêm nỗi nhớ nhà, nhớ Cố Thần Sinh.

Cô gầy hẳn đi.

Diệp Lộ mỗi lần gọi điện qua đều lo lắng đến phát khóc, thậm chí hối hận vì đã để con gái qua đó.

Hôm nay đến trường, lúc đang ngồi nghe giảng, bên cạnh bỗng nhiên có ai đó thúc nhẹ vào khuỷu tay cô. Cố Dư nghiêng đầu, là Elsa, cô ấy nhăn nhó ôm bụng,

"Du, cậu có mang theo cái đấy không?"

Cố Dư ngơ ngác lắc đầu, Elsa vội vàng đi cầu cứu người khác.

Cố Dư trầm mặc một lát, tính toán một chút, nhận ra tháng này mình vẫn chưa đến, chậm mấy ngày rồi.

Dù sao thì kinh nguyệt của cô đến cũng không đều lắm, tháng trước còn không có, Cố Dư cũng không quá để ý.

Cho đến mấy ngày sau, Cố Dư bị cơn thèm đồ Trung Quốc làm cho sắp phát điên rồi, chạy xe hàng chục km tìm đến một cửa hàng người hoa ngoài nội thành, ăn một bữa no nê, thậm chí còn mua thêm suất để gói đem về nhà.

Tối nay, khi ra khỏi phòng vệ sinh từ một trận nôn khan, Cố Dư như không còn sức lực, ngồi trên sofa, hai bàn tay xoắn chặt vào nhau.

Kinh nguyệt đến chậm, kén ăn, buồn nôn.

Cô không phải con nít, tất nhiên biết điều này có nghĩa là gì.

Không thể nào.

Như không thể chờ thêm được nữa, Cố Dư lập tức mặc thêm áo khoác, xuống siêu thị gần đó.

Bắc Kinh. Trụ sở tập đoàn H.

Linda cầm túi xách chuẩn bị ra về, nghĩ thêm gì đó, cuối cùng xoay người đi pha một cốc cafe, đem vào văn phòng.

Chủ tịch đã mấy tuần không về rồi, ăn, ngủ, làm việc đều ở trong văn phòng, người gây hấn đi, ai khuyên nhủ cũng không chịu nghe.

Cố Thần Sinh đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn thành phố trắng lệt dưới kia, trong lòng càng cô đơn.

Cô nói tất cả rồi sẽ ổn, nhưng đã hơn một tháng rồi, sao anh vẫn nhớ cô càng nhiều?

Lúc này mới hơn 8 giờ tối, Linda đặt ly cafe lên bàn rồi ra về.

Trong căn phòng rộng lớn, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng điều hoà đang chạy.

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, là giọng của Linda,

"Chủ tịch, có người tìm ngài."

Cố Thần Sinh đưa tay lên nhìn đồng hồ, nhú mày,

"Ai vậy?"

"Cố tiểu thư."

Cố Mạn? Tìm anh làm gì?

"Để nó vào đi."

Cửa phòng mở ra rồi lại đóng lại, nhưng vẫn yên tĩnh, Cố Mạn bình thường chỉ cần gặp anh không vì xin xỏ thì cũng là làm nũng để anh giả vờ làm phụ huynh đi gặp cô giáo.

Hôm nay lại bất thường như thế, anh nhú mày xoay người.

Khi nhìn thấy người đứng trước cửa, dường như cả Trái Đất đều ngừng quay.

Ngay từ đầu ta đã xác định Cố Dur là bánh bèo quả thật không sai mà

Bánh bèo ơ là bánh bèo

Lúc trước ta có đọc trước mấy chương để spoil cho mấy bạn, nhưng chưa đọc đến đây, không ngờ truyện sẽ rẽ hướng ngoạn mục thế này luôn.

Rẽ thế nào thì chương sau sẽ rõ nhé.

Cố Dư có lớn thì đối với chú Cố cũng chỉ là đứa con nít thôi haha

Chương 26: Bất ngờ (2)

Cố Dư đứng ở cửa nhìn anh, hai người cứ thế nhìn nhau một lát, cho đến khi khoé mắt cô đỏ lên, Cố Thần Sinh mới sực tỉnh.

Định tiến đến thì thân thể mềm mại kia đã như một cơn gió nhào vào ngực anh, bắt đầu khóc thút thít.

Cố Thần Sinh vẫn chưa thể hình dung được đang xảy ra chuyện gì, chỉ biết ôm lấy cô, hỏi nhỏ,

"Dư Dư ngoan, có chuyện gì sao?"

Cố Dư ôm eo anh, từ ngực anh ngẩng đầu lên, hoang mang trả lời,

"Cố Thần Sinh...em có thai rồi..."

Nói được nửa câu lại bắt đầu nức nở,

"Làm sao bây giờ, em không thể để mẹ biết được đâu..."

Cố Thần Sinh chậm rãi nắm lấy bả vai cô, hơi tách ra, khom người nhìn vào mắt cô, run rẩy thốt ra từng chữ,

"Em vừa nói gì cơ?"

Cố Dư mếu máo, "Em có thai rồi, làm sao bây giờ?"

Khoé miệng anh vô thức nhếch lên, ngay lập tức ôm chặt lấy cô, trào phúng,

"Chúng ta chia tay rồi mà, nói với anh làm gì?"

Cố Dư đập vào ngực anh một cái, lúc này Cố Thần Sinh đã không thể nhin cười nữa rồi, thì thầm bên tai cô,

"Bé cưng, làm tốt lắm."

Nói rồi bế bổng cô lên, đem vào phòng nghỉ.

Cố Dư được đặt trên giường, gương mặt vẫn đỏ bừng. Ngay từ đầu cô đã không có ý định bỏ con rồi, nhưng cũng không biết nên làm thế nào nên hành lí cũng không dọn đã lên máy bay về đây rồi.

Có lẽ đây là cái cơ hoàn hảo nhất để gặp anh.

Cố Thần Sinh nằm nghiêng xuống bên cạnh cô, đưa tay vuốt ve chiếc bụng không còn phẳng lì như trước nữa, dịu dàng,

"Mấy tháng rồi em?"

Cố Dư lắc đầu, nắm lấy cổ áo anh, lợi dụng tư thế này mà rúc vào ngực anh, râu rĩ trả lời,

"Không biết, chắc hơn hai tháng."

Kể từ lần cuối cùng của hai người.

Cố Thần Sinh hôn lên môi cô, ôm gọn cô vào lòng.

"Em gầy quá, ngày mai đi khám cùng anh nhé."

"Vậy còn mẹ và mọi người thì sao?"

Cố Thần Sinh hôn lên tóc cô, "Thành thật đối mặt."

Trong bụng cô giờ đã có một bảo bảo rồi, anh còn sợ gì nữa.

Cố Thần Sinh lau giọt nước mắt đọng lại trên hàng mi của cô, đặt lên đó một nụ hôn.

Hình như đi máy bay đường dài quá mệt mỏi, Cố Dư gần như lịm đi, ngủ say.

Nỗi nhớ suốt mấy tháng qua nhiều đến nỗi khiến anh tưởng rằng khi gặp lại cô, anh sẽ như phát điên mà xé cô thành từng mảnh, nuốt vào bụng để cô không bao giờ rời xa được nữa.

Nhưng bây giờ gặp lại thì cũng chỉ như vậy thôi là quá đủ.

Ôm nhau ngủ, nhìn ngắm suốt một đêm.

Hạnh phúc quá lớn lấn át toàn bộ nỗi đau chia tay trước đó, Cố Thần Sinh ngủ một giấc thật say.

Tỉnh dậy, vẫn là cô trong lòng.

Thật tốt, lần này không phải mơ.

Bàn tay vẫn ôm lấy bụng cô không rời.

Đây sẽ là vợ và con anh, không bao giờ buông tay nữa.

Linda gõ cửa phòng làm việc, không thấy trả lời liền mở cửa cầm

theo lịch trình làm việc hôm nay đi vào.

Đã 8 giờ, phòng làm việc vẫn trống không, nhưng cửa phòng ngủ lại khép chặt.

Cô lắc đầu, thở dài, từ tốn gõ cửa,

"Chủ tịch?"

Bên trong không có tiếng trả lời, gọi thêm vài tiếng nữa, cửa phòng mới đột ngột mở ra.

Cố Thần Sinh tóc tai bù xù, áo sơ mi trên người xộc xệch, lộ ra làn da trước ngực trắng bóc.

Linda mỉm cười, "Đến giờ làm việc rồi."

Cố Thần Sinh nhắc tay nhìn đồng hồ, quay đầu nhìn phía sau một cái, nói,

"Hủy hết lịch hôm nay đi, cuộc hẹn không hoãn được thì cô đi thay nhé."

Linda tò mò nhìn xuyên qua sau lưng anh, chỉ thấy một mái tóc đen dài xoã trên giường, chỉ chỉ,

"Ai vậy?"

Cố Thần Sinh chặc lưỡi, xoay vai cô lại, đẩy ra ngoài,

"Người yêu, nhiều chuyện."

Linda kinh ngạc tròn tròn mắt, không phải mới đó mà đã quay lại rồi

chứ?

Nhưng cô ấy đến khi nào vậy? Tối qua lúc cô về cũng chỉ có một người tới.

Mới đi được vài bước đã bị anh gọi giật lại, Cố Thần Sinh đưa ngón tay gãi gãi sống mũi,

"Nhờ cô liên hệ cho tôi một phòng khám khoa sản tốt một chút nhé."

Linda không nhin được "hả" một tiếng, biết mình vừa thất thố nên lập tức ngậm miệng, đáp một tiếng rồi chạy ra ngoài.

Cố Thần Sinh ngồi bên mép giường, vén tóc cô ra sau tai, nhìn một lát, tay vén chiếc áo mỏng của cô lên, cúi đầu hôn lên chiếc bụng đã hơi nhô lên một chút xíu kia, thì thầm,

"Bé cưng, bố sẽ cưới mẹ con sớm thôi."

Cố Dư bị nhột, khó chịu lật người, đưa lưng về phía anh.

Cố Thần Sinh để cô ngủ, đến 9 giờ mới thức dậy,

"Dư Dư?"

Cố Dư không đáp.

"Dư Dư?" Gọi thêm lần nữa.

Lần này là một tiếng ngậm dài trong cổ họng,

"Hử?"

Cô mở mắt, lập tức xoay người, kí ức ngày hôm qua nhạt nhoà như một giấc mơ vậy, phải đến khi nhìn thấy gương mặt này của anh, cô mới xác định mình lại làm càn nữa rồi.

Hoảng một tí đã vội nghĩ đến anh, chỉ có anh mới giải quyết được.

Cố Thần Sinh hôn lên môi cô, đây là nụ hôn đầu tiên của hai người suốt hơn hai tháng qua.

Anh không hôn quá sâu, chỉ mút nhẹ môi cô rồi vờn đầu lưỡi liếm láp một chút, lại mút khẽ, vài giây sau đã buông ra.

Cố Dư đưa tay che miệng, "Chưa đánh răng."

Cố Thần Sinh liếm liếm môi dưới, chép miệng,

"Vẫn ngọt."

Anh vẫn yêu em, yêu cả con nữa.

"Đi tắm rồi đi ăn nhé."

Nhắc đến ăn, Cố Dư lại không nhịn được mà nuốt nước miếng, vội vàng gạt đầu, nhồm người dậy định xuống giường thì đã bị anh bế thốc lên,

"Để anh tắm cho em."

Cố Dư vỗ vỗ vai anh, "Em tự làm."

Anh hung hăng bóp ngực cô một cái, "Tắm chung."

Cô gầy nhiều hơn anh tưởng. Xương vai vốn đã gầy rồi nay xương

quai xanh càng lõm sâu hơn nữa.

Anh chua xót đặt lên đó một nụ hôn,

"Em gầy đi nhiều quá."

Cố Dư giơ nốt chân còn lại để anh cởi quần xuống, đẩy đẩy ngực anh,

"Anh cũng gầy."

"Tại nhớ em."

Cố Dư lại chột dạ, chìm cả người vào bồn tắm, chỉ chừa lại đôi mắt sợ sệt nhìn anh.

Cố Thần Sinh bật cười, cốc lên trán cô,

"Cũng may có bảo bối nhỏ trong bụng này."

Cố Dư bị anh nói đến mức xấu hổ, khoát nước.

Cố Thần Sinh lập tức nhảy vào bồn ôm ghì lấy cô.

Nước tràn lênh láng.

Nửa tiếng sau, Cố Dư ra ngoài trước. Cố Thần Sinh ăn mặc chỉnh tề ra khỏi phòng làm việc, đứng nói chuyện với Linda một lát, gật đầu rồi quay vào.

Cố Dư hé cửa nhìn Linda đang chăm chú làm việc ngoài kia, quay đầu hỏi Cố Thần Sinh đang sắp lại đồng hồ ngân hàng vào trong ví,

"Cô ấy sẽ không biết chứ?"

"Biết lâu rồi." Anh thần nhiên đáp.

Cố Dư vô thức vuốt vuốt bụng, buồn bã thở dài.

Đút ví tiền vào túi, vợ lấy chìa khóa xe trên bàn, bước đến ôm eo cô, hôn lên má cô một cái,

"Đi ăn."

Lúc đi qua bàn làm việc của thư kí, Cố Dư đã cố gắng hết sức rúc vào ngực anh, nhưng làm sao có thể qua mắt được Linda.

Mãi đến khi cửa thang máy đóng lại, Linda vẫn sững sờ.

Là Cố tiểu thư.

Tối qua, chuyện sáng nay, hành động thân mật vừa rồi của hai người họ.

Chắc không phải là loạn luân chứ?

Linda ra tốt nghiệp Havard đã gần 7 năm rồi đi theo Cố Thần Sinh cũng đã từng ấy thời gian, vậy mà chưa từng thấy anh quen bạn gái.

Rồi dùng một cái liên thất tình, cho đến ngày hôm nay, cô gần như đã chắc chắn vì sao hai tháng nay Cố Thần Sinh đau khổ đến chết đi sống lại rồi.

Thở dài lắc đầu, tiếp tục vùi đầu vào máy tính.

Cố Thần Sinh đem Cố Dư đến một nhà hàng khách sạn năm sao ở trung tâm thành phố.

Nhìn đồng đồ ăn toàn đồ Trung trước mặt, anh vừa lau đĩa vừa trêu chọc cô,

"Em mang thai đôi đấy à? Ăn hết không?"

Cố Dư giật đôi đĩa từ tay anh, không khách sáo bắt đầu cặm cụi ăn,

"Ăn cả phần con anh nữa."

Cố Thần Sinh bật cười xoa đầu cô,

"Con sẽ tham ăn như em sao?"

Cố Dư lâu lắm rồi mới ăn được một bữa ngon miệng đến thế này.

Đến khi không thể ăn thêm được nữa, mới ngồi dựa vào ngực anh, để anh tùy tiện vuốt ve bụng mình.

Cố Thần Sinh xem thông tin phòng khám Linda vừa giới thiệu một chút, xác định không có vấn đề gì với chính lại áo cho cô, kéo người đứng dậy,

"Đi khám."

Đây là một phòng khám tư nhân cực kì có tiếng tại thành phố, vì đã liên hệ trước nên hai người không cần phải xếp hàng.

Vừa vào trong đã có một nữ hộ sĩ dẫn đường.

Người khám là một nữ bác sĩ, sau khi làm qua một loạt thủ tục thì bắt đầu đến siêu âm.

Cố Dư được Cố Thần Sinh đỡ lên giường, nắm chặt tay anh, hơi hồi hộp.

Nữ bác sĩ kia vén áo cô lên, bắt đầu tiến hành siêu âm, một lát sau, trên màn hình bắt đầu hiện ra hình ảnh.

Nữ bác sĩ mỉm cười một cái, nhìn hai người,

"Đã gần ba tháng rồi, sao giờ mới phát hiện ra vậy?"

Hai người đã được làm bố mẹ trước mặt vẫn đang thất thần nhìn cục thịt nhỏ trên màn hình, tay Cố Dư càng siết chặt tay anh hơn.

Nữ bác sĩ có chút buồn cười, tiếp tục dặn dò,

"Thể trạng của người mẹ hơi yếu, về nhà cố gắng ăn uống điều độ và giữ tâm trạng thật tốt nhé, lát nữa hai người qua phòng bên cạnh lấy thuốc bổ và nghe cách chăm sóc bà bầu nhé."

"Chúc mừng hai người."

Cố Dư được anh bế xuống giường.

Bụng cô chỉ mới nhô lên một chút thôi, nhìn qua sẽ không phát hiện ra được.

Cố Thần Sinh ôm eo cô, tay còn lại xách theo một túi đồ ra khỏi phòng khám.

Cố Dư nhìn anh, cười híp mắt,

"Cười gì?"

Cố Thần Sinh cong môi, "Cười em đấy, bé ngốc, có thai gần ba tháng cũng không biết."

Cố Dư nhéo eo anh một cái, bị anh tránh được, ôm lấy vai cô kéo đi.

Buổi chiều hai người trở về căn hộ cũ của anh, đã lâu không về, Cố Dư có chút nhớ, cứ đi loang quanh mãi.

Cố Thần Sinh ngồi trên sofa xem đi xem lại mấy tờ hướng dẫn.

Một lát sau, Cố Dư mệt mỏi nằm gối trên đùi anh, đưa tay nghịch tóc anh, nói khẽ,

"Cảm ơn anh nhé."

Nay trời mưa to nên được nghỉ, tranh thủ cho mọi người đây

Mình thấy chi tiết truyện không phải vô lí, mà là tác giả không tả kĩ vào tâm lí nhân vật nên nó cứ trống trống thế nào ấy

Chương sau sẽ giải thích rõ hơn

Chương 27: Thành thật đối diện (1)

Cố Thần Sinh dờ mắt khỏi mớ hỗn độn trên bàn, cúi đầu vuốt tóc cô,

"Tại sao?"

Cố Dư lại vuốt bụng, hình như đây là bản năng của người mẹ, mới vài ngày mà đã thành thói quen rồi.

Cô im lặng một lát, đôi mắt lại long lanh ánh nước,

nhìn anh,

"Vì đã chứa chấp mẹ con em."

Cố Thần Sinh cười lớn.

Thật đáng yêu.

Anh ôm cô ngồi dậy, đặt ngồi lên đùi mình, bàn tay to lớn áp lên tay trên bụng cô,

"Vậy nên ngoan ngoãn một chút, đừng giày vò tình yêu của anh thêm nữa, nếu còn có lần sau, chỉ nhận con, không nhận mẹ."

Cố Dư cong môi, vừa cảm động vừa buồn cười, áp mặt lên vai anh,

"Em nên nói gì với mẹ đây, mẹ chưa biết em đã về đâu, đâu thể giấu mãi được. Giờ thì hay rồi, còn có thai nữa."

Cố Thần Sinh vẫn không nhanh không chậm vuốt bụng cô, trầm mặc một lát, sau đó trả lời,

"Ngày mai anh dẫn em về, trước tiên cứ nói cho mẹ em biết đã."

Đêm khuya.

Trời vào hè mát mẻ, máy lạnh trong phòng phát ra từng làn hơi nước dễ chịu.

Cố Dư nằm gọn trong lòng anh, hai chân gác lên eo anh, trần trọc không ngủ được.

Dù sao cũng rất lo lắng.

Ngày mai trở về, biết nói với mẹ thế nào đây, còn cả nhà nữa.

Thở dài một tiếng, lại muốn khóc, sụt sùi một tiếng, sợ anh nghe được lại vội vàng nuốt vào.

Cố Thần Sinh thở đều đều, vô thức ôm chặt lấy cô.

Cố Thần Sinh tắt xe trước cổng, chạy qua bên kia mở cửa xe giúp cô.

Cố Dư mím môi nhìn anh, trong mắt tràn ngập lo lắng.

Sáng đầu tuần cả nhà đều đi làm, chỉ có Diệp Lộ quanh năm suốt tháng ở nhà cùng ông cụ Cố.

Cố Dư đến trước cửa phòng bà, nhẹ nhàng gõ cửa.

Trong phòng vọng ra tiếng Diệp Lộ lạnh lạnh,

"Vào đi."

Cố Dư nhìn Cố Thần Sinh đứng phía sau, kéo tay anh đi vào.

Diệp Lộ đang chải đầu, nhìn thấy hai bóng người nắm tay nhau đứng trong gương kia, khoé miệng đang nhếch lên lập tức cứng đờ.

Bà đứng bật dậy,

"Sao con lại về đây?"

Cố Dư chưa ra trận đã sợ hãi, nép sau cánh tay anh.

Cố Thần Sinh lên phía trước cô, nói với Diệp Lộ,

"Chị dâu, em có chuyện muốn nói."

Diệp Lộ đi lên muốn kéo Cố Dư ra xa anh, bị anh ngăn lại, vội vàng quát,

"Hai đứa còn có gì để nói nữa hả? Đừng làm càn, lão tứ, chị tha thứ cho mày một lần duy nhất thôi, sẽ không bao giờ có lần hai, đừng làm hư Dư Dư nữa."

Yết hầu anh cuộn lên xuống mấy vòng, cuối cùng vẫn nói ra,

"Dư Dư có thai rồi, là con của chúng em."

Diệp Lộ tái mặt, trợn tròn mắt, khoé môi giật giật, chậm rãi thốt ra,

"Mày vừa nói gì cơ?"

Cố Thần Sinh sắc mặt lạnh lẽo, nhắc lại,

"Dư Dư có thai rồi."

Diệp Lộ như đang nghe chuyện bi hài, nụ cười trên môi bà méo mó,

"Không thể nào."

Lập tức bà kéo mạnh Cố Dư đang sợ hãi núp sau lưng Cố Thần Sinh ra, hỏi lại,

"Dư Dư, có phải không?"

Cố Dư không dám nhìn mẹ, cũng không dám trả lời, tay khư khư ôm lấy bụng.

Diệp Lộ đương nhiên để ý đến hành động này của cô, nước mắt lập tức trào ra, vung tay đập vào vai cô, từng phát một đau điếng,

"Tại sao lại đến nông nổi này hả con?"

Cố Thần Sinh vội vàng kéo Cố Dư lại, che cô sau lưng mình, trực tiếp hứng chịu mấy cú tát của Diệp Lộ.

Cố Dư bắt đầu khóc, nhưng không dám khóc to, chỉ biết bấu chặt tay anh.

Cố Thần Sinh đứng vững như núi đợi đến khi Diệp Lộ đã đánh xong, kéo tay bà lại,

"Chị dâu..."

"Câm miệng!"

"Lát nữa về tao sẽ nói với anh cả, hai đứa chúng mày tao không quản nổi nữa rồi."

Cố Thần Sinh nhăn mày,

"Chị đừng mắng nữa, em ấy đang mang thai."

Cố Dư nức nở, "Mẹ, con xin lỗi, nhưng con không bỏ con của con đâu."

Diệp Lộ hết nói nổi, chỉ biết cười giận giữ,

"Nghĩ cũng đừng nghĩ, đứa bé kia sinh ra không thể mang họ Cố, con nhớ kĩ cho mẹ."

Cố Thần Sinh nhú mày càng chặt, "Vì sao chứ?"

Diệp Lộ trợn mắt, "Mày còn hỏi vì sao nữa à? Mày hại con gái chị đến mức này rồi còn muốn làm bố của con nó ư? Người ngoài sẽ nhìn Dư Dư bằng ánh mắt thế nào, mày đã từng nghĩ đến chưa?"

"Tối nay Cố Dư ngủ lại, từ nay không được bước chân ra ngoài nữa bước."

Nói rồi sập cửa ra ngoài.

Cố Thần Sinh ôm cô vào ngực, Cố Dư không muốn mình trở nên vô dụng, cố nín khóc,

"Em biết ngay mà, làm sao bây giờ?"

Cố Thần Sinh vỗ về, hôn lên tóc cô, ánh mắt lạnh lẽo,

"Ngoan, ở lại một hôm, ngày mai anh về."

Anh không thể kéo dài thêm được nữa.

Cố Dư biết lúc này không nên dờ tính trẻ con, ngoan ngoãn gật đầu.

Dù rất sợ mẹ.

Cố Thần Sinh đi lúc sát giờ cơm chiều.

Cả nhà về, đều ngạc nhiên khi thấy Cố Dư không báo trước mà trở về.

Diệp Lộ dù đang tức giận nhưng vẫn lấy cớ giúp cô,

"Nó được nghỉ dài hạn."

Tối hôm đó đồ ăn trên bàn cũng thịnh soạn hơn rất nhiều.

Khuya.

Cố Dư nằm trần trọc trên giường, tay khẽ vuốt bụng, thì thầm,

"Bé cưng, làm sao bây giờ?"

Lúc đang lim dim ngủ thì Cố Dư bị tiếng mở cửa làm giật mình, vội vàng ngồi dậy.

Là mẹ.

Vừa mừng vừa lo.

Mừng vì bà vẫn còn quan tâm đến cô.

Nhưng lo hơn là vì sợ bà sẽ bắt cô rời xa anh lần nữa.

Diệp Lộ lúc chiều vừa nhìn thấy con gái đã nhận ra cô gầy đi rất nhiều, không khỏi đau lòng.

Bà bước tới gần giường, nhẹ nhàng nói với cô,

"Đã bao lâu rồi?"

Cố Dư tủi thân, vùi đầu vào gối, "Ba tháng ạ."

Bà thở dài, "Có khó chịu không?"

Cố Dư chậm rãi lắc đầu, nước mắt rơi bên gò má.

Dạo gần đây cô thật hay khóc.

Diệp Lộ lau nước mắt cho cô, thấp giọng dịu dàng,

"Dư Dư ngoan của mẹ, tìm một người chấp nhận con rồi kết hôn được không? Con còn nhỏ, người ta yêu con sẽ hiểu thôi."

Cố Dư lắc đầu, "Ai thêm một người đã có thai chứ."

Diệp Lộ vuốt tóc cô, "Dư Dư xinh đẹp thế này, có người từ chối được sao?"

Cố Dư khóc thút thít, "Còn anh ấy thì sao? Bố của con con, con yêu anh ấy, mẹ à."

Diệp Lộ bắt lực thờ dài, như van xin cô,

"Cố Dư, con biết không thể như thế được mà."

Cố Dư lắc đầu, "Con xin ở lỗi, con đã có đứa nhỏ rồi, con không thể để con con không có bố."

Diệp Lộ hình như lại tức giận rồi,

"Vậy con định để con con lớn lên biết bố nó cũng là chú của mẹ nó sao? Con nỡ không?"

Cố Dư ghen lời, ấp úng.

Diệp Lộ sợ cô ảnh hưởng tới thai trong bụng, xoa đầu cô, nén thờ dài,

"Thôi được rồi, ngủ đi, đừng nghĩ nữa."

Bà tắt đèn, đóng cửa, bắt lực dựa vào tường một lát, men theo ánh đèn nơi hành lang về phòng.

Cố Đông vẫn đang đeo kính gọng vàng ngồi trên bàn làm việc.

Bà nhẹ nhàng tiến tới sau lưng ông, bóp vai.

Cố Đông thoải mái, trêu chọc bà, "Nửa đêm nửa hôm còn muốn gì? Già cả rồi."

Diệp Lộ không buồn để ý, tiếp tục xoa xoa, rầu rĩ,

"Lão Cố à, em nói với anh một chuyện."

Cố Đông ừ một tiếng, tay vẫn không ngừng viết.

"Anh không được tức giận đâu đấy, hứa đi."

Cố Đông khinh thường, không trả lời.

Diệp Lộ chậm rãi nói ra, "Dư Dư có thai rồi."

Nét bút dừng lại một lát, tiếp tục viết,

"Thèm bế cháu ngoại đến như vậy rồi? Còn sức thì sinh thêm đứa nữa." Dù sao bà vẫn chỉ 40.

Diệp Lộ hừ lạnh, 18 tuổi bị ông lừa một lần rồi, sẽ không có lần hai đâu.

Bà lặp lại, "Thật đấy."

Cố Đông gác bút, xoay đầu nhìn bà,

"Với ai?"

Diệp Lộ nuốt nước miếng, dằn lại một lần nữa,

"Có chuyện gì cũng phải bình tĩnh giải quyết, nếu anh nổi xung lên em sẽ bỏ về nhà đấy."

Cố Đông gãi gãi tay bà, tỏ ý đồng ý.

Diệp Lộ nhắm mắt, nói thật nhanh,

"Vớ lã tứ."

Bàn tay nhanh chóng bị siết chặt, giọng ông vẫn trầm trầm,

"Nói lại."

"Dư Dư và lã tứ đã lữ có con vớ nhau rồi."

Bà đang cố nói nhẹ đi tất cả.

Cố Đông vẫn chưa tin, "Thật?"

Diệp Lộ gật đầu, "Là thật."

Cố Đông nhìn bà, xác định không phải là trò nghịch ngợm như thường, sắc mặt bắt đầu xấu đi, đứng bật dậy, giăng tay ra.

Diệp Lộ kéo tay ông lại, lùi về giường,

"Đã khuya rồi, đừng làm loạn nữa, bố biết thì sao bây giờ?"

Cố Đông như chưa thể tin nổi, lại hỏi lại,

"Em không lừa anh thật chứ?"

Diệp Lộ ép ông ngồi xuống mép giường,

"Chuyện này mà đem ra đùa được sao? Dư Dư mới thú nhận với em, con bé và lã tứ lữ phát sinh quan hệ, cái thai đã được ba tháng rồi."

Cố Đông tối sầm mặt mũi, thấp giọng mắng một câu.

Diệp Lộ ngồi bên cạnh ông, làm dịu,

"Anh làm gì thì làm, em khuyên nhủ hết cách rồi, dù sao con bé cũng đang mang thai, nếu dọa sợ quá sẽ làm ảnh hưởng đến cháu ngoại."

Cố Đông trợn mắt nhìn bà, "Em còn quan tâm tới cháu ngoại nữa sao?"

Diệp Lộ đập mạnh ông một cái, "Hàm hồ, dù sao cũng là con của Dư Dư, chúng ta không thể vứt bỏ được, thậm chí còn phải cho con bé một gia đình đường hoàng."

Cố Đông chau mày, "Thằng út, không được."

Diệp Lộ nghĩ đến bộ dáng con gái lúc nhắc đến Cố Thần Sinh, không khỏi mềm lòng, dè dặt gợi ý,

"Hay là anh tìm cách khiến lão tứ danh chính ngôn thuận..."

"Không được, ngày mai anh sẽ đi tìm nó tính sổ."

Diệp Lộ bị ngắt lời, giận dỗi lên giường nằm,

"Kệ ông, dù sao cũng không được làm tổn thương đến cháu ngoại và con gái tôi."

Cố Đông hất chần lên người bà, bỏ đi thư phòng.

Vừa sáng.

Cố Đông đã phóng xe đi tìm Cố Thần Sinh.

Chiếc BMW vừa đi chưa được bao lâu thì chiếc Maybach quen thuộc rẽ từ hướng khác đi tới.

Cố Thần Sinh từ trên xe bước xuống, thần sắc vô cùng mệt mỏi.

Anh chậm rãi xuyên qua hàng rào có đèn bóng đèn được Cố Dư trang trí từ Tết, trực tiếp lên gõ cửa phòng ông cụ.

"Vào đi." Giọng ông cụ từ trong phòng truyền ra.

Anh đẩy cửa bước vào, cười cười,

"Hôm nay bố khoẻ không ạ?"

Ông cụ cầm sách ngồi dựa vào đầu giường, lờm anh,

"Hôm nay trời động phải không?"

Nu cười trên gương mặt anh nhạt dần, đến gần bên cạnh ông, ngồi xuống,

"Con có chuyện muốn nói, bố à."

Bàn phím lại dở chứng rồi nên lúc này ta mới ấn nhầm nút "Đăng" đó bebe

Thực ra bố mẹ Cố Dư còn cute hơn cả đôi chính nữa kkk

Các bạn đừng hối mình ra chương mà, mình hoàn chương nào là up liền chương đó rồi đó bài tập của mình nhiều lắm. Một chương truyện type đến mấy tiếng đồng hồ mới xong cơ

Chương 28: Thành thật đối diện (2)

Ông cụ vẫn chăm chú nghiên cứu quyển sách viết về thế chiến thứ 2, tỏ ý khinh thường anh,

"Nói đi."

Cố Thần Sinh thu lại nét cười, nghiêm túc,

"Con kể bố nghe về bạn gái con nhé."

Ông cụ đẩy gọng kính, liếc anh, "Anh nhìn bố giống còn hứng thú với mấy chuyện vớ vẩn đó nữa sao?"

Cố Thần Sinh mỉm cười, "Bố nghe không?"

Tai ông cụ bắt đầu dòng lên.

Cố Thần Sinh bắt đầu cất giọng đều đều,

"Bố còn nhớ bốn năm trước con còn ở Pháp chứ? Năm đó con gặp một cô bé, xinh đẹp, đáng yêu, con đã cố ý dùng tên giả khi nói chuyện với cô ấy, nên cô ấy không hề biết con là Cố Thần Sinh. Chúng con đã yêu nhau trong một thời gian ngắn, sau đó chia tay, cho đến ba năm trước gặp lại con cũng như cô ấy, mới biết mối quan hệ thật sự của nhau."

Ông cụ nhếch mép, "Rồi sau đó?"

Cố Thần Sinh cuộn yết hầu lên xuống mấy vòng, môi mấp máy, do dự rồi lại do dự, cuối cùng bật cười,

"Sau đó, cô ấy đã trở thành bạn gái của con cho đến bây giờ."

Ông cụ cố gắng hỏi thêm, "Đó là tiểu thư nhà nào vậy?"

Cố Thần Sinh cố giấu tia bi thương trong mắt, gượng cười,

"Còn lâu mới nói cho bố."

Nhặt như nước ốc.

Ông cụ tỏ vẻ không hứng thú nữa, phất phất tay đuổi anh ra ngoài.

Cố Thần Sinh tựa lưng vào cánh cửa, mệt mỏi nhắm mắt.

Đồ vô dụng.

Đứng trong phòng tắm không biết bao lâu, lúc anh ra ngoài, vừa vặn đụng ngay Cố Đông sắc mặt tồi tệ đang đi lên cầu thang.

Nhìn thấy anh, ánh mắt ông càng tối, không chờ chào hỏi đã túm lấy cổ áo anh kéo lên lầu.

Cố Thần Sinh vừa nhìn đã biết chuyện gì rồi, không hỏi, cúi đầu đi theo.

Phòng Cố Đông ở lầu tầng ba, vừa mở cửa ông đã đẩy anh vào, không nói không rằng tung một cú đấm.

Cố Thần Sinh ngồi bệt dưới sàn, khoé môi rướm máu.

Diệp Lộ thấy chồng về, định đi lên hỏi chuyện nhưng vừa vào phòng đã gặp ngay cảnh này, vội vàng chạy đến ôm lấy Cố Đông đang định tung thêm một cước nữa,

"Em đã nói anh thế nào rồi, bình tĩnh chút đi có được không? Hờ tí là động tay chân."

Cố Đông đẩy bà ra, quát lớn, "Cũng chưa bao giờ đụng đến em, im miệng cho anh, hôm nay anh phải chờ thẳng nhãi này no đòn."

Cố Thần Sinh chậm rãi đứng dậy, lau máu trên mạng miệng.

Cố Đông nhìn anh im lặng, lại nổi xung, định nhào lên lại bị Diệp Lộ kéo lại, ông lớn tiếng,

"Loạn hết rồi phải không? Mà có còn coi Cố gia ra gì nữa không hả?"

Tiếng ồn ào từ trên lầu mơ hồ truyền xuống tai ông cụ, ông bước xuống giường, chậm chạp ngồi lên xe lăn, ra ngoài.

Tiểu Cường- tài xế trong nhà cũng đang đứng dưới cầu thang nghe ngóng, bị ông cụ gọi giật lại,

"Tiểu Cường, chuyện gì trên đó vậy?"

Tiểu Cường đang nghe lén bị dọa đến giật mình, ấp úng,

"Cháu không biết ạ, cậu út vừa về đã như vậy rồi."

Ông cụ cau mày, vừa về đã gây chuyện.

Ông vầy vầy Tiểu Cường,

"Đưa ta lên đó xem thử."

Cố Dư ngủ dậy, vợ lấy điện thoại ở đầu giường, nhìn giờ.

Đã 9 giờ sáng rồi.

Cô ngồi dậy, vén áo lên đến bụng đã nhô lên của mình, vỗ nhẹ rồi xuống giường.

Vừa ra ngoài đã thấy Tiểu Cường và ông cụ trầm mặc trước cửa phòng ngủ của vợ chồng Diệp Lộ.

Cô chậm rãi đến gần,

"Ông nội, ông làm gì đấy ạ?"

Tiểu Cường nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp, ánh mắt dờn xuống bụng cô.

Cố Dư chợt dạ đưa tay che bụng, định hỏi lại lần nữa thì trong phòng lại truyền ra tiếng ồn ào.

Giọng Cố Đông quát lớn vọng ra,

"Mày là em trai tao, Dư Dư là con gái tao, mày làm như thế với con bé mà được à? Còn to gan giấu mọi người bao nhiêu lâu."

Không biết ông lại làm gì mà Diệp Lộ lại hét lên,

"Lão Cố, ông có thôi đi không?"

Cố Dư thất thần nhìn ông nội, sắc mặt ông lạnh lẽo, nhìn thẳng vào cánh cửa đóng chặt trước mặt.

Cô run run,

"Ông nội..."

Ông cụ vẫn im lặng. Cố Dư quỳ rạp xuống trước mặt ông,

"Ông nội à..." Muốn giải thích nhưng không biết nên nói gì.

Diệp Lộ đứng gần cánh cửa nhất, lúc trong phòng đang yên tĩnh, mơ hồ nghe thấy thanh âm Cố Dư bên ngoài.

Bà vội vàng mở cửa, ngay lập tức sững sờ,

"Bố..."

Ông cụ sắc mặt cực kì tồi tệ, nhìn vào Cố Thần Sinh bị đánh ngã dưới sàn nhà, giọng lạnh tanh,

"Tiểu Cường, đưa ta xuống lầu, Dư Dư, Tiểu Sinh, theo ta về phòng."

Nói rồi xoay bánh xe lăn rời đi.

Diệp Lộ đánh chông một cái rồi chạy đến đỡ Cố Dư ngồi dậy.

Cố Thần Sinh chậm rãi đứng dậy, kéo tay Cố Dư.

Trên hành lang, Cố Dư gãi gãi lòng bàn tay anh, lo lắng,

"Anh có sao không?"

Cố Thần Sinh chạm vào khoé môi sưng tấy,

"Hơi đau một chút."

Hai người lần lượt vào phòng.

Ông cụ ngồi hướng ra cửa sổ.

"Lão tứ, nói rõ ràng mọi chuyện cho bố."

Cố Dư bị ông đột nhiên nói lớn làm giật mình, quay sang Cố Thần Sinh, anh nhìn cô trấn an rồi chậm rãi nói,

"Bố, con và Dư Dư yêu nhau, hy vọng bố cho con được chịu trách nhiệm với cô ấy."

"Chịu trách nhiệm?" Ông cụ quay lại nhìn hai người, vẻ mặt như đang cố kìm nén cơn thịnh nộ.

Cố Thần Sinh cúi đầu,

"Cô ấy có thai rồi."

Cố Đình xuyên cổ gắng điều hoà nhịp thở, giận đến mức giọng run lên,

"Được, hai đứa, được lắm, lão tứ, bố không ngờ mày có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy đâu."

"Có phải từ nhỏ đến lớn chuyện gì bố cũng dung túng cho mày nên bây giờ mày không để lão già này trong mắt nữa rồi đúng không?"

Cố Thần Sinh nhìn ông cụ tức nghẹn đến nổi hô hấp dần hỗn loạn, chậm rãi quỳ xuống, nghiêm túc, cuộc đời anh trừ khi nói yêu Cố Dư, chưa bao giờ nghiêm túc đến vậy,

"Con xin lỗi."

Cố Dư nhìn anh quỳ xuống, cũng vội vàng làm theo, quỳ xuống bên cạnh anh, hướng ông nội thành khẩn,

"Ông nội, con xin lỗi."

Ông cụ nhìn hai người trước mặt, một người là đứa con ông yêu thương nhất, một đứa là cháu nội ông hết mực cưng chiều, cuối cùng lại thành ra như vậy.

Ông cố gắng điều chỉnh hơi thở, nhắm mắt vài giây,

"Đứng dậy cả đi."

Cố Dư rơm rớm nước mắt,

"Ông nội à..."

"Đứng dậy!!!" Ông đột nhiên quát lên, Cố Dư giật mình, bị anh kéo đứng lên, chỉ biết cúi đầu không dám đối mắt.

Ông cụ trầm mặc một hồi lâu, trong phòng chỉ còn tiếng sột sột của Cố Dư. Tay cô bị anh nắm chặt, im lặng an ủi.

"Lão tứ, đi đi, từ nay con không phải là con Cố gia ta nữa."

Cố Dư bị ông dọa sợ, vội vàng lên tiếng,

"Không thể nào, ông à..."

Cố Thần Sinh bóp lấy cổ tay cô, ra hiệu cho cô đừng nói nữa, nhìn ông cụ một hồi lâu, ánh mắt phức tạp,

"Con sớm muộn cũng sẽ báo hiếu với Cố gia."

Cúi đầu thành khẩn,

"Con xin phép."

Xoay người đi ra ngoài. Cố Dư nhìn anh, rồi lại nhìn ông nội, bật khóc,

"Ông nội à, sao ông có thể đuổi anh ấy đi..."

Ông cụ hoàn toàn khác với tưởng tượng của Cố Dư, bình tĩnh đến lạ lùng, ông phát phát tay,

"Cháu cũng ra ngoài đi."

Cố Dư cắn môi,

"VẬY...con xin phép."

Đóng cửa lại, Cố Thần Sinh đang đứng tựa vào tường, cúi đầu dăm chiêu.

Cố Dư tiến lại gần nắm lấy tay anh,

"Anh định đi thật à?"

Cố Thần Sinh mỉm cười, vén vén mái tóc cho cô,

"Ừ, chắc cũng phải một thời gian, em nhớ chăm sóc bản thân nhé."

Cố Dư im lặng, không nở. Cố Thần Sinh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn lên tóc cô, nói khẽ,

"Còn cả bé cưng nữa."

Lúc hai người lần lượt đi xuống phòng khách, Ôn Diệp và Cố Đông đã sốt ruột ngồi đợi sẵn.

Cố Đông sợ ông cụ xảy ra chuyện, vội vàng đi lên lầu, lúc đi qua hai người, còn chỉ chỉ, định nói gì đó lại bất lực thờ dài, rời đi.

Diệp Lộ kéo tay Cố Dư, hỏi,

"Ông nội nói gì?"

Cố Dư nhìn Cố Thần Sinh, không nói gì.

Diệp Lộ cũng nhìn anh, Cố Thần Sinh cười yếu ớt,

"Bố đuổi em đi rồi."

Diệp Lộ ngạc nhiên, trợn mắt,

"Hả?" Tức giận đến mức như vậy sao?

Cố Thần Sinh nhìn Ôn Diệp,

"Mọi người chăm sóc bố thay em với nhé, em đi đây."

Nhìn Cố Dư thêm lần nữa, dứt khoát rời đi.

Tảng đá đè nặng trong lòng anh đã được dỡ ra hơn nửa rồi.

Buổi tối, bàn ăn yên tĩnh, chỉ có tiếng bát đũa chạm vào nhau.

Cố Dư cúi đầu ăn cơm, mắt vẫn còn hơi sưng.

Mọi người đều nhìn cô, thờ dài.

Không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

Càng không ngờ chỉ mới một ngày thôi, Cố Thần Sinh đã không còn là thành viên của Cố gia nữa.

Tất cả mọi người đều biết, ông cụ bình thường yêu thương người con trai út này nhất, kể cả không phải là máu mủ.

Nhưng một khi đã đưa ra quyết định như vậy, chắc cũng không dễ dàng gì, càng không thể thứ hồi.

Cố Mạn lén lút nhìn sắc mặt của mọi người, tò mò nhưng không dám hỏi.

Đột nhiên ông cụ lên tiếng,

"Lão nhị, ngày mai đi gặp lão tứ, bắt đầu tách hộ khẩu đi."

Tay Cố Dư run lên, Cố Lự đã nghe qua chuyện, có chút không ổn, cố gắng một lần nữa,

"Bố à..."

Ông cụ đặt mạnh chiếc thìa xuống bàn, giọng lạnh tanh,

"Còn Dư Dư, đứa bé giữ lại, sinh ra để Noãn Noãn nuôi."

Lần này là Diệp Lộ lên tiếng,

"Bố à, không được..."

Cố Dư sững sờ nhìn ông, nước mắt trào ra, run run cất giọng,

"Không thể nào, đây là con của con..."

Ông cụ nghiêm nghị,

"Vậy con định sinh ra để nó không có bố sao? Cũng không thể để con nuôi một mình, người ngoài sẽ dị nghị."

Cố Dư đứng bật dậy, kiên quyết,

"Không bao giờ, con không đồng ý, con không đồng ý!"

Ba chữ cuối cùng cô hét lên rồi đẩy ghế, chạy lên phòng.

Diệp Lộ vội vàng đuổi theo.

Cố Dư ngã lên giường, khóc lớn.

Cố Thần Sinh, làm sao bây giờ? Em phải làm sao đây?

Con của chúng ta.

Diệp Lộ đóng cửa phòng, nhìn con gái mà trong lòng chua xót.

Bà cũng ngạc nhiên vì thái độ của mình bây giờ.

Từ bao giờ bà đã bắt đầu chấp nhận việc đáng ra không nên chấp nhận này?

Ngồi hên mép giường, vỗ vỗ vai Cố Dư,

"Đừng khóc, bảo bảo trong bụng cũng sẽ không vui."

Hôm nay lại bị cô giáo mắng rồi,

"Chưa bao giờ thấy lớp chọn nào ý thức học tập như lớp này."

Tâm trạng cũng xuống dốc theo.

Về nhà lên Wattpad thậm chí còn nghĩ đến việc drop truyện để tập trung học hành nữa.

Cuối cùng vẫn lết xác đi edit tiếp đây

Có câu từ nào không thích hợp mọi người góp ý cho mình để mình sửa nhé, type vội.

Chương 29: Trộm yêu (1)

Cố Dư gối đầu lên đùi bà, khóc một hồi lâu mới bắt đầu yên tĩnh lại, hỏi Diệp Lộ,

"Mẹ, mẹ có trách con không?"

Diệp Lộ vuốt tóc cô,

"Trách, đương nhiên trách, là con gái, không suy nghĩ cho chín chắn trước khi bắt đầu một mối quan hệ, bây giờ thì khóc lóc thế này, không trách sao được?"

"Con yêu anh ấy, ngay từ lần đầu gặp nhau bốn năm trước, mới chỉ biết tên nhau, con đã thích anh ấy rồi."

Diệp Lộ hỏi cô,

"Nó đối xử với con tốt không?"

Cố Dư nhỏ giọng trả lời, như đang thì thầm với chính mình,

"Tốt, tốt nhất."

Diệp Lộ thở dài, "Đúng là con gái lớn lên đều không giữ được."

Cố Dư nghĩ đến cái thai trong bụng, lại rơi nước mắt, ngẩng đầu nhìn bà,

"Nhưng mẹ à, con của con không thể để cho người khác nuôi được."

Diệp Lộ vỗ về cô,

"Sẽ không ai bắt ép con hết."

Diệp Lộ ngồi trong phòng cùng cô thêm một lát rồi ra ngoài.

Cố Dư nằm trên giường, cảm thấy mọi thứ đều bế tắc.

Không ngờ ông nội sẽ làm thật.

Cũng đúng, hai người làm ra chuyện nghịch thiên như thế, ông nội đã cố gắng kìm nén cảm xúc rồi.

Đang ôm gối ngẩn người thì điện thoại rung lên.

Cố Dư bắt máy.

"Alo?"

"Em ăn chưa?"

Cố Dư nghe thấy giọng anh, cảm giác tủi thân lại trào lên, sụt sùi,

"Rồi ạ."

Cố Thần Sinh khẽ cười, giọng anh vẫn luôn trầm thấp, ấm áp như thế, nhẹ nhàng rót vào tai cô, chảy thẳng vào tim, khảm sâu vào trí nhớ,

"Nhớ đừng bỏ bữa nhé, cũng đừng khóc."

Cố Dư vô thức đưa ngón trỏ vẽ vẽ lên ga giường, hỏi anh,

"Anh thì sao? Ăn gì chưa?"

"Ăn rồi."

Anh vừa nói xong, cả hai đều rơi vào trầm mặc.

Cố Dư đột nhiên nhớ tới lời ông nội nói ban nãy, kể cho anh,

"Làm sao bây giờ, em tỏ thái độ như thế, ông nội sẽ không tức giận mà làm thật chứ?"

Bên kia phát ra tiếng cười,

"Em ngốc thế, mọi người cần thời gian để chấp nhận chuyện này, đừng nghĩ nhiều."

"Lúc trước anh có đọc một bài viết trên mạng, trong lúc mang thai, nếu người mẹ thường xuyên buồn bã thì đứa bé sinh ra cũng sẽ buồn phiền. Nên em vì Tiểu Nhạc mà cười thật nhiều nhé, con của chúng ta sau này lớn lên sẽ thành mặt trời nhỏ."

Cố Dư phì cười, "Anh mới là đồ ngốc, còn chưa biết là con trai hay con gái đã đặt tên rồi."

"Anh đã nghĩ từ mấy năm trước rồi."

Cố Dư ngẩn người, bên tai vẫn là giọng đều đều của anh,

"Con trai hay con gái đều là Cố Nhạc, dù nếu là con trai sẽ hơi thiệt một chút. Nhạc Nhạc, Tiểu Nhạc, Cố Tiểu Nhạc, nghe thế nào cũng thấy đáng yêu."

Cố Dư bị những lời anh nói làm cho cảm động, ngón tay mân mê mép váy, khẽ nói,

"Cố Thần Sinh."

"Hà?"

"Em yêu anh nhiều lắm."

Cố Thần Sinh phải mất vài giây mới phản ứng lại, bật cười, trong mắt một mảnh dịu dàng, tiếc là Cố Dư không thể nhìn thấy.

"Anh cũng yêu em."

Có một bí mật mà Cố Thần Sinh chưa hề cho ai biết, cũng không muốn cho ai biết, dường như đây chính là bí mật của riêng anh.

Paris.

Mùa đông bốn năm về trước.

Tuyết vẫn rơi dày đặc ngoài cửa sổ, có vài bông hoa tuyết bám vào khung cửa kính.

Trời lạnh là thế, nhưng Cố Thần Sinh vẫn chỉnh nhiệt độ điều hoà xuống thấp thêm hai độ.

Anh ngồi dựa vào đầu giường, cố gắng dằn nén cơn hưng phấn còn chưa dập tắt trong người.

Cảm giác ấy, thật muốn thử lại lần nữa.

Nhưng bé con trong lòng đã ngủ mất rồi.

Cố Dư gối đầu lên bụng dưới săn chắc của anh, ngủ thiếp đi.

Trên mi mắt vẫn còn vương lại một giọt lệ.

Là anh làm. Đau đến phát khóc.

Trong phòng vẫn còn lưu lại hương vị nồng đậm của cơn hoan ái vừa kết thúc.

Cố Thần Sinh khẽ vuốt tóc cô, nhìn ngắm gương mặt xinh đẹp mà mấy tiếng trước anh vẫn còn xa lạ.

Đẹp thật.

Anh đã từng gặp nhiều người phụ nữ xinh đẹp hơn, da trắng hơn, môi đỏ hơn. Anh cũng thường thức gương mặt của họ.

Nhưng này sinh dục vọng, đây là lần đầu tiên.

Dục vọng vừa được thả xích đã điên cuồng quấn lấy anh, thôi thúc anh ăn sạch cô.

Bởi người con gái này quá đổi mê người.

Gương mặt xinh đẹp, da thịt mềm mại đến nỗi anh chỉ hơi mạnh tay một chút đã nhũn ra.

Tiếng rên của cô khi anh tiến vào, khi anh hôn liếm trên làn da cô.

Ánh mắt mơ màng khi nhìn anh từng lần, từng lần một tiến vào lại rút

ra.

Tất cả đều nói lên một điều rằng.

Người con gái này đã bằng một hình thức ngây thơ nhất, nguyên thủy nhất, quyến rũ anh.

Quyến rũ triệt để.

Anh nhìn cô ngủ ngon lành, lại nhìn "người em trai nhỏ" chỉ mới được ăn mặn một lần, vẫn đang ngóc đầu dậy, bật cười.

Anh cứ nghĩ mình kiêu ngạo như thế, cuối cùng cũng bị dục vọng dày đoạ.

Nhìn đồng hồ, đã gần bốn giờ sáng.

Anh muốn thức cô dậy, làm thêm một lần nữa.

Bởi sau đêm nay, không biết bao giờ anh mới động lòng thêm một lần nữa, hoặc có thể sẽ không bao giờ.

Sau đó anh đã đưa ra một quyết định táo bạo.

Muốn cô làm bạn gái.

Bạn gái. Hai từ chưa từng xuất hiện trong cuộc đời anh.

Từ thời đi học, phớt lờ mọi lời tán tỉnh từ nữ sinh đồng trang lứa, chỉ chăm chăm đi gây sự, quậy phá đến nghịch thiên.

Sau khi được ông cụ đánh một trận đã đời, mới bắt đầu chuyên chú học hành.

Lớn lên, ra đời.

Cũng muốn tìm một người phụ nữ, nhưng nhìn ai cũng không vừa mắt, hoặc những người anh đã tiếp xúc qua, không ranh mãnh thủ đoạn thì cũng là lẳng lơ phong trần.

Cuối cùng thì vào một ngày tuyết rơi, cô gái này đã lọt vào mắt anh.

Thanh thuần, ngây ngô như tuyết trắng.

Đậu vào trái tim anh một lát, rồi tan dần.

Cứ ngỡ đã biến mất, nhưng thực ra là ngấm vào thật sâu.

Gặp cô, yêu cô.

Biết sai nhưng vẫn làm.

Mặc kệ.

Anh yêu cô.

Cố Dur cúp máy, dù trong lòng vẫn còn vô số ngổn ngang, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời anh đi ngủ.

Cô đã mang bầu hơn ba tháng, bụng cũng đã nhô lên một chút rồi, có lẽ sau này sẽ lớn lên càng nhanh, rồi cuối cùng sinh ra một bảo bảo vô cùng xinh xắn đáng yêu.

Con của hai người.

Bàn tay nhỏ khẽ vuốt ve, Cố Dư ngủ thiếp đi, nụ cười vẫn vương lại trên khoé môi.

Có lẽ vì sự xấu hổ với mọi người, Cố Dư cảm thấy mọi thứ thật mất tự nhiên, muốn đi ra ngoài, nhưng không thấy tiện.

Suốt ngày chỉ quanh quẩn trên phòng rồi ngoài vườn hoa.

Đến giờ cơm lại yên lặng.

Cố Mạn cũng đã biết mối quan hệ của cô và chú út con bé.

Sợ cô buồn nên cũng không hỏi nhiều.

Diệp Lộ tích cực nấu những món ăn đầy dinh dưỡng để cô dưỡng thai.

Hoa quả tươi hái từ vườn sau chất đầy trong tủ lạnh.

Cố Dư ăn ngày càng nhiều.

Mọi người đối với chuyện cô có thai cũng dần quen.

Chỉ còn Cố Thần Sinh, đã một tháng rồi anh chưa về nhà.

Cố Dư cũng không dám ra ngoài.

Vì dù sao mọi người đều biết cô là cháu gái Cố gia.

Chưa chồng mà chưa, sẽ dị nghị.

Cố Đông gõ cửa phòng, bên trong phát ra tiếng ho khẽ,

"Vào đi."

Ông bước vào, tiện tay khép cửa phòng.

Nhìn ông cụ ngồi trên xe lăn đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dù không ai nói nhưng tất cả đều biết, ông cụ là người nhớ lão tứ nhất.

Cố Đông chỉnh nhiệt độ điều hoà lên thêm hai độ,

"Bố lên giường nằm đi ạ, kéo cảm lạnh."

Ông cụ lại ôm ngực ho thêm một tràng, hỏi con trai,

"Chuyện của thằng út, sao rồi?"

Cố Đông thở dài, "Đã xong xuôi rồi ạ."

Ông cụ bỗng chốc trầm mặc, "Nhanh vậy sao?"

Cố Đông cũng im lặng, một lát sau mới chần chừ lên tiếng,

"Bố à, chuyện của Dư Dư..."

"Để nó sinh ra, dù sao cũng là con của con bé..."

Cố Đông có chút vui mừng, "Kể ra cũng là lỗi của chúng ta, con bé từ

nhỏ đã không biết mặt chú út nó như thế nào rồi, lúc gặp mặt có chút
lầm tưởng cũng là dễ hiểu..."

Ông nghe thấy tiếng thở dài, quyết định im lặng, không nói nữa.

Linda sắp xếp lại tập tài liệu, uống hết tách cafe còn dở trên bàn, đi
vào phòng làm việc chủ tịch.

"Ngày mai anh xem qua tài liệu này một chút nhé."

Cố Thần Sinh cầm chiếc bút máy, gõ nhẹ lên bàn, ánh mắt vô hồn
nhìn chằm chằm vào bức ảnh trên bàn.

Không trả lời cô.

Linda thở dài.

Một tháng trước còn vui vẻ như thế, bây giờ lại trở về như trước kia
rồi.

"Chủ tịch, anh đừng nghĩ nhiều nữa, đi nghỉ một lát đi, anh đã như
vậy nhiều ngày lắm rồi."

Lúc này Cố Thần Sinh mới mở miệng,

"Bao giờ cô kết hôn?"

Linda nghĩ tới bạn trai, khẽ cười,

"Sắp rồi, chúng tôi đang lên kế hoạch."

Ánh mắt anh vẫn dính vào bóng lưng trong ảnh, vu vơ đáp,

"Có mời tôi không?"

Linda bật cười, "Đương nhiên, chúng ta kể ra cũng đã là bạn gần mười năm rồi, anh không đến cũng phải đến."

Cố Thần Sinh cong môi, vài giây sau lại thờ dài,

"Biết rồi, về đi."

Linda nhú mày, đúng là không thể tình cảm được vài giây.

Ra ngoài, cầm theo túi xách, xuống lầu.

Cố Thần Sinh thờ dài lần thứ n trong đêm, ngón tay lướt lướt trên điện thoại, do dự không biết có nên gọi điện cho cô hay không.

Đã muộn rồi, sợ đánh thức cô.

Đối với chuyện bị ông cụ đuổi ra khỏi nhà. Anh đã nghĩ tới từ ba năm trước rồi.

Sớm muộn gì cũng phải như thế, nếu không làm sao anh có thể danh chính ngôn thuận cưới cô.

Đánh du kích với ông cụ bao nhiêu năm, tình cảm khăng khít như ruột thịt, làm sao anh không hiểu ông đang nghĩ gì.

Mọi người vẫn như thế. Năm mười tám tuổi anh đánh nhau bị đưa vào đồn cảnh sát, là mọi người ra bảo lãnh.

Đến năm ba mươi hai, anh vẫn là một thằng nhóc ngây ngô lần đầu

biết yêu, bỏ qua luân thường đạo lí.

Vẫn là mọi người ngăm dung túng cho anh.

Ông cụ đuổi anh đi, là một cách để dần dần khi mọi thứ nguôi ngoai, anh sẽ vào Cố gia một lần nữa, nhưng là với một thân phận khác.

Nhưng anh biết, đây là lần cuối cùng.

Di động đang yên tĩnh trên tay bỗng rung lên, cái tên trên màn hình nhấp nháy, anh mắt máy,

"Alo."

"Vào viện thăm ông cụ một chút đi."

Chương mới ra lò đây.

Ngày mai ta đi học cả ngày, chắc có mỗi Chủ Nhật rảnh thôi, nên chắc khi đó sẽ có chương mới.

Học xong tuần sau sẽ được nghỉ 30-4 1-5 nên sẽ ra chương thật nhiều nhất có thể nè.

Hoàn truyện này thật nhanh vì ta đã có dự định cho hố mới

Chương 30: Trộm yêu (2)

Lúc Cố Thần Sinh đến nơi, cả nhà đã đến đông đủ trong phòng bệnh.

Anh vắt áo comple trên khuỷu tay, mở cửa tiến vào.

Ông cụ đang ngủ, cơ thể yếu ớt khiến Cố Thần Sinh xót xa.

Vợ chồng Cố Lự ngồi ở sofa, Cố Noãn ngồi bên cạnh giường, Diệp Lộ và Cố Dư cũng ngồi gần đó.

Mọi người thấy anh, cũng không lên tiếng, lúc này Cố Thần Sinh mới hỏi,

"Bố bị sao vậy ạ?"

Diệp Lộ nắm tay Cố Dư, mắt đỏ hồng,

"Bố ăn cơm xong kêu mệt nên mọi người đưa lên phòng, rồi lịm đi, bác sĩ bảo tim bố đang suy nhược."

Não Cố Thần Sinh như bị ai đánh vào một cái, đầu ù đi.

Cố Dư nhìn anh như vậy, đau lòng, mím chặt môi để không khóc.

Cố Noãn là người con gái duy nhất của ông cụ, đương nhiên tình cảm của con gái dành cho bố bao giờ cũng rất lớn.

Bà nhẹ nhàng lau nước mắt, ngồi dậy nhường chỗ cho anh.

Cố Thần Sinh nhẹ nhàng ngồi xuống, nắm lấy bàn tay gầy guộc của ông cụ, dần dần, khoé mắt cũng đỏ ngầu.

Phòng bệnh yên tĩnh.

Không biết qua bao lâu, ông cụ mới chậm rãi mở mắt, con ngươi đảo một vòng, nhìn đến người trước mặt, mới chậm rãi thốt lên,

"Lão tứ."

Mọi người thấy ông cụ tỉnh dậy liền đứng dậy, vui mừng,

"Bố, bố tỉnh rồi ạ?"

Cố Lự là người ra khỏi phòng đi gọi y tá.

Hơi thở ông cụ vẫn còn yếu ớt, nhỏ giọng trả lời,

"Bố vẫn khỏe, mấy đứa ra ngoài đi, ta muốn nói chuyện với lão tứ một lát."

Rõ ràng đã cắt đứt với anh rồi mà vẫn gọi là "lão tứ", mới người không khỏi đau lòng, lần lượt ra ngoài.

Cố Thần Sinh chờ tiếng đóng cửa vang lên, mới nói,

"Bố, bố sao rồi?"

Ông cụ chớp mắt, "Đồ ngốc, vẫn còn gọi là bố."

Cố Thần Sinh mỉm cười, cố gắng để giọng thật tự nhiên,

"Chẳng phải bố vẫn gọi con là lão tứ đấy thôi."

Ông lão cũng cười, "Đừng chọc ta nữa, ta đã chẳng còn đủ sức để chịu nổi mấy trò này của mày nữa rồi."

"Bố mới tám mươi tuổi, không phải vẫn còn trẻ lắm sao?"

Ông cụ nhìn anh, không đáp lại.

Hồi lâu sau, Cố Thần Sinh mới chậm rãi nói,

"Bố, là con bất hiếu, con đã làm mọi người thất vọng, con xin lỗi."

Ông cụ dùng sức lực yếu ớt nắm lấy tay anh,

"Năm ta hai mươi tuổi, cũng vì ngang bướng, muốn ở bên cạnh mẹ con thêm một chút nên đã đến tập hợp ở quân doanh muộn, kết quả khi mọi người tới nơi, một nửa pháo đài đã sụp rồi, hậu quả sau đó không thể lường trước được, nhưng ta vẫn gánh chịu được, cho đến hôm nay, cũng chưa từng hối hận."

Nói một hơi dài khiến ông cụ thấm mệt, ngừng một chút, tiếp tục,

"Ta chưa bao giờ hối hận, không có nghĩa là ta không nhận sai. Trên đời ai cũng mắc sai lầm, sai lầm này của con, thực ra sau khi suy nghĩ lại, cũng không phải là không thể chấp nhận."

Cố Thần Sinh nhìn bố, tay siết chặt,

"Bố à..."

Ông cụ nói tiếp, "Năm đó bố con không phải là chết trên chiến trường, mà là trong lúc hỗ trợ cảnh sát phá một ổ ma túy, ta chỉ sợ chúng tìm đến con trả thù, nên cố gắng giấu giếm, đem con ra nước

ngoài với thân phận con của ta, ít nhiều cũng được bảo vệ, chỉ là không ngờ sẽ thành ra thế này."

Thật ra kí ức của Cố Thần Sinh về cha ruột rất mơ hồ.

Trước năm sáu tuổi, anh chỉ gặp người được vài lần, đến năm bốn tuổi thì mẹ anh bệnh nặng rồi mất, sống với ông bà ngoại vài năm rồi được Cố gia đưa sang nước ngoài học tập, chẳng về nước được mấy lần.

Ông cụ nói rất nhiều, cuối cùng ho một tràng, Cố Thần Sinh vội vàng vuốt ngực ông, nói,

"Bố đi nghỉ đi, đừng nói nữa, sẽ không tốt đâu."

Ông cụ ngoan cố, vẫn nói thêm vài câu nữa,

"Tiểu Dư là đứa trẻ ngoan, không cần biết anh dụ dỗ nó bằng cách nào, nhưng đã đến nước này, thì anh phải chịu trách nhiệm với nó."

Nhắc đến Cố Dư, tim anh lại trở nên ấm áp, khoé môi không nhịn được cong lên,

"Vâng, con biết rồi, bố nghỉ một chút đi."

Cố Thần ra ngoài, khép cửa phòng lại, sau đó mọi người đều đi vào, chỉ có Cố Dư cố ý chần chừ mãi, cuối cùng hành lang phòng VIP chỉ còn lại hai người họ.

Cố Thần Sinh mỉm cười, đến gần nắm lấy tay cô,

"Sao vậy?"

Cố Dư hỏi anh, "Ông nội nói gì với anh vậy?"

Cố Thần Sinh cúi đầu ôm cô vào lòng, bờ vai rộng như nuốt chửng lấy hai mẹ con cô,

"Ông nói anh phải chịu trách nhiệm với em."

Vốn dĩ không định nói sớm như vậy, nhưng nếu anh giấu cô lâu thêm một chút, cô sẽ lại hằng đêm suy nghĩ, muộn phiền, anh lại lo lắng.

Cố Dư gần như nhảy cẫng lên, vui mừng bám lấy cổ anh,

"Thật sao? Anh nói thật chứ?"

Cố Thần Sinh ôm eo cô, "Anh đã bao giờ lừa em chưa?"

Đúng là có hơi lưu manh một chút, nhưng đúng là anh chưa bao giờ nói dối cô.

Trong hàng lang yên tĩnh, chỉ còn tiếng Cố Dư riu rít như chú cún nhỏ.

Diệp Lộ mở cửa, nhìn ngang dọc bên ngoài, không thấy con gái đâu.

Thở dài một tiếng.

Lúc này, trong công viên bệnh viện. Cố Thần Sinh ngồi trên ghế đá, Cố Dư ngồi trên đùi anh.

Buổi tối ở nơi này hầu như không ai lui tới. Không gian rộng rãi tối tăm chỉ có mình bọn họ.

Và có thêm bé con trong bụng nữa.

Cố Thần Sinh vuốt ve bụng cô, nhận ra nơi này lại lớn thêm một chút nữa, vội rời khỏi môi cô, vén áo lên, nhìn xuống, bật cười,

"Lớn nhanh như vậy?"

Cố Dư ánh mắt mơ màng, đôi môi sưng đỏ, gục đầu bên vai anh,

"Bốn tháng rồi, phải lớn chứ."

Cố Thần Sinh nhìn cô, trong mắt như chứa cả dải ngân hà, vũ trụ đó trong mắt anh, chỉ chứa mình cô.

"Cảm ơn em."

Cố Dư ngẩng đầu, đôi mắt tròn xoe nhìn anh,

"Tại sao?"

Cố Thần Sinh hôn lên môi cô,

"Vì đã lựa chọn tin tưởng mà quay về..."

Những lời còn lại của anh dần chìm trong nụ hôn sâu giữa hai đôi môi.

Hình như đã rất lâu rồi chưa gặp nhau, chưa thân mật với nhau.

Nụ hôn này như sự bộc phát của anh sau bao nhiêu ngày nhớ nhung xa cách.

Cố Dư ngồi trên đùi anh, miệng nhỏ được anh ôm lấy, cố định trên

đùi mình, tay còn lại của anh từ bụng bắt đầu không đứng đắn mà dờn lên, chạm vào bộ ngực, khẽ khàng vuốt ve.

Cố Dư vô thức rên lên một tiếng, đầu lưỡn anh như bị kích thích, tiến vào càng sâu, như muốn chui luôn vào cổ họng của cô.

Dục vọng giữa hai chân anh đã thức tỉnh, vì cô đang mặc chân váy nên nơi đó của hai người chỉ cách một lớp vải mỏng mà cọ vào nhau.

Cố Thần Sinh biết như vậy là không nên, nhưng bàn tay vẫn không nhịn được mà ôm cô chậm rãi chuyển động, tăng ma sát.

Cố Dư xấu hổ, hai tay đặt trên vai anh, thì thầm,

"Thực ra bốn tháng có thể làm rồi."

Cố Thần Sinh phớt lờ lời cô nói, Cố Dư cứ tưởng anh không nghe thấy, cũng không thèm nhắc lại, chuyên tâm thờ dốt.

Dần dần, quần lót cô cũng thấm ướt, mà nơi đó của anh vẫn chậm rãi theo tiết tấu cọ cọ.

Cố Dư cảm thấy việc họ đang làm hơi buồn cười, cũng không vạch trần anh.

Một lát sau, bàn tay trên eo cô dờn xuống, cời thắt lưng quần comple.

Cực thú được giải phóng, mạnh mẽ bật ra ngoài, trên thân đã dính một lớp chất lỏng nhờn nhớt.

Cố Dư hốt hoảng, nương theo ánh trăng nhìn vào khuôn mặt anh, anh đang cúi đầu nhìn giữa chân hai người, động tác gấp gáp, hơi

thở hỗn loạn.

Thật ra cô hơi lo sẽ có người nhìn thấy.

Còn chưa kịp lên tiếng thì mộng đã bị anh nhấc lên, quần lót được kéo xuống ngang đùi, hạ xuống, một tiếng nước dâm mĩ vang lên, gậy thịt to lớn đã nằm gọn bên trong.

Cố Thần Sinh thở dài một hơi, hôn lấy môi cô,

"Xin lỗi bảo bảo giúp anh nhé, vì đã để nó nhìn thấy cảnh này."

Cố Dư mỉm cười, cắn môi dưới của anh, ngón tay khám sâu vào vai anh, thân dưới bắt đầu chậm rãi nhấp nhô lên xuống,

"Ồng ngốc."

Cố Thần Sinh không trả lời, kìm nén tiếng rên sắp bật ra từ cổ họng, bàn tay đỡ lấy eo cô, nâng lên hạ xuống, không chút quy luật nào.

Chất lỏng giữa nơi kết hợp ngày càng tiết ra nhiều, tiếng nước vang lên trong không gian rộng lớn không một bóng người, khiến Cố Dư càng xấu hổ, tiểu huyết cô rút chặt chẽ khiến Cố Thần Sinh không nhìn được ra vào càng nhanh.

Anh ngậm lấy ngực cô qua lớp áo phong mỏng, áo ngực đã sớm bị anh kéo lên.

Đầu ngực cứng rắn đội lên, bị đầu lưỡi anh trêu chọc, thân thể trốn lòng run rẩy,

"Nơi này to hơn rồi."

Cố Dư thờ dốc, giọng nói đứt quãng,

"Em mang thai mà, nơi đó sắp có sữa rồi."

Cố Thần Sinh cắn cắn ngực cô,

"Vậy là sắp có người dành ăn với anh rồi sao?"

Cố Dư nhéo nhéo tai anh, thì thầm,

"Là của anh, chỉ có anh thôi."

Mẹ kiếp!

Cố Thần Sinh run rẩy, thúc thêm một cái, gậy thịt không kịp rút ra, phun toàn bộ bên trong.

Lâu rồi chưa quan hệ, tinh dịch đặc biệt nhiều, rót vào tiểu huyết cô từng dòng đặc sệt.

Nương theo ánh trăng, bụng dưới của anh sáng lấp lánh vì ướt đẫm, cự thú ăn no ngoan ngoãn nằm ngang trên bụng anh.

Cố Dư được anh nhấc lên ngồi sang bên cạnh, anh sửa soạn xong cho mình, quay sang giúp cô.

Cố Dư nhấc chân để anh mặc lại quần bảo hộ và quần lót, đột nhiên muốn cười.

Cố Thần Sinh hỏi cô, "Sao vậy?"

"Rốt cuộc là vì sao lại có thai được nhỉ?" Cô nghịch ngợm chớp mắt.

Cố Thần Sinh giả vờ nghĩ ngợi,

"Chắc là Tiểu Nhạc nghịch ngợm chui vào rồi, sau này sinh ra sẽ có thưởng."

Cố Dư đập vai anh, cười rộ lên. Đã lâu rồi họ mới ở bên nhau thoải mái như vậy.

Lúc hai người đi vào, mọi người đã về hết.

Diệp Lộ là con dâu cả, vẫn đang ngồi trong phòng, tích cực quấy rối Cố Đông đang đọc sách. Hai vợ chồng yên lặng cãi nhau, sợ đánh thức ông cụ.

Diệp Lộ thấy Cố Dư trở về cùng Cố Thần Sinh, đập cô một cái,

"Mẹ tưởng mày đã về rồi."

Cố Dư đau đến xuýt xoa, "Tụi con đi dạo một lát, đã lâu con chưa ra ngoài."

Diệp Lộ nhìn đồng hồ, hơn mười giờ, nhìn Cố Thần Sinh,

"Chú đưa nó về nhé, tối nay chị bận ở lại chăm bố rồi."

Hola, giữ lời hứa rồi đây

Trả lời câu hỏi chung của nhiều người là "Dư Sinh" có 40 chương bao gồm ngoại truyện nhé Sẽ nhanh thôi hehe

Với tốc độ như giờ chắc chưa kịp đến 30-4 1-5 đã lấp hố rồi quá

*Nói ra chương thì ra nhưng điều kiện tiên quyết vẫn là 200 votes nhé,
cố lên!!!*

Chương 31: Bảo bảo (1)

Tối đó, Cố Thần Sinh đưa Cố Dư về nhà.

Xe dừng trước cổng, Cố Dư lưu luyến hôn anh một lát, có ý định bảo anh ở lại một hôm.

Cố Thần Sinh véo má cô,

"Vào ngủ đi, anh phải về, đây đâu còn là nhà anh nữa."

Cố Dư cắn ngón tay anh, "Anh là người dễ thoả mãn như vậy sao?"

Cố Thần Sinh chọc chọc ngón tay vào lưỡi cô, nhẹ quấy, mặc kệ Cố Dư né tránh,

"Sau này sinh con rồi, anh sẽ dạy em cách thoả mãn anh."

Cố Dư vốn định trêu anh, cuối cùng bị anh chọc lại đến đỏ mặt, mở cửa xe vào nhà.

Cố Noãn đứng bên cửa sổ, nhìn xuống thấy cảnh này, trong lòng không biết nên vui hay nên buồn.

Cuối cùng thở dài một tiếng.

Biết thế từ đầu đã chẳng mắng miếc làm gì.

Sau hơn một tuần nằm viện, ông cụ Cố cũng được về nhà.

Tối nay Diệp Lộ gọi điện cho Cố Thần Sinh, gọi anh về nhà ăn cơm một bữa.

Cơ hội tốt như vậy, đương nhiên anh đồng ý.

Lúc anh trở về, mọi người đã ngồi vào bàn ăn, mọi thứ thịnh soạn.

Cố Thần Sinh nhìn Cố Dư, ánh mắt hai người chạm vào nhau, anh ho khẽ một tiếng, kéo ghế ngồi xuống.

Mọi người bắt đầu rôm rả dùng bữa, mọi thứ diễn ra thật tự nhiên, tính Cố Thần Sinh không bao giờ câu nệ đối với người anh thân thiết, nên rất nhanh đã hoà vào câu chuyện của mọi người.

Chiếc bụng nhỏ của Cố Dư ngày nào giờ đã đội lên khỏi lớp áo rồi, người ngoài nhìn qua một cái là biết ngay cô mang bầu.

Vì lo lắng cho cô nên công việc dọn dẹp sau bữa tối đều một tay Cố Mạn làm.

Con bé đã biết quan hệ của Cố Thần Sinh và Cố Dư nên cũng ngại, không dám tỏ thái độ nhiều.

Cố Thần Sinh ăn xong liền lên phòng chơi cờ cùng ông nội, hai người đã lâu không chơi cùng nhau rồi.

Khoảng chín giờ hơn, đến giờ ông cụ đi ngủ, anh mới ra về.

Đứng ở cầu thang tầng hai, do dự một chút rồi đi thẳng lên tầng ba, đến căn phòng cuối hành lang, gõ cửa, không ai trả lời, anh mở cửa, nhìn qua một lượt.

Trống không.

Mày cau lại, giờ này chưa ngủ còn đi đâu?

Cố Dư dạo này rất hay ngán người, phần lớn thời gian rảnh rỗi ở nhà cô đều dành ra để ngán người, nghĩ thật nhiều cuối cùng chẳng nhớ nổi mình đã nghĩ gì.

Giống như bây giờ, quyển sách dày cộp đặt trên đùi còn đang đọc dở, còn người thì tâm trí đã bay ra ngoài cửa sổ rồi.

Đột nhiên một đôi chân dài từ sau ghế sofa nhảy lên, kẹp chặt lấy hai chân cô.

Cố Thần Sinh để cô ngồi giữa đùi mình, há miệng cắn vào má cô một cái. Cố Dư kêu đau, xuýt xoa.

Cố Thần Sinh khẽ liếm vết răng mình vừa lưu lại, thổi vào tai cô,

"Sao còn chưa ngủ?"

Cố Dư ảo não, "Ban ngày em đã ngủ nhiều lắm rồi, em cũng đâu phải heo, suốt ngày quanh quẩn ở nhà, không có việc gì làm lại lăn ra ngủ, chán lắm."

Hiếm khi được nghe cô than thở, Cố Thần Sinh chăm chú lắng nghe, ý cười trong đôi mắt ngày càng đậm, vòng tay anh càng siết chặt hơn,

"Vậy thì ngày mai anh dẫn em đi chơi nhé?"

Cố Dư phản ứng ngay lập tức, quay đầu nhìn để xác nhận anh không

nói dối,

"Thật chứ?"

Nhưng lại rất nhanh đã buồn rầu, cụp mắt,

"Chắc không được đâu, em không thể ra ngoài."

Cố Thần Sinh nhướn mày, "Tại sao?"

"Nếu xui xẻo gặp phải phóng viên, họ chụp lại ảnh con gái thị trưởng Cố vắc bụng bầu ra ngoài, khi đó chẳng phải lớn chuyện hay sao?"

Cố Thần Sinh vuốt bụng cô, tròn xoe, hơi cứng,

"Đây là con của Cố Thần Sinh, có gì phải sợ."

Cố Dư giận dữ, xoay người đi,

"Anh đừng như thế nữa."

Cố Thần Sinh hôn vụn lên vai cô,

"Ngoan chút đi, mai chúng ta đi ngoại thành, giờ ngủ sớm, mai anh đến đón, được không?"

Cố Dư hơi do dự, cuối cùng vẫn đồng ý.

Một lát sau, Cố Dư đẩy mặt anh ra khỏi ngực mình, bực bội,

"Khuya rồi, sao anh còn chưa về?"

"Ừm, về liền đây."

Đôi môi vẫn ngậm chặt nụ hoa màu hồng nhạt của cô, dùng lưỡi trêu đùa khiến nó thẳng đứng.

Cố Dư ôm lấy đầu anh, muốn đẩy ra lại không nỡ, chỉ biết rên rỉ,

"Thôi mà, đang ở nhà."

"Chặc" một tiếng, anh nhả ra. Con thỏ nhỏ trước ngực cô đã ướt đầm, run rẩy trong không khí.

Cố Thần Sinh kéo lại áo cho cô, đứng dậy, kéo tay cô ra khỏi phòng,

"Về phòng đi ngủ, không được thức khuya nữa."

Cố Dư ngoan ngoãn nghe lời, sau khi hôn tạm biệt anh liền lên giường đi ngủ.

Sớm.

Cố Dư thay xong đồ, cố ý mặc một chiếc áo rộng và chân váy xếp li để che bụng.

Xuống phòng khách đã thấy anh ngồi đấy, chân gác lên bàn, xem tivi cùng Cố Mạn, trò chuyện rôm rả.

Thấy cô xuống, anh liền ngồi dậy, tiến lại gần kéo tay cô, nói với Diệp Lộ đang ngồi gần đó,

"Em đi nhé."

Diệp Lộ lườm anh một cái, "Nhớ cẩn thận đấy."

Cố Dư chào mẹ rồi theo anh ra ngoài.

Mùa hè, thời tiết thất thường, ngày hôm qua trời nắng, hôm nay lại chuyển thành có mây, không nóng cũng không mát.

Điều hoà trên xe mát rượi< Cố Dư nhắm mắt hưởng thụ.

Cố Thần Sinh vừa lái xe, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn cô, khoé môi cong lên, bàn tay to lật qua lật lại tay cô, có vẻ thích thú với trò này.

Không biết Cố Dư đang nghĩ gì, đột nhiên lên tiếng hỏi anh,

"Tại sao Doãn Kỳ Kỳ kia lại nói anh là người ấm áp được nhỉ? Anh đã làm gì vậy?"

Chuyện đã tám trăm năm rồi mà vẫn nhớ.

Cố Thần Sinh có chút không đỡ nổi với sự thất thường sau khi mang thai của cô,

"Anh không ấm áp sao?"

Cố Dư ngáp một cái, "Anh là một cục băng Nam Cực."

Cố Thần Sinh bật cười, tiếng cười này vào tai Cố Dư lại trở thành đánh trống lảng.

Cô gắng hỏi, "Rốt cục thì anh đã làm gì?"

Cố Thần Sinh xoa xoa trán, "Anh đâu thể nhớ nữa, tóm lại là chẳng

có gì đáng để nhớ, anh không ấn tượng với cô ta."

Cố Dư "hừ" nhẹ một tiếng, "Chúng ta đi đâu đây?"

Cố Thần Sinh nhìn định vị trên xe,

"Phố cổ ở ngoại thành, chắc vài tiếng nữa là đến rồi."

Cố Dư than một tiếng, kéo chần ở ghế sau lên, đắp lên đùi, nói với anh,

"Em ngủ một lát, đến nơi nhớ thức em dậy nhé."

Cố Thần Sinh véo má cô, "Em bảo ngủ nhiều quá nên anh mới dẫn em đi chơi, sao lại đòi ngủ tiếp rồi?"

Cố Dư chột dạ, liếm liếm môi,

"Tối em ngủ muện, còn phải dậy sớm nữa."

8 giờ cũng không sớm lắm đâu.

Cố Thần Sinh không vạch trần cô, chuyển tâm lái xe.

Người bên cạnh đã ngủ mất, nhưng tay vẫn ngoan ngoãn để anh nắm chặt.

Bốn năm rồi, dính lấy nhau mãi cũng không thấy chán.

Ở ngoại thành Bắc Kinh có một thị trấn cổ nhỏ, kinh tế phát triển nhờ du lịch.

Không khí trong lành, sạch sẽ, có một con sông chảy qua, ở bên vài

người phụ nữ đang đem đồ ra giặt.

Cố Thần Sinh dựng xe ở ngoài, quay người sang vỗ vỗ má Cố Dư,

"Dư Dư?"

Cố Dư mở mắt, nhìn anh, định ngăn người thì lại bị anh vỗ má thức dậy.

Tháo dây an toàn giúp cô, hai người xuống xe.

Trời không nắng, ở đây mát mẻ hơn trong thành phố, thậm chí trên trời còn có vài đám mây đen, Cố Dư chỉ chỉ cho anh,

"Liệu trời có mưa không anh?"

Cố Thần Sinh hôn lên má cô,

"Không biết nữa, đi thôi."

Hai người đến nhà trọ Cố Thần Sinh đã đặt trước. Vì không phải mùa du lịch nên phòng trống rất nhiều.

Nhà trọ cũng theo hơi hướng cổ xưa, đồ vật hơi cũ nhưng sạch sẽ, Cố Dư không phải người kén chọn, thoải mái ôm bụng nằm trên giường.

Chợt nhận ra điều gì đó, ngồi bật dậy, hỏi anh,

"Anh nói đi có một ngày, đặt phòng làm gì nhỉ?"

Cố Thần Sinh ung dung kiểm tra nhà vệ sinh,

"Mai về."

"Vậy đồ đâu để thay đây?" Cô không đem theo gì cả.

Cố Thần Sinh đến bên giường, chống hai tay nhìn cô,

"Giữ sức một chút đi, anh thấy em nói nhiều quá, đồ lát nữa chúng ta đi mua."

Đúng là Cố Dư cảm thấy sau khi mang thai, tâm trạng cô hết sức thất thường. Hay khóc, hay cáu giận, hay ngủ, hay nói, hay ngẩn người.

Hai người vừa kiểm tra phòng xong liền đi ăn trưa. Thị trấn cổ khắp nơi đều là quán ăn nằm san sát nhau.

Cố Dư kéo anh đến một quán ven đường cuối con phố, hào hứng,

"Ăn ở đây này."

Cố Thần Sinh kéo ghế ngồi xuống, nhìn xung quanh một lát, đảm bảo vệ sinh rồi mới cho cô gọi món.

Cố Dư ham ăn hơn trước rất nhiều, mặt cô đã tròn hơn một chút, cả người cũng đã mập hơn, bù lại cho quãng thời gian sút cân ở Mỹ.

Cố Thần Sinh ăn xong, đợi cô, đem điện thoại ra xem một chút, Cố Dư không hài lòng, cau mày,

"Anh đừng hờ tì ra là xem điện thoại chứ."

Cố Thần Sinh đóng tin nhắn của Linda vừa gửi đến, cất vào túi quần, chống tay lên bàn,

"Được chưa nào?"

Hai người ngồi ở góc phố khoảng hơn một tiếng, không khí mát mẻ khiến Cố Dư không muốn trở về phòng trọ, Cố Thần Sinh đành chiều theo cô.

Lúc hai người xách theo hai túi đồ ra khỏi cửa hàng quần áo, trời mưa như trút nước.

Mưa mùa hè nặng hạt, rơi trắng xóa cả nền gạch trên phố.

Không khí càng dễ chịu.

Cố Dư đưa tay hứng mấy giọt nước theo mái hiên chảy xuống.

Cố Thần Sinh tựa vào tường, nhìn thấy cô ngồi xồm nghịch nước như vậy liền cau mày, kéo người ngồi dậy,

"Cảm đấy."

Cố Dư bấu môi, chùi bàn tay ướt đầm lên áo sơ mi màu đen của anh.

Cố Thần Sinh lập tức đen mặt, ôm lấy gáy cô đè xuống, hôn một cái.

Cố Dư cười rộ lên, át cả tiếng mưa trong mắt anh.

Ba mươi phút sau.

Hai người tựa vào bức tường xám phía sau, Cố Dư rầu rĩ tựa lên vai anh,

"Làm thế nào đây, mưa mãi."

Cố Thần Sinh nhìn trời âm ừ không có dấu hiệu ngừng mưa, nhìn xung quanh một lát, không có cửa hàng nào hết.

Do dự một lát, vẫn là quay người vào trong cửa hàng quần áo, hỏi mượn một chiếc ô.

Người bán hàng là một chú trung niên, niềm nở đưa chiếc ô cho anh, nhìn ra bóng dáng nhỏ bé bên ngoài,

"Vợ cậu sao?"

Cố Thần Sinh nhìn ra ngoài, mỉm cười,

"Ừm, là vợ."

Chắc qua tuần sau là hoàn truyện thôi

Mình tính full truyện này rồi nghỉ edit để ôn thi, nhưng hố mới quá hấp dẫn, không thể chờ thêm

Cơ mà vẫn còn vài vấn đề chưa giải quyết xong, thơ thì cứ hoàn "Dư Sinh" đã rồi tính sau.

Chương 32: Bảo bảo (2)

Đèn đường sáng.

Hai bên đường nhà cửa san sát nhau, nhưng đường lại vắng tanh.

Cố Dư cầm ô, gục đầu lên vai anh, thở phì phò.

Cố Thần Sinh xốc cô lên, ngón tay gãi gãi đùi cô,

"Anh cống, em thở cái gì?"

Cố Dư đứng đưa bàn chân, "Em mệt."

"Ăn nhiều nên mệt hả?"

Lại trêu cô, cắn vào tai anh một cái. Cố Thần Sinh rụt vai lại, cười lớn.

Mưa lớn hắt qua ô, vài giọt rơi trên vai anh.

Cố Dư chỉnh lại chiếc comple được anh khoác lên vai mình, hướng chiếc ô về phía trước một chút.

Cố Thần Sinh vững chãi bước đi. Người phía sau đột nhiên im lặng, anh hỏi,

"Sao vậy? Ngủ rồi?"

Cố Dư không trả lời, khẽ cựa quậy. Cố Thần Sinh lại xốc cô lên,

"Dư Dư? Nói chuyện."

Tiếng sụt sịt lại vang lên bên tai.

Con mẹ nó, lại khóc.

Anh dờ khóc dờ cười, bước chân hơi chậm lại một tí,

"Sao lại khóc nữa rồi?"

Cố Dư cọ cọ lên cổ anh, giọng nhỏ như muỗi kêu,

"Anh tốt với em quá."

Rốt cục trong cái đầu kia suốt ngày nghĩ linh tinh cái gì vậy.

Cố Thần Sinh mỉm cười, cào cào ngón tay vào đùi cô

"Không tốt với em thì với ai?"

Cố Dư yên lặng, không trả lời.

Tiếng thở phì phò dần yên lặng, rồi đều đều phả bên tai anh.

Ngủ rồi.

Ông chủ nhà trọ nhìn hai người đội mưa trở về, vội vàng chạy ra ngoài đỡ lấy chiếc ô xiêu vẹo trên tay Cố Dư.

Cố Thần Sinh nhỏ giọng cảm ơn rồi lên lầu.

Đặt Cố Dư xuống giường, cô vùi đầu vào gối, chép chép miệng.

Cúi đầu hôn lên môi kia một cái, xoay người vào nhà tắm thay đồ, đã ướt hết rồi.

Tiếng chuông điện thoại kêu dồn dập, Cố Thần Sinh chỉ kịp quần khăn tắm quanh hông rồi đi ra bắt máy.

Là điện thoại Cố Dư.

"Alo?"

"Lão tứ? Dư Dư đâu?" Giọng Diệp Lộ sang sảng.

"Em ấy ngủ rồi."

Diệp Lộ hình như hơi sốt ruột, "Bao giờ về?"

"Hôm nay mưa quá, mai em chở cô ấy về cũng được."

Diệp Lộ dặn dò thêm vài câu rồi cúp máy.

Cố Thần Sinh ngồi bên mép giường, tóc vẫn còn ướt, nhỏ từng giọt xuống chiếc sườn mặt góc cạnh.

Anh nhìn Cố Dư ngủ ngon lành trên giường, lấy điện thoại của mình bấm một dãy số, gọi cho Linda.

Bên kia bắt máy rất nhanh, "Alo, chủ tịch?"

"Linda, lịch trình ngày mai đã có chưa?"

"Chưa đâu, ngày mai sẽ gửi cho anh, có chuyện gì sao?"

"Cô liên hệ xem có tạp chí nào muốn phỏng vấn không, sắp xếp cho tôi một buổi nhé."

Linda ngạc nhiên, "Sao đột nhiên vậy? Bình thường có thấy anh nhận phỏng vấn bao giờ đâu?"

Cố Thần Sinh nhú mày, "Sao dạo này cô nhiều chuyện vậy?"

Linda cười trù, đáp, "Thôi nhé, nếu không còn gì thì tôi cúp đây."

Cố Thần Sinh cúp máy, vút điện thoại lên giường, nhìn Cố Dư một lát, khoé môi lại không nhin được mà cong lên.

Có thai một cái càng trở nên đáng yêu.

Lột khăn tắm, vén chăn lên giường, ôm gọn cô vào ngực.

Cố Dư mơ màng bị anh đánh thức, cau mày dầy dụa,

"Sao vậy?"

Cố Thần Sinh hôn lên mắt cô, "Ngủ đi, không có gì."

Cố Dư dùng đầu gối thúc vào nơi đó của anh,

"Mặc đồ đi chứ."

Nói xong liền đi ngủ tiếp, mặc kệ Cố Thần Sinh mắt lớn mắt nhỏ trừng "người anh em" đã mạnh mẽ ngóc đầu.

Cuối cùng đi tắm một lần nữa, lúc ra trên người đã mặc thêm quần lót, trèo lên giường.

Cố Dư nhận ra không chỉ có cô thích vuốt bụng mà còn có người đàn ông đang ngủ bên cạnh cô nữa.

Anh vẫn đang ngủ, lồng ngực áp lên lưng cô, cánh tay vòng qua eo cô ôm trọn lấy bụng nhỏ.

Cố Dư bất lực xoay đầu nhìn anh, không biết đang mơ gì, khoé môi cong lên thành một nụ cười nhàn nhạt.

Rướn người cắn lên môi anh một cái, Cố Thần Sinh nhú mày, vừa mở mắt đã rơi vào vàng trắng khuyết trong mắt cô, hôn cô một cái,

"Sớm vậy?"

Cố Dư áp tay lên mu bàn tay trước bụng cô của anh, cười,

"Anh ôm bụng em cả đêm đấy."

Cố Thần Sinh nắm lấy tay cô, lật người đè lên người cô, bắt đầu một nụ hôn sâu,

"Có sao? Anh đang ôm bảo bảo."

Một lớn một nhỏ, cả thế giới của anh.

Nụ hôn của anh vẫn sâu và dịu dàng như thế, mấy năm chưa bao giờ thấy đổi.

Đầu lưỡi móc lấy lưỡi cô, kéo vào miệng mình, ra sức mút lấy.

Bàn tay cũng tiến vào tẹn áo cô, bóp lấy bầu ngực sữa.

Đến khi lưỡi Cố Dư bị anh mút đến khô rát, mới dấy dựa,

"Còn chưa đánh răng nữa, anh bắn thế?"

Cố Thần Sinh liếm môi, "Em tối qua chưa tắm, anh cũng ôm ngủ cả đêm còn gì?"

Cố Dư quyết định không thèm nói chuyện với anh nữa, ngồi dậy, đến gần cửa sổ, kéo rèm cửa lên.

Thị trấn cổ sau cơn mưa càng yên bình.

Bầu trời trong vắt không một gợn mây, khắp nơi trong không khí đều mát mẻ.

Cố Thần Sinh ngó qua, thấy trời đã tạnh, xuống giường,

"Tiểu cô nương, đánh răng rửa mặt xong để anh chở em về."

Cố Dư vào nhà vệ sinh. Đứng trước gương lớn, vén áo lên.

Bụng lớn khiến eo cô gầy như biến mất, nếu không có hông cong, ngực tròn và tay chân vẫn mảnh khảnh thì người ta sẽ tưởng cô là con lợn mất.

Cố Thần Sinh đi qua hôn lên má cô một cái, vu vơ hỏi,

"Lại ngẩn người gì nữa?"

Cố Dư nhìn người đàn ông đang ung dung đi tiểu trước mặt mình, hơi giật dỗi, không trả lời. Xoay người đánh răng.

Cố Thần Sinh cũng không hỏi nhiều, cạo râu, rồi đánh răng rửa mặt qua loa, ra ngoài thay đồ.

Hai người xuống trả phòng, ông chủ đưa chiếc ô nhỏ tối qua trả lại cho anh.

Cố Thần Sinh nhận lấy, nhét vào tay Cố Dư.

Hai người ra khỏi khách sạn, đi bộ thêm một đoạn nữa, đến cửa hàng quần áo hôm qua, trả lại rồi lên xe trở về.

Lâu đài Cố gia.

Cố Thần Sinh mở cửa, đỡ Cố Dư từ trên xe xuống.

Vừa vào nhà, đã gặp ngay một nhân vật đã lâu không gặp.

Úc Thượng Linh đang ngồi ở phòng khách, bên cạnh là lĩnh kinh mấy túi quà.

Chắc là mượn có thăm ông nội.

Cố Dư bĩu môi. Dù hai người bây giờ đã được mọi người ngầm chấp nhận nhưng cũng không nên khoe khoang trước mặt người ngoài.

Diệp Lộ khó xử, mất tự nhiên tiếp chuyện cùng cô ta.

Thấy hai người một lớn một bé đi vào nhà liền trừng mắt, ra hiệu nói Cố Dư tránh mặt.

Cố Dư còn chưa kịp phản ứng thì ánh mắt của cô ta đã lia tới hai người,

"Thần Sinh, Tiểu Dư, đã lâu không..."

Nụ cười cô ta nhanh chóng cứng đờ khi ánh mắt nhìn xuống bụng Cố Dư.

Cố Dư theo bản năng che bụng. Cố Thần Sinh đứng sau cô gật đầu với cô ta một cái, ôm lấy vai cô lên lầu.

Mãi đến khi hai người kia khuất sau hành lang, Úc Thượng Linh mới hoàn hồn, hỏi Diệp Lộ,

"Dì, Tiểu Dư có...bầu sao?"

Diệp Lộ cảm thấy chết chắc rồi, việc này sẽ không giấu thêm được nữa.

Bà cười gượng, "Ngại quá, để cháu chê cười rồi. Con bé đang mang bầu."

Úc Thượng Linh gượng cười, cố che đi vẻ thất thố trên mặt,

"Haha, trong nhà còn thêm thành viên mới là chuyện vui. Nhưng...bố đứa bé là..."

Cô ra nghĩ đến hành động của Cố Thần Sinh vừa nãy, rùng mình, nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ vừa xảy ra trong đầu.

Diệp Lộ khôn khéo trả lời lệch trọng tâm câu hỏi.

Đến gần trưa, Úc Thượng Linh tỏ ý muốn về. Diệp Lộ cũng không giữ cô ta lại ăn cơm như thường ngày.

Lúc cô ta đứng dậy ra về, vừa vịn đối mặt với Cố Thần Sinh đang đi

từ cầu thang xuống.

Ánh mắt rơi trên chiếc sơ mi bị tuột cúc thứ hai, lộ ra một mảng ngực rắn chắc của anh, khuôn mặt thoáng chốc đỏ bừng.

Cố Thần Sinh không buồn liếc mắt, nói với Diệp Lộ,

"Công ty có chút việc, em về xử lí trước."

Nói xong liền đi thẳng ra ngoài. Úc Thượng Linh vội vàng đuổi theo.

"Thần Sinh."

Cố Thần Sinh hơi khó chịu với cách xưng hô này, nhú mày, dừng chân,

"Có chuyện gì sao? Úc tiểu thư?"

Úc Thượng Linh khẽ vén tóc, cố gắng tìm đề tài nói chuyện lâu hơn một chút,

"Chuyện của Tiểu Dư, tôi có thể biết được không?"

Cố Thần Sinh nhếch mép, "Ngại quá, đây là chuyện gia đình, không tiện nói cho người ngoài."

Hai chữ "người ngoài" được anh nhấn mạnh, trái tim cô ra tổn thương triệt để. Khoé mắt hồng lên.

Cố Thần Sinh làm gì có nhiều kiên nhẫn như thế, không chờ cô ta nói tiếp đã gạt đầu chào một cái, mặt lạnh tanh lên xe lái đi.

Tập đoàn H.

Linda đưa tài liệu vào phòng, mỉm cười,

"Tôi đã liên hệ rồi, nhưng không thể phỏng vấn ngay hôm nay được, khoảng cuối tuần họ sẽ liên hệ với chúng ta, cuộc phỏng vấn sẽ được phát hành ở số báo của tuần sau."

Cố Thần Sinh xoay xoay bút, gật gù,

"Cảm ơn cô."

Linda nhìn anh, thoáng do dự, cuối cùng lấy dũng khí quyết định nói,

"Cố Thần Sinh, chúng ta đã là bạn lâu năm rồi đúng không?"

Cố Thần Sinh giật mình, ngẩng đầu nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ,

"Sao vậy?"

"Anh có thể trả lời câu hỏi của tôi không?"

Cố Thần Sinh nhếch môi, "Xem đã, hỏi đi."

"Anh...có phải đang trong quan hệ yêu đương với Cố tiểu thư sao?"

Cố Thần Sinh nhìn cô, bật cười,

"Tôi nghĩ với trình độ của cô đáng lẽ phải nhận ra lâu rồi chứ."

"Ông trời ơi!" Linda thốt lên kinh ngạc.

"Hai người đúng là to gan."

Cố Thần Sinh cũng không có ý định giấu diếm,

"Tôi với em ấy không có quan hệ huyết thống."

"Vớ lại, mục đích của cuộc phỏng vấn sắp tới là muốn thông báo tôi không còn là thành viên của Cố gia nữa rồi."

Linda đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, há hốc miệng, tròn mắt nhìn anh.

Cố Thần Sinh cầm bút gõ lên đầu cô ấy,

"Được chưa, được rồi thì ra ngoài làm việc tiếp đi."

Linda bỗng nhiên cảm thấy, sắp cô không những phóng khoáng và còn phóng túng nữa.

Cố Thần Sinh đang từng bước một tiến vào Cố gia thêm một lần nữa.

Tối nay anh lại về nhà ăn cơm.

Ngoài việc hai người có thể công khai hành động yêu thương trước mặt người khác thì mọi chuyện vẫn giống như trước kia, anh vẫn là em út được mọi người yêu thương nhất.

Ví dụ như anh có thể vén tóc cô, để không vướng cô ăn cơm.

Ví dụ như lúc cả nhà ngồi bên sofa, anh và cô đã có thể ngồi cạnh nhau, cúi đầu thì thầm trò chuyện.

Một lèo ba chương rồi, hôm nay tớ nghỉ nhé

Hố mới mình vẫn đang do dự một chút, vì truyện đề cập đến chuyên ngành hơi nhiều, mình sợ không đủ kinh nghiệm để dịch

Nghành gì còn lâu mới nói hehe

Chương 33: Công khai (1)

Nhiều lúc Cố Dư cứ nghĩ mình đang trong cơn mơ vậy.

Mọi người chấp nhận dễ dàng hơn trong tưởng tượng của cô rất nhiều.

Kể cả Cố Noãn cũng không còn lạnh lùng như trước nữa, thỉnh thoảng đi dạo còn mua thêm đồ dưỡng thai về cho cô.

Cuối tuần.

Cố Thần Sinh chở Linda đến studio của tạp chí doanh nhân để làm phỏng vấn.

Trước khi bắt đầu, bên phỏng vấn đã gửi cho anh một tờ kịch bản bao gồm các câu hỏi cần trả lời, nếu có gì bất tiện thì anh sẽ đề xuất chỉnh sửa.

Cố Thần Sinh xem qua một cái, không chút do dự yêu cầu thêm vài câu hỏi.

Những câu hỏi đầu tiên vẫn là những câu hỏi hết sức quen thuộc mà Cố Thần Sinh đã trả lời đến thuộc lòng trước mặt báo chí.

Vị MC nhìn đến câu hỏi mới được bổ sung, mỉm cười đưa mic,

"Bỏ qua công việc một chút, có một vài câu hỏi riêng tư mà chúng tôi

cũng như tất cả mọi người đều muốn biết, xin hỏi Cố tiên sinh, Cố gia chưa bao giờ một lần chính thức công khai các thành viên trong gia đình, hôm nay anh có thể xác nhận một chút được không?"

Cố Thần Sinh cười cười, "Haha, thực ra chuyện này tôi không được phép đâu, tôi chỉ muốn thông qua lần phỏng vấn này, trực tiếp bày tỏ sự biết ơn của Cố gia khi đã coi tôi như ruột thịt mà đối đãi suốt mấy chục năm trời, cảm ơn mọi người vì đã luôn bao dung cho mọi lỗi lầm của tôi."

Vị MC ngạc nhiên, hỏi, "Nói vậy là, anh không phải là con ruột của Cố lão gia sao?"

Cố Thần Sinh mỉm cười, "Tôi luôn coi ông ấy như cha ruột của mình."

MC không ngờ lần này sẽ moi ra được một tin tức chấn động như vậy, trong lòng kinh hỉ, hỏi thêm vài câu rồi kết thúc.

Cố gia vẫn luôn tự sống trong thế giới của họ, mặc kệ người ta nói như thế nào, đều không quan tâm, cũng chưa một lần lên tiếng.

Cố Thần Sinh trước năm 29 tuổi đều ở nước ngoài, không ai biết đến sự hiện diện của anh.

Mãi đến khi về nước, xuất hiện trước báo chí với tư cách người sáng lập nhãn hàng xa xỉ phẩm FANCY, người ta vẫn luôn ngầm hiểu anh là một mảnh của Cố gia khét tiếng.

Không ngờ sự thật lại như vậy.

Một tuần sau, khi số báo đặc biệt của tạp chí được phát hành, ngay lập tức đã dấy lên một làn sóng dư luận.

Hoá ra Cố gia vẫn còn nhiều bí mật chưa cho ai biết.

Cố Dư nằm trên giường, ung dung lắc đùi, lật từng trang tạp chí, cảm thán,

"Đẹp trai thật đấy."

Cố Thần Sinh nằm tựa bên cạnh cô, liếc người trong tờ báo một cái, nhếch mép,

"Đương nhiên."

Cố Dư bĩu môi, đập vào chân anh một cái, ra hiệu.

Cố Thần Sinh hiểu ý, vớ tay lên giỏ trái cây trên tủ giường, lấy một quả mận tím bỏ vào miệng cô, véo chóp mũi cô một cái,

"Quỷ lười."

"Anh không đi làm sao?"

"Nghỉ một hôm."

"Ba hôm nay ngày nào anh cũng nói câu đấy, không sợ công ty phá sản à?"

Cố Thần Sinh đọc tài liệu trong điện thoại, trao đổi tin nhắn với Linda một chút, véo má cô,

"Có phá sản thì vẫn đủ tiền nuôi hai mẹ con em béo mập cả đời."

Cố Dư bĩu môi, cười đắc ý.

Dạo gần đây Cố Thần Sinh về nhà càng thường xuyên hơn, Cố Dư suốt ngày bị anh trêu chọc đến mức da dẻ hồng hào, cả người đều mập lên.

Mang thai đến tháng thứ sáu, Cố Dư bắt đầu đi lại ít hơn, cả ngày chỉ muốn ngồi yên một chỗ mà ăn không ngừng.

Cả nhà ai cũng ngán ngẩm, thậm chí Diệp Lộ lúc mang thai cũng không lười bằng cô.

Chuyện con gái thị trường Cố mang thai đã được báo chí tung lên, nhưng hầu hết đều bị xoá ngay lập tức, cho nên mọi người ai ai cũng mơ hồ.

Úc Thượng Linh nhìn vậy nhưng cũng khá kín miệng, hình như chỉ mới nói cho bố mẹ cô ta biết.

Mà mẹ cô ta lại là bạn của Diệp Lộ nên cũng không tiện soi mói nhiều.

Mọi người trong nhà đã nghĩ đến chuyện sau khi sinh con sẽ tổ chức cho hai người một đám cưới.

Không cần phô trương, chỉ cần anh em thân thiết đến tham dự là đủ.

Hàn Phỉ Phỉ từ Thượng Hải xách một xe ô tô thức ăn và linh tinh các thứ đem chất hết vào phòng Cố Dư, cả đêm cùng nhau tâm sự.

Khi nghe Cố Dư kể về chuyện của mình và Cố Thần Sinh, cô nàng có chút choáng trước sự to gan của bạn mình, kinh ngạc không thôi.

Hôm nay Cố Dư bị Cố Thần Sinh lôi từ trong chăn dậy, cưỡng ép

nhét vào ô tô, đi đến trung tâm thương mại.

Trong khu vực quần áo dành cho trẻ sơ sinh.

Cố Dư mệt mỏi tựa vào một dãy đồ, trên tay cầm con vẹt nhỏ bằng nắm đấm, bóp bóp,

"Còn chưa biết con trai hay con gái, anh mua đồ sớm vậy làm gì chứ?"

Cố Thần Sinh lật qua lật lại chiếc áo nhỏ bằng bàn tay anh, mỉm cười,

"Cứ mua trước đã." Nói rồi nhét chiếc áo kia vào giỏ đồ.

Cố Dư kinh ngạc, "Sao anh lại mua đồ con trai? Lỡ là con gái thì sao?"

Cố Thần Sinh đắc ý, "Con sẽ hiểu thôi mà, anh đã đặt tên cho nó đẹp như vậy, mặc đồ xấu một chút cũng không sao."

Cố Dư nhếch môi khinh thường, cái tên kia có gì đẹp?

Hai người ầm ĩ một trận, cuối buổi lái xe về nhà, trong cốp đã chứa không ít đồ.

Cố Dư mang thai tháng thứ 9.

Ngày dự sinh là vào tuần sau, nhưng tuần này cô đã phải nhập viện chờ sinh rồi.

Bảng dự án túi xách mới, FANCY cũng đã thành công lọt vào TOP 5 hãng hàng xa xỉ phẩm do tạp chí TIME bình chọn.

Cố Thần Sinh bận đến tối mắt tối mũi.

Cả ngày đi làm, tối đến lại vào bệnh viện ở cùng cô cả đêm.

Cố Dư cảm thấy mình càng ngày càng xuề xòa.

Tóc tai phải nhờ đến Cố Thần Sinh tự tay tết lại cho cô.

Nếu không phải cô đang mang thai thì Diệp Lộ đã sớm cho cô một trận rồi.

Hôm nay, Cố Dư đang thông thả bóc nho, Diệp Lộ và Cố Đông ngồi ở sofa gần đó thủ thỉ chuyện gì cô cũng không muốn biết, đã sớm quen rồi.

Cơn đau bụng bắt đầu xuất hiện, đầu tiên chỉ là đau âm ỉ, rất nhanh đã trở nên dữ dội.

Cố Dư nhăn nhó ôm bụng, gọi mẹ,

"Mẹ, bố, con...hình như sắp sinh rồi."

Diệp Lộ vội vàng đứng bật dậy, đến gần cô, cuống lên,

"Con ngồi yên, bố sẽ đi gọi bác sĩ."

Lúc Cố Thần Sinh chạy đến, Cố Dư vừa bước từ phòng vệ sinh ra, Diệp Lộ phải đỡ cô từng bước một.

Nhìn da mặt vốn hồng hào của cô giờ trở nên tím tái vì đau, anh xót

xa đến gần.

Cố Dur đau đẻ cũng rất ngoan, không kêu gào, chỉ cắn răng nửa nằm nửa ngồi bên mép giường rên rĩ.

Đến khi thấy Cố Thần Sinh, nước mắt mới trào ra, mếu máo dựa vào ngực anh than thở,

"Cố Thần Sinh, em đau lắm..."

Cố Thần Sinh không biết làm gì, chỉ biết ôm chặt lấy cô an ủi.

Khoảng chừng mười lăm phút sau, bác sĩ và vài người y tá mới tới, đặt Cố Dur lên giường, đẩy đến phòng sinh.

Mọi người đều lo lắng đến sốt cả ruột.

Cố Thần Sinh ôm đầu tựa vào tường, nhìn chăm chăm vào cửa phòng bệnh.

Cứ như vậy khoảng vài tiếng đồng hồ, cửa phòng mở ra, có một người y tá gấp gáp chạy ra ngoài, bị Cố Đông níu lại,

"Có chuyện gì? Con gái tôi sao rồi?"

Cố Thần Sinh trong mắt toàn tơ máu, nhìn cô ta.

Y tá vội đáp, "Tử cung mở không đủ lớn, phải tiến hành mổ đẻ."

Diệp Lộ sững sờ, "Không thể nào."

Mổ đẻ rất đau, con gái bà, sợ sẽ không chịu được.

Cố Thần Sinh ngơ ngác nhìn phản ứng của Diệp Lộ, cộng thêm những gì đã tìm hiểu trước đó về chuyện sinh đẻ.

Trong lòng thất lại.

Bốn tiếng sau.

Cửa phòng mở ra, y tá bế đứa bé còn đỏ hỏn đang ngủ ngon lành trong bọc ra ngoài,

"Chúc mừng mọi người, mẹ tròn con vuông, là một bé gái."

Mọi người ngay lập tức xúm lại, Diệp Lộ hỏi y tá,

"Con gái tôi đâu?"

"Yên tâm, cô ấy đang hôn mê, lát nữa sẽ được chuyển ra ngoài, lúc đó mọi người có thể đến thăm."

Cố Thần Sinh nghe vậy, tâm trạng trở nên nhẹ nhõm hẳn, chậm rãi đứng dậy, đến gần đứa bé.

Nhìn cốt nhục ngoan ngoãn như vậy, yết hầu khẽ cuộn lên xuống vài vòng, khoé mắt cũng đỏ lên.

Diệp Lộ đặt đứa bé vào tay anh,

"Này, con của chú đây."

Tay anh run run đỡ lấy, theo bản năng dùng đưa một chút, khoé miệng con gái khẽ cong lên, hình như đang mơ.

Không khác Cố Dư một tí nào.

Anh khẽ cười.

Là con gái của họ.

Cố Dư tỉnh dậy vì cơn đau, thuốc mê đã hết tác dụng.

Bụng dưới như bị ai cầm dao rạch ngang một cái, đau đến rơi nước mắt.

Cô muốn mở miệng kêu đau nhưng mở ra lại là khẩu hình vô thanh.

Cố Thần Sinh nắm lấy tay cô, cảm nhận được bàn tay trong lòng khẽ giật, anh ngẩng đầu.

Vừa tỉnh dậy đã khóc rồi, phải đau đến mức nào đây.

Anh khẽ nói,

"Dư Dư? Tỉnh rồi?"

Cố Dư nhìn anh, mắt ầng ậng nước.

Mọi người vẫn đầy đủ ngồi trong phòng, thấy cô tỉnh dậy liền xúm lại xem tình hình.

Mãi một lúc sau, Cố Dư mới thích ứng với cơn đau, yếu ớt mở miệng,

"Con đâu?"

Cố Thần Sinh đứng dậy, Diệp Lộ ôm đứa bé đặt vào lòng cô.

Cố Dư áp má mình vào gương mặt nhỏ như nắm đấm bố nó của con gái, nước mắt lại rớt, bịn rịn,

"Tiểu Nhạc của mẹ."

Tiểu Nhạc Nhạc đang ngủ khẽ cựa quậy, cười một cái, vô thức rúc sâu vào lòng mẹ hơn.

Nhìn cảnh này, ai cũng rơm rớm nước mắt.

Cố Noãn tựa vào vai chồng, lau nước mắt.

Sau một ngày, Cố Dư đã hoàn toàn tỉnh táo, đã có thể ngồi dậy, cơn đau cũng dần dịu đi.

Suốt thời gian này, Cố Thần Sinh và Diệp Lộ là hai người luôn ở bên cạnh cô túc trực không rời.

Cố Dư ôm bé con trong lòng, nâng niu một lát, trêu chọc khiến con bé cười không ngớt, nhìn Cố Thần Sinh,

"Giống em."

Cố Thần Sinh vén vén tóc cô, dịu dàng,

"Mắt giống anh."

Cố Dư nhìn lại, đúng là đôi mắt giống anh như đúc, bĩu môi,

"Sau này sinh con trai sẽ không để nó giống anh."

Cố Thần Sinh cuộn yết hầu, nhìn cô,

"Không sinh nữa."

Cố Dư tròn mắt nhìn anh, "Vì sao chứ?"

Cố Thần Sinh ôm lấy con gái, đặt vào lòng Diệp Lộ, không nhìn cô, nói,

"Tóm lại là không cho em sinh nữa."

Sắp hết chính văn rồi còn ngoại truyện kể về bố mẹ Cố Dư nữa, mình đang lăn tăn không biết có nên dịch luôn hay không

Chương 34: Hoàn chính văn

Cố Dư nằm viện một tháng, đợi vết mổ lành hẳn mới trở về nhà.

Trong thời gian này, Cố Thần Sinh tích cực sắm vai người bố gương mẫu.

Tiểu Nhạc đã được đưa về nhà lâu rồi, nhưng vẫn thường xuyên được bế vào thăm mẹ.

Tiệc đầy tháng của Tiểu Nhạc là một bữa ăn gia đình ấm cúng.

Con bé lớn hơn một chút xíu càng giống Cố Dư như đúc, ngay cả nụ cười cũng không khác gì.

Ngậm vú giả ngồi trong lòng bố, đôi mắt láo liên nhìn mọi người, thỉnh thoảng còn cười rộ lên.

Cố Dư ngồi cạnh anh, gấp thức ăn cho vào miệng, cúi người trên chọc con gái một chút.

Thật khả ái.

Buổi tối, Cố Dư đặt con gái vào nôi, nhẹ nhàng vỗ về ru con ngủ.

Cố Thần Sinh tựa lưng vào tủ, hai tay bỏ vào túi quần, nhìn hai mẹ

con, dịu dàng mỉm cười.

Cố Dư sau khi sinh ngoài việc mập hơn thì không khác gì mấy. Chỉ là vì trước đó cô vốn rất gầy, nên bây giờ cũng chỉ được xem là có thêm chút thịt mà thôi,

"Em này."

Cố Dư đáp một tiếng, mắt không rời khỏi con.

Cố Thần Sinh rút tay ra ngoài,

"Đi tắm thôi."

Cố Dư lườm anh một cái, "Anh tự đi mà tắm."

Cố Thần Sinh ngồi khom người, từ phía sau ôm lấy cô,

"Anh đã tắm một mình gần mười tháng rồi."

Cố Dư thử dẩy dựa lần cuối.

Vô ích.

Đành đứng dậy, theo anh vào phòng tắm.

Phòng tắm rộng lớn, bồn tắm cũng đã đầy tràn nước.

Vì là mùa đông nên nước nóng bốc hơi nghi ngút.

Cố Thần Sinh vừa vào đã vội muốn cởi áo ngủ của cô ra.

Bộ ngực sau khi sinh căng mọng, lớn hơn mấy vòng, vừa cởi áo

ngực đã bật vào tay anh.

Cố Thần Sinh thở dốc, khom người hôn cô, bàn tay bóp nhẹ, dòng sữa tanh nồng chảy qua kẽ ngón tay anh.

Cố Dư vươn lười đáp lại, tay chân mềm mại như rắn quấn lấy cổ và thắt lưng anh.

Cố Thần Sinh tạm thời buông tha cho ngực cô, thành thực cởi sạch đồ cả hai người.

Vừa hôn vừa quấn quít, Cố Dư được anh ôm tới vòi hoa sen, tay gạt chốt mở, nước ấm từ trên dội xuống.

Cả người càng khô nóng.

Côn thịt to lớn chĩa lên thẳng đứng, ép vào bụng dưới cô, nóng như nung.

Cố Dư dùng một chân kẹp lấy thắt lưng anh, để một bàn tay anh thuận lợi từ sau đùa nghịch nơi ẩm ướt.

Nụ hôn hai người càng ngày càng sâu, càng mãnh liệt, cơ hồ có thể nhìn thấy lười hai người đang quấn lấy nhau ngoài không khí.

Cố Dư rên rỉ, cơ thể sau khi sinh trở nên mẫn cảm với mọi hành động kích thích của anh.

Một tay cô nhẹ nhàng trượt xuống, nắm lấy gậy thịt, vuốt lên vuốt xuống.

Cơ bắp trên người Cố Thần Sinh căng chặt, ngón tay chọc vào càng sâu, tới lui ngang dọc, tiếng nước róc rách vang lên không ngừng,

càng ngày càng to.

Cố Dư đỏ mặt, tách khỏi môi anh, vùi mặt vào vai anh, tóc mai ướt đầm dính vào sườn mặt thanh tú.

Cố Thần Sinh mỉm cười, bắt đầu hôn từ vai cô xuống bầu ngực, day mút, vị tanh ngọt của sữa chảy vào miệng anh, anh như bị nghiện, càng lấn tới, Cố Dư có chút đau, đẩy anh ra.

Côn thịt lúc này đã đặt trước cửa huyết, nhẹ nhàng ma sát, nhưng mãi vẫn chưa tiến vào.

Cố Dư cảm thấy thật khó chịu, cọ cọ vào người anh.

Cố Thần Sinh cười đắc ý, cất giọng khàn khàn,

"Muốn không? Xin anh đi."

Cố Dư cắn môi nhìn anh, mắt đỏ bừng, thân dưới vẫn cọ cọ.

Cố Thần Sinh cũng cọ cọ, nhưng chần chừ mãi không vào, lưu manh cắn vào môi cô,

"Nói em muốn, xin anh."

Cố Dư bị anh kích thích đến mức bật khóc, ôm lấy cổ anh, vùi mặt sau gáy anh, nước nở,

"Xin anh...cho em..."

Cố Thần Sinh không do dự thêm một giây phút nào nữa, vồ mạnh vào hông cô, bế thốc người lên, để hai chân cô quấn chặt lấy eo mình, gập thít một đường tiến vào, chôn sâu vào bên trong.

Cảm giác này đã lâu lắm rồi không được hưởng thụ, sự căng chặt bên trong cô khiến anh thiếu chút nữa bắn ra ngoài.

Nước từ cơ thể hai người chảy dọc xuống nơi đó, ướt đầm đìa, bọt nước theo sự va chạm mãnh liệt của hai người mà sủi lên, bị nước cuốn trôi.

Cố Dư cắn chặt môi, cơ thể lên xuống kịch liệt, từ tầm mắt của cô có thể nhìn thấy mộng anh đang không ngừng thúc lên, mỗi lần như vậy đều đỉnh vào tận cùng.

Cố Thần Sinh ôm lấy mộng cô, làm liên tục gần mấy chục phút, thấm mệt mới đem cô áp lên tường, vắt một chân lên khuỷu tay, tiếp tục từ phía sau tiến vào,

"Bảo bối...kêu lên, anh muốn nghe..."

Hơi thở anh hùng hực phả bên tai, Cố Dư bị kĩ thuật của anh làm đến phát khóc, nước nở, rên lên thành tiếng.

Phòng tắm là không gian kín, vì vậy, mọi tiếng động nhỏ đều được phóng to lên, nói gì đến tiếng đã thịt và đập vào nhau "bach bach" của hai người.

Đột nhiên, Cố Thần Sinh dừng lại, rút gậy thịt trơn tuột thẳng đứng ra ngoài.

Cố Dư run rẩy nhìn theo anh, "Sao vậy?"

Cố Thần Sinh với đến chiếc hộp nhỏ trên kệ, thành thạo xé bao, đeo vào "người anh em của mình",

"Anh quên mang bao."

Nói xong lại áp lên người cô, tiếp tục cuộc hành trình mới.

Không biết qua bao lâu.

Cố Dư hét lên một tiếng, môi liền bị anh ngậm lấy, nuốt vào,

"Suyt, nhỏ một chút thôi, bé cưng vẫn đang ngủ."

Cố Dư mệt mỏi gục đầu trên thành bồn rửa, thở không ra hơi, thân dưới vẫn đang run rẩy kịch liệt.

Cố Thần Sinh lột bao cao su, vứt vào sọt rác, ôm cô vào bồn tắm.

Ôm mỹ nhân trong lòng, thở dài một hơi thoải mái.

Thông tin Cố gia sắp làm đám cưới cho con gái rợu của thị trưởng thành phố Cố Đông và "người con nuôi" Cố Thần Sinh vừa tung ra đã gây chấn động.

Mọi người đều cảm thấy sốc trước mối quan hệ này.

Dù trước đó Cố Thần Sinh đã từng trực tiếp xác nhận mình không có quan hệ máu mủ với Cố gia, nhưng "chơi lớn" thế này, vẫn không sợ người ta chê cười sao?

Cố Thần Sinh không quan tâm lắm, thẳng tay xóa hết mấy tờ báo viết ra nhằm bôi nhọ thanh danh Cố gia, dù anh không để tâm nhưng không có nghĩa Cố Dư và mọi người cũng thế.

Đám cưới tổ chức trong lâu đài, không phô trương nhưng đến ngày diễn ra, phóng viên báo chí ở lĩnh vực kinh doanh, giải trí hay chính trị đều đến hòng moi thông tin, nhưng chỉ mới đến gần 100 mét đã bị vệ sĩ ngăn lại.

Cố Dư ôm con gái trong lòng, đi qua đi lại, nhìn mớ hỗn độn dưới tầng, chán ghét thờ dài.

Khâu trang trí đám cưới đều là một tay Hàn Phỉ Phỉ và Cố Mạn chỉ huy.

Nghi lễ chính thức vẫn là theo đám cưới truyền thống, màu đỏ làm chủ đạo, nhưng tiệc tối lại được tổ chức ngoài vườn, trang trí hầu hết là màu trắng.

Khách mời không quá 50 người, chỉ có anh em bè bạn thân thiết mới được tham dự.

Đến giờ làm lễ, Tiểu Nhạc đưa cho Cố Noãn bế.

Cố Thần Sinh và Cố Dư mặc lễ phục truyền thống màu đỏ, khoác tay bước vào lễ đường.

Ông cụ Cố ngồi ở vị trí trung tâm, bên cạnh là Cố Đông và Diệp Lộ.

Mọi người đều cười tươi như hoa.

Cố Dư nhìn mẹ, rồi nhìn mọi người một lượt, trong mắt dâng lên ánh nước, cánh môi run run, dù cô chẳng biết mình đang khóc vì gì cả, chỉ là cảm thấy thật sự biết ơn tất cả.

Cố Thần Sinh cầm lấy chén rượu, dâng lên cho Cố lão gia, thành kính,

"Gia gia, con kính người."

Mọi người ai cũng đều rơm rớm nước mắt.

Đến lượt Cố Đông và Diệp Lộ, anh cũng rót đầy chén rượu cho hai người, cúi đầu 90 độ, hết sức nghiêm túc mà thốt ra,

"Cảm ơn vì đã tin tưởng ta, kính hai người."

Cố Đông gật gù, nhìn Cố Dư một cái, lại nhìn hai người, gật đầu, "hào" một tiếng, cầm li rượu nốc cạn.

Đến 7 giờ, tiệc tối bắt đầu.

Cố Dư đã thay một bộ sườn xám xẻ tà đỏ rực.

Cố Thần Sinh cũng mặc một bộ comple đen lịch lãm, hai người khoác tay nhau đi chúc rượu mọi người.

Cố Thần Sinh nhận con gái từ Cố Mạn, hôn lên má con một cái, lại nhìn người con gái một tiếng trước đã chính thức trở thành vợ mình, ánh mắt chưa bao giờ dịu dàng như thế.

Cố Dư kính rượu xong, quay đầu nhìn đã thấy cả bố con đang yên tĩnh dõi theo mình, cười rộ lên, đôi mắt cong lên như vầng trăng khuyết, đến gần.

Cố Thần Sinh chìa tay ra trước mặt cô, Cố Dư đặt tay vào lòng bàn tay anh, nắm chặt, hai chiếc nhẫn sáng lên dưới ánh đèn.

"Tách" một tiếng, Cố Mạn cười khúc khích, cầm máy ảnh chạy đi.

Úc Thượng Linh từ xa nhìn hai người, thoáng do dự, cuối cùng vẫn bước chân phong tình vạm vỡ đến gần, đưa li rượu vang đỏ trước mặt hai người,

"Kính hai người một li."

Cố Thần Sinh khách sáo cụng li, hớp một chút rượu, mỉm cười đáp lễ.

Cô ta nhìn một nhà ba người trước mặt, trong lòng không khỏi chua xót,

"Hai người thật đẹp đôi, chúc mừng nhé."

Cố Dư cười, "Cảm ơn cô."

Úc Thượng Linh đi rồi, Cố Dư mới nhìn anh, hai người không hẹn mà cùng nhau cười rộ lên, Tiểu Nhạc trong lòng nhìn bố mẹ vui vẻ, cũng cười theo.

Cố Dư nhón chân chỉnh lại chiếc nơ trên áo anh, thân nhẹ một tiếng,

"Lạnh quá."

Cố Thần Sinh cởi áo, khoác lên người cô, bọc lại, ngón tay điểm nhẹ lên chóp mũi đỏ bừng,

"Đáng yêu."

Cố Dư cười híp mắt, đột nhiên một bông hoa tuyết chao đảo nghiêng mình, đậu lên tóc cô.

Dần dần là hai bông, ba bông, cơn mưa tuyết bất ngờ đổ xuống,

sưởi ấm trái tim cả hai người.

Vì sao, cũng chỉ có họ mới biết.

Cố Dư kinh ngạc thốt lên, "Tuyết năm nay rơi thật sớm."

Cố Thần Sinh cúi đầu hôn cô,

"Không sớm, anh đã quen em được 5 mùa tuyết rơi rồi."

Hôm nay, weibo dậy sóng vì một bức ảnh mới được đăng lên.

Trong hình là một nhà ba người, người phụ nữ thanh thuần mà quyến rũ, tựa vào người đàn ông thành thực trầm ổn, hai bàn tay đan chặt, cả thế giới trong mắt họ dường như chỉ có nhau, đứa bé bên cạnh tựa đầu vào vai bố, nụ cười như từ khuôn của người mẹ đúc ra.

Chủ nhân tài khoản chỉ đăng một dòng trạng thái duy nhất.

"Dư Dư, ta muốn cùng người cộng độ dư sinh."

Vậy là hết truyện của Dư Dư và chú Cố rồi buồn ghê

Chỉ còn 6 chương ngoại truyện về bố mẹ Cố Dư nữa thôi là chúng ta phải lấp hố rồi